

Devletin "Kürt açılımı" ve yaratılan "çözüm" yanılsaması

İstisnasız son 2 yıldır, ülkenin başlıca çelişkilerinden olan Kürt ulusal sorunu, gündemin gerisine düşmeyerek baş sıralardaki yerini korudu. Özellikle ABD'nin Irak'tan çekileceğini açıklaması, Ortadoğu'da değişen dinamikler, enerji kaynaklarının denetimi ve güvenliği gibi emperyalistler için hayati öneme sahip gündemler, Kürt ulusal sorununa emperyalist müdahalenin boyutlanmasına neden oldu. Ortadoğu, Kafkaslar ve Orta Asya denkleminin tam ortasında bir düğüm oluşturan Kürt ulusal sorunu için ABD emperyalizmi ve uşağı iktidarlar uzun süre-

dir planlar ve yol haritaları oluşturmakta ve altın tepside sundukları çözümleri dayatmaktalar. ABD, Türk devleti-Güney Kürdistan yönetimi ve merkezi Irak yönetimi, bölgeyi PKK'sizleştirmek, PKK'yi silahsızlandırıp tasfiye etmek için koalisyon oluşturdular ve Kürt ulusal sorununun 'çözümü' sürecine hazırlık yaptılar/yapıyorlar. Son olarak devletin, İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ın ağzından yaptığı ve bugüne kadarkinden 'daha net!' olarak reklam ettiği "açılımı", bu hazırlığın daha olgun, daha dengeleri gözetken ve zemin bulan hali olduğunu söylemek

mümkün. Emperyalizmin dünya genelinde ulusal sorunları "çözme"yi kendisine misyon edindiği, uluslararası güçler dengesinin ulusal hareketleri masaya oturmaya zorladığı bugünkü tarihsel koşullarda, ülkenin başlıca çelişkilerinden birisi olan Kürt ulusal sorunu kritik bir önem kazanmış bulunuyor. Yaşanan gelişmeler bu sorunun bir şekilde ameliyat masasına yatırılmak zorunda olduğunu gösteriyor. Ki bu gündem bugün geri dönülmez biçimde emperyalistlerin gündemine girmiştir. **Devamı 3'de**

Demokrasi Devrimle Gelecek

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

•Yıl: 7

•Sayı: 158

•4-16 Ağustos 2009

• Fiyatı: 1 TL

• e-mail:devrimcidemokras@ttmail.com

• www.devrimcidemokrasi.net

Sultangazi'de, evlerinin çatısından düşen 12 yaşındaki Doğan Ay'ın parmağı koptu. 5 hastane dolaştırılmasına rağmen değişik gerekçelerle Doğan'ın kopan parmağı dikilmedi

Oysa daha geçtiğimiz aylarda tatil yaparken yatında geçirdiği kaza sonucunda parmağı kopan Fatih Terim, özel uçakla İstanbul'a getirilerek parmağı dikilmişti

Gerekçe ne olursa olsun Ay ailesi, paraları olmadığı için çocuklarını hastanelerin kapıdan çevirdiğini biliyor ve parası olanların aynı muameleyi görmediğini söylüyor

5 hastane gezdi, tedavi edilmedi

Hükümet her şeye zam yaptı bir namaz kaldı

» **EME K** SAYFA 6

"IMF'ye boyun eğip yarınlarmızı karartmayız, ümüğümüzü sıkırtmayız" diyenler, halkın ümüğünü sıkırmaya, yarınlarmızı karartmaya devam ediyorlar. Bir yandan özelleştirmelerle bu ülkenin halklarının alınterleriyle, ödedikleri vergilerle yaratılan Tüpraş, Petkim, Seka, Tekel, Telekom gibi büyük kuruluşları uluslararası sermayeye peşkeş çeken devlet, öte yandan krizin yükünü halkın sırtına yükleyerek, yaşamı bir ızdıraba dönüştürüyor. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, iğneden ipliğe herşeye ardı sıra zam yapan devlet, halkın ağzında sıkacak diş bırakmıyor.

Tek bir parmağın değil, dökülen her damla kanın hesabını sorar bu halk

İliğine kadar sömürülen halk gerçekliği orta yerde dururken, para babalarının zevk-i sefa hayatlarının devamı için gözümüzün içine baka baka yalan söylemelerine, yalan ve demagoji ile iktidarlarnı kutsamalarına izin vermeyelim. Bin yılların ezilmişliğinin öfkesi ve gücüyle hakim sınıfların sömürü, talan ve yalan düzenine karşı birleşip savaşmanın dışında başka bir seçenek bulunmuyor

Yoksul kitlelerin düzenin ağır sömürü çarkları arasında çektiği zulüm ağırlaşarak devam ediyor. Ekonominin düze çıktığı söylemleriyle halkı kandırmaya çalışanların yalanları, halkın günlük yaşamının her bir pratiğinde tuzla buz oluyor. Emperyalist reçetelerle yapısal dönüşümlere adapte edilmeye çalışılan sağlık sektörü, adeta parası olanın faydalana bileceği bir alan haline getirildi. Sosyal güvencesiz yaşayan halkımızın büyük bir kesiminin yanında, sosyal "güvenceye" sahip olanlarımız da aynı zulmü yaşıyor. Devletin sınıfsal karakterini göstermesi bakımından söze gerek bırakmayacak sağlık skandalları her gün bir yenisiyle gündeme geliyor. Kuvöz bulunamadığı için yeni doğan çocuklarından birinin ölümünü tercih etmek zorunda kalan Muş'lu ailenin ardından bir başka skandal da İstanbul'da yaşandı. Parmağı

kopan çocuğunu hastane hastane gezdiren ailenin dramı Türkiye-Kuzey Kürdistan halkının gerçeğidir. Bu gerçek zalimlerin saltanatının, egemen sınıfların sömürüsünün çıplak bir resmidir. Gününü gün eden sömürücü sınıfların halkımıza reva gördükleri bu zulüm bin yılların ezilmişliğinin, dışlanmışlığının ve kendi kaderine terk edilmişliğinin resmidir. Ve bu zulüm, zalimlerin saltanatına karşı kınımızın ve mücadele azmimizin gereğidir. İliğine kadar sömürülen halk gerçekliği orta yerde dururken, para babalarının zevk-i sefa hayatlarının devamı için gözümüzün içine baka baka yalan söylemelerine, yalan ve demagoji ile iktidarlarnı kutsamalarına izin vermeyelim. Bin yılların ezilmişliğinin öfkesi ve gücüyle hakim sınıfların sömürü, talan ve yalan düzenine karşı birleşelim, savaşalım, kazanalım...

SAYFA 5

PERSPEKTİF

İlkeli devrimci siyaset ve pratik politik tutum

SAYFA 8

Maoistler üçüncü halk ayaklanmasına hazırlanıyor

Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist)'in günlerce süren merkez komite toplantısı sonuçlandı. Nepal'deki güncel siyasal durum ve Maoist partinin siyasal duruma müdahalesinin yol ve yöntemlerinin ele alındığı toplantıda, barış anlaşmasının sonuçlandırılması ile halk cumhuriyeti anayasasının hazırlanması ve Halk Cumhuriyeti'nin ilanı amacıyla mevcut çalışmaların hızlandırılması kararı alındı. Bu hedeflerinin önüne geçilmesi durumunda Halk Devrimi ile sonuçlanacak 3. Halk Ayaklanması'nın başlatılması için somut planlamaların yapıldığı belirtildi. Partinin yönetim biçiminin değiştirilmesinin yanında halktan gelen şikâyetler üzerine yönetim kademelerinin yaşamlarında lüksün engellenmesi amacıyla özel bir komisyon oluşturuldu **SAYFA 10**

HSYK tartışmaları 'yargı reformuna' işaret ediyor

HSYK toplantısı bir uzlaşma görüntüsüyle sona erdi, ancak askerlerin de sivil yargıya tabi olmasının tartışıldığı bugünlerde, aslında uzun süredir AB'ye üyelik sürecinde de ele alınan konulardan birisi olan 'yargı reformu' daha çok gündeme geleceğe benziyor.

SAYFA 9

Devlet ölüm tohumlarının üretilmesine izin veriyor

Birçok ülkede yasaklanmış olan, genetiğiyle oynanmış organizmaların (GDO) ülkemizde üretimine izin verilmesi için hazırlıklar yapılıyor. Genetiğiyle oynanmış ve insan sağlığını, doğanın dengesini, bitki ve tohum çeşitliliğini tehdit eden bu yasa, Ulusal Biyogüvenlik Yasası olarak önümüze konuluyor. **SAYFA 13**

İçerde dışarıda tecride karşı ortak mücadele

Hapishanelerdeki saldırılarına karşı Cezaevleri Merkezi Platformu (CMP) kuruldu. Dışarıda da demokratik kurumlar bir araya gelerek Tecride Karşı Mücadele Platformu'nu kurdular. Kurumlar Güler Zere gibi hasta tutsakların tahliye edilmesi, hapishanelerdeki saldırılara son verilmesi için mücadele yürütecek. **SAYFA 4-5**

Bir süredir başlattığımız 'emek seferberliği' kampanyamız, gazete dağıtımımız ve okurlarımızın değerli emekleri ile sürüyor. Bir olumluluk olarak belirtmek isteriz ki, önceki sayımız, Munzur Festivali'ne de denk gelince, hem dağıtımında nicel bir artış sağlandı, hem de kitlelerle daha çok bir araya gelme şansı elde etti. Yay-Sat kanalından dağıtımımız keyfi olarak engellenmiş olmasına rağmen, Dersim'de gazetemiz yaygın olarak bayilere bırakılıyor ve gazete stantlarının en üst köşelerinde (burjuva gazetelerinden de üstte) sergilenabiliyor. Kampanyamız ile ilgili olarak bu olumlu girişi yaptıktan sonra, biraz da olumsuz olan bir yöne işaret ederek, yazımızın esas konusuna geçeceğiz. Kampanyamızın 1 yıl süreceğini ilan etmiştik daha önce ve bu belirlenen süreye göre, kampanyanın kapsamı, alçaktan yükseğe, basitten daha zora doğru bir gelişim gösterecekti. Her ne kadar kampanyanın ilanı birkaç ayı bulduysa da, kampanyanın bugün olması gerektiği aşamada olduğunu söylemek güç görünüyor, yani gelişimin ilk aşamasında bazı aksaklıklar yaşandı. Bunkaki esaslı payın, kampanyanın kumandasını elinde bulunduran gazetemiz idaresine ait olduğunu söylemekte hiçbir sakınca görmüyoruz. Fakat bu yazıda üzerine işaret etmek istediğimiz mevzu, eksikliklerimiz değil

(tabii ki bunlardan da bahsedebiliriz, hatta okurlarımızla yapmayı planladığımız toplantılarda bu tip eksikliklerimiz masaya yatırılabilir), bu eksikliklere rağmen, en başta dağıtımımız ve yakın okur kitlemizin kampanyayı işletme, dahil olma biçimine dair olacak. Konuya daha ayrıntılandırarak girecek olursak, öncelikle şunu söylemek isteriz, biz kampanya ile esas olarak Devrimci Demokrasi için harcadığımız emeğimizi, iradi çabamızı zorlayarak daha üst bir aşamaya taşımak istiyoruz. Yani bir birim emek sarfediyorsak, bunu ikiye katlamalıyız. Bunun için öncelikle bilinçte, kavrayışta iradi müdahale ile bir ilerleme gerekiyor ama. Gazetemizin 2010 senesi başında haftalık olarak çıkması, biz de dahil, gazetemizin dağıtımını ve okurlarının bunu gerçekleştirmesine bağlı. Her zaman gazetemizi ulaştırdığımız standart okurlarımızdan, artık gazeteyi kendileri ile sınırlı tutmamalarını, dağıtımın artması için, etraflarında bunun için çalışma yapmalarını da istemeliyiz mesela. Bu gibi ayrıntılar, böylesi yazılarda değil, bu işi yapan, emeğini sarfeden dağıtımımızın kolektif fikir üretimi ve çabası ile daha zengin biçimde ortaya çıkacaktır ve uygulamaya konulacaktır. Kampanyaya başlarken, okurlarımıza Devrimci Demokrasi ile ilişkilerini, evlerine, iş yerlerine koyacakları,

üzlerinde kampanyamızın amacı ve gazetenin niteliğine dair açıklamaların bulunduğu kumbaralarımızla daha da ilerleteceklerini düşünüyorduk. Bu sahiplenmeyi daha da arttıracak, her gün kumbaraya atılacak olan mütevazî destekler, Devrimci Demokrasi'yi hayatımıza 15 günlük yayın periyodundan çok daha fazla sokacaktı. Bunun yanında, kampanyanın içeriği, hedefi ve yayıncılık perspektifimizin yer aldığı bir de broşür hazırladık ve bunun dağıtımına da başladık. Okurlarımız, özellikle kumbaraları alan okurlarımız, bu broşürleri uygun buldukları yeni potansiyel okurlarımıza da ulaştırmalı, kampanyamıza katkıda bulunmalarını sağlamalıdır. Her bir okurumuz, yeni okurları da kazanmalıdır bu şekilde. Gazetemizin dağıtımını ise, bulundukları yerlerde gazeteyi halkın gündemine yerleştirmek için, yapabileceklerini biraz daha zorlayarak, uygun araçlar, yollar bulabilmeli. Farz-ı misal, mahallelerde stantlar açarak, gazete ve broşür dağıtmalı, stantlarımız aynı zamanda görsel olarak da yeterli hale getirilmelidir. Kampanya için kullanılabilecek olan daha başka araçlar, yöntemler, her yerelin, kendi özeline göre ayrıntılandırılabilir, zenginleştirilebilir. Öneriler arasında etkinlikler yapılması fikri de ortaya çıkabilir hemen, fakat biz bu etkinlikleri kampan-

yanın biraz daha sonuna yakın aşamalarında düzenlemeyi hedefliyoruz. Öncelikle, basit de olsa, bazı geliştirilebilecek yöntemlerle kampanyanın halkın gündemine, daha önce de bizim dağıtımımız ve okurlarımızın gündemine daha güçlü şekilde girmesi önem taşıyor. Kampanya süresince hiçbir araca sabitlenip kalınmamalı, esnekliğe açık olunmalıdır. Bu çok önemli bir yaklaşımdır. Örnekeleyecek olursak, haftalık bir gazete çıkarma yeterliliğine ulaşmayı biz, asla ve asla teknik olanaklarla sınırlı tutmuyoruz. Biliyoruz ki, bunun için birçok etkenin de bir arada olması gerekiyor. Bunların en başında, bu aracın işlevine ilişkin kavrayışımız ve bunu hayata geçirmedeki kararlılığımız geliyor. Bunun ardından, "bu işi nasıl daha iyi, layıkıyla yapabiliriz" kaygısını sürekli üzerimizde taşımak geliyor. Unutulmamalıdır ki, gazetemizin propagandasını, hiçbir cansız araç, politik aktivistler kadar yeterli ve etkili şekilde gerçekleştiremeyecektir. Dağıtımımız ve okurlarımız da, böylesi iradi bir çaba, yaratıcılık ile kendilerini sınılamayı denemelidir.

Gazetemiz için emeğimizi seferber edelim

Gazetemizin 'emek seferberliği' kampanyası, dağıtımımız ve okurlarımızın değerli emekleri ile büyüyor
Son çıkan 157. sayımız, kampanyamızı ayakta tutan dağıtımımız ve okurlarımız aracılığıyla

daha yaygın bir şekilde yeni okurlarına ulaştı; Munzur Festivali'nde yapılan yoğun çalışmalar da ise çok sayıda gazete dağıtımı gerçekleştirildi. Şu anda Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın birçok bölgesinde dağıtım yapılan gazetemizin hedefi

ise şöyle: Üretiminden dağıtımına kadar daha nitelikli ve kurumsal bir yayın faaliyeti ve 2010 senesinde haftalık yayına geçmek.

Billboardlarda kampanya ilanı

Henüz Munzur Festivali başlamamışken, nüfusun hayli arttığı Dersim'de, 'emek seferberliği' kampanyasını bu kalabalık potansiyel okurlarımıza duyurmak amacıyla gazetemizin yerel temsilciliği, kampanyamızın ilanlarını billboardlara taşıdı. Bunun ardından ise, festival öncesindeki günlerde ve festival boyunca, DHF faaliyetçileri, gazetemizi Dersim'in dört bir yanına taşıdılar. Gruplar halinde mahalle mahalle, sokak sokak, ev ev sürdürülen kampanya çalışmasında gazetemizin dağıtım ve tanıtımını yapılırken halkla da sohbetler edildi. Kırmızı önlükleri ile toplu dağıtımlar gerçekleştiren DHF'liler, Devrimci Demokrasi'yi tanıtan ajitasyonlar gerçekleştirmeyi de ihmal etmediler.

Dersim merkezin yanı sıra, festival programlarının gerçekleştirildiği Ovacık, Hozat, Mazgirt, Pertek ve Nazımiye ilçelerinde de yoğun çalışmalar ile dağıtılan gazetemiz halkın ilgisini gördü. Yanı sıra Mersin, Ankara ve İstanbul'da da gazetemizin yaygın dağıtımı yapılarak kitlelere tanıtıldı.

Mustazaf-Der'den DTP'ye suçlama

BATMAN- İslamcı Mustazaf-Der, DTP'li kadınların, "Kadınız, kimsenin namusu değil. Namusumuz özgürlüğümüzdür" kampanyasının, "namus düşmanlığı" olduğunu iddia etti. Siyasal İslam grubu olmasıyla tanınan Mustazaf-Der'in Batman şubesi, Demokratik Toplum Partisi Kadın Meclisi ve Yurtsever Demokratik Gençlik'in, "Em jinin, ne namusa tu kesene! Namusame azadiya me!" (Kadınız, kimsenin namusu değil! Namusumuz özgürlüğümüzdür!) kampanyasına, basın açıklamasıyla tepki gösterdi.

Mustazaf-Der adına açıklamayı dernek başkanı Veysi Gültekin yaptı. Kampanyayı "din, haya ve namus düşmanlığı" olarak niteleyen Gültekin, şunları söyledi: "Halkımızın daha ilk günden itibaren bu konu ile ilgili bizden beklentilerinin olduğunu farkındayız. Ancak bu, sadece bizim meselemiz değildir. Biz, bu zihniyeti çok iyi biliyor ve tanıyoruz. Bu zihniyet sadece kendisinden beklenenleri yapmakta ve daha önceleri değişik vesilelerle olduğu gibi bir kez daha gerçek niyetini ortaya koymaktadır. Bu slogan, 'Kürtlerin geri kalmasının tek sebebi İslam'dır' diyen zihniyetin tezahürüdür. Bu slogan, 'Kürtlerin asıl dini Zerdüştüktür' diyen zihniyetin tezahürüdür. Bu slogan, 'Kadını bir kocaya teslim etmek, kadına yapılan en büyük zulümdür' diyen zihniyetin tezahürüdür."

'Bu söz, komünizmin sözüdür'

Açıklamasında komünizme saldırmayı da ihmal etmeyen Gültekin, şöyle devam etti: "Öncelikle söz konusu slogan ve arkasında yatan kirliliğin, köhne ve kof komünizm felsefesi dışında hiçbir zaman hayat bulmadığının ve bulamayacağını bilmesini istiyoruz. Bu çirkin söz, bizim kadınlarımızın sözü değildir. Bu söz, namusu ve dini söz konusu olunca, gözü kara olan Müslüman Kürdün sözü değildir. Bu söz, ailesini kışkırtmayan namus mahrumu komünizmin 'Kadın toplumun ortak malıdır' sözünün ta kendisidir." Basın açıklaması, "Ey Rabbimiz! Sen şahid ol; Burada söz veriyor ve ilan ediyoruz ki: Bu İslam topraklarında gücümüz yettiği ve dilimiz döndüğünce senin ve Habibinin razı olmayacağı hiçbir münkire asla baş eğmeyecek, her zaman hakkı haykırarak ve dinimiz, namusumuz ve tüm mukaddesatımız için binler başımız olsa feda edeceğiz" ifadeleriyle sonlandırıldı. Basın açıklaması sırasında, sık sık tekbir getirilirken, "Uyan artık Müslüman", "Dursun artık bu hayasızca akın", "Namus Müslüman Kürd'ün mayasında vardır", "Namusuma dokunma" gibi dövizler taşındı.

'Faili meçhul' cinayette özel tim parmağı!

Şırnak'ın Beytüşşebap İlçesi'nde 25 Temmuz gecesi araçla Beşagaç Köyü'nden Günyüzü Köyü'ne gitmekte olan DTP'li Necmi Ölmez ile Ferhat Erdiş silahlı kişiler tarafından öldürülerek kafaları taşla ezildi. Ölmez ve Erdiş'in cenazeleri, Şırnak Devlet Hastanesi'nde yapılan otopsinin ardından Uludere (Qilaban) İlçesi'ne bağlı Andaç (Şivrezan) Köyü'nde binlerce kişinin katılımıyla toprağa verildi. Cenaze törenine DTP'li milletvekillerinin yanı sıra DTP il ve ilçe yöneticileri de katıldı.

'Faillerin ortaya çıkarılması için çalışacağız'

Defin sonrası bir konuşma yapan Şırnak Milletvekili Sevhir Bayındır, yaşamını yitirenlerin onurlu bir yaşam istedikleri için öldürüldüklerini belirtti. Bu cinayetlerle Kürtler üzerindeki katliamın devam ettirilmek istendiğini belirten Bayındır, faillerin ortaya çık-

ılması için çalışacaklarını ifade etti. Öte yandan DTP üyelerinin öldürülmelerine ilişkin yaptığı değerlendirmede bunun, Kürt sorunun çözümünün tartışıldığı bir dönemde provokasyon yaratma amacı taşıdığını kaydetti.

'Hançer Timi' şüphesi

Ölmez ve Erdiş'in öldürülmesine ilişkin yeni bulgular ortaya çıkıyor. Aileler ve bölgede yaşayan köylüler, cinayetin planlı bir şekilde yapıldığını ve ölümlerin olduğu sırada birçok faili cinayetin tetikçiliğini yapan ve devletin katliam timi olarak bilinen 'Hançer Timi'nin bölgede faaliyet içerisinde olduğunu aktardı. Aileler yaptıkları açıklamada, ortaklaşa koyun ticareti yapan DTP'li Ölmez ve Erdiş'in planlı bir şekilde öldürüldüklerini ifade etti. Aileler yaptıkları açıklamada şunları belirtti: "Uludere'nin Andaç (Şivrezan) Köyü'nde ikamet eden Öl-

mez ve Erdiş, Toyota marka pikapla Beşagaç ve Günyüzü köyleri arasında bulunan Melêse mıntkasından geçerken, kimliği belirsiz kişiler tarafından saat 14.30 civarında öldürüldü. Göğüs kısımlarına birer kurşun sıkılarak öldürülen Ölmez ve Erdiş'in başı taşla ezildi. Daha sonra Ölmez ve Erdiş'e ait araçla Beşagaç ve Günyüzü köyleri arasında turlayan saldırganlar, olaya kaza süsü vermek amacıyla aracı şarampole yuvarladı." Ölmez ve Erdiş'in öldürüldüğü bölgenin 400 metre yukarısında Beşagaç Köyü korucularının sürekli nöbet tuttıkları öğrenildi. Aynı zamanda bölgede 'Beşagaç Katliamı' olarak bilinen 12 kişinin öldürülmesi olayına isimleri karışan kontrgerillaların oluşturduğu Hançer Timi'nin de bölgede görev yaptığı belirlendi.

‘Kürt Açılımı’, Kürt ulusal sorunu ve bulanıklaştırılan bilinçler

Emperyalizmin ihtiyaçları ve bu ihtiyaçlardan hareketle dünyaya şekil verildiği bir süreçte kristalize olan Kürt ulusal sorunu beraberinde gelişmeler yaşanmaya devam ediyor

Baş tarafı sayfa 1’de

Demokratikleşme, barış, adalet adı altında emperyalist çözüm dayatılarak halledilmeye çalışılıyor. Özetlemeye çalıştığımız konsept için Türk hakim sınıflarının emperyalistlerin eliyle ciddi bir yapılandırmadan geçtiğini, sivriliklerini törpülediğini devletin tüm kurumları ve iktidar odakları arasında bir mutabakat sağladığını da gördük. Ergenekon’la gündeme gelen tartışmalar ve özellikle ordunun resmi-gayri resmi ağzlarından beyanatları ve tüm gelişmeler de göstermektedir ki, TC bağnaz, şoven ve ırkçı politikasına rağmen emperyalist güçler tarafından uzlaşma zeminine zorlanmış, itilmiştir. DTP operasyonu ve diğer saldırgan tutum ve kopardığı gürültüler niteliğinin gereği olduğu gibi, bu naraları ve kükreyişleri anlaşıma zemininden uzak olduğunu göstermez. Bilakis, anlaşma öncesi son çırpınısı ve gürültüleridir. Ortadoğu ve genişletilmiş bölgesindeki hedefleri gerçekleştirme hamlesi ister istemez siyasi aktör sayısını arttırdı. Haliyle bu durum güçlerin politik hamle geliştirmelerini ve sürece uygun yeni konumları almasını beraberinde getirdi. Emperyalizm eliyle geliştirilen bu süreç kayıtsız kalmayın ve fırsat kollayan, daha da önemlisi uzlaşmaya sıcak bakan Kürt ulusal hareketinin yeni bir yönelim içerisine girdiği her halükarda görülmekte. Kuşkusuz Emperyalistler ve uşakları Kürtleri sevdiğinden ‘çözüm’ dayatmıyor. Her ikisinin öyle bir derdi olamaz. Elbette

ve toplumsal kesimlerle görüşeceklerini söylerken, ‘Herkesi kaybettiren bu sorunun çözülmesi gerekiyor’ anekdotunda bulunarak bu konuda nasıl bir politika yürütüleceğinin mesajını vermiş oldu. Ve model olarak; namı 7 düvele yayılan ‘Türk modeli’nin uygulanacağını altını çizdi. Şunun altını çizelim: Devletin ‘iddialı’ ‘Kürt açılımı’nın patenti emperyalizmindir. Çözümü değil, Kürt ulusal hareketinin tasfiyesini, Kürt emekçisine yıkımı, inkârı ve sömürüyü amaçlamaktadır. Özellikle AKP projesiyle birlikte ciddi bir manipülasyonla, ideolojik saldırılarla kitlelerin bilinçleri bulandırılmış, ‘demokrasi hastalığı, liberalizm, reformizm âdetâ virüs şeklinde her yere yayılmıştır. Kürt ulusal yönünde olmuştur. Bu yanılsama, devletin Kürt ulusal sorununu ‘çözme’ çabalarının demokratikleşme hamlesinden ileri geldiği şeklinde görülmektedir. Gerçekliği, karakteri ortada duran devletin gerçekten demokratikleşmek istediği, barışı, adaleti, insan haklarını geliştirmeyi istediği algısı aşılanaştır. Hem de bu sorunun yaratıcısı ve devam ettirici kendisi değilmiş gerçekliğini bulandırarak. Kuruluşundan bu yana T.C’nin Kürt ulusal sorununa yaklaşımı inkâr ve imha siyaseti yönünde olmuştur. “Güvenlik sorunu”, “Şark sorunu”, “Geri kalmışlık sorunu”, “Terör sorunu” nihayetinde “Kürt sorunu” devletin geçmişten bugüne Kürt ulusal sorununu tanımlayışı olmuştur. 85 yıldır çözülme-yen/çözülme istenmeyen Kürt ulusal sorunu bırakalım küçük çaplı bir düzenlemeyi, başlangıcından daha karmaşık, daha yakıcı bir

Kürt ulusunu oluşturan işçi-köylü-emekçi kesimlerin bu süreçte yeri yok. Kürt halkının istediği barış ve haklar da yok. Çünkü bu çözüm onların çözümü değil.

Ne oldu da herkes ‘çözüm’ ve ‘barış’ havarisi kesildi?

Yukarıda Kürt ulusal sorununun devrim ve demokrasi sorunu olduğunu ve bunun bir kriter oluşturduğunu belirtmiş-tik. Kürt ulusal sorunu nezdinde ulusal soruna yaklaşımın devrimci ve komünist çizgi için de bir kriter oluşturduğunun altını çizelim. Kürt ulusal sorununda yaşanan gelişmeler ve içine girilen süreç ister istemez hem siyaset hem ideolojik hem de pratik politikaya etki etmekte, sinamaktadır. Kürt ulusal sorununda ‘çözüm’ sürecinin yarattığı havanın girdap oluşturduğu ve peşinden sürüklenmelerin yaşandığını söylemek mümkün. Sınıfsal çizgilere tekabül edecek her farklı ideoloji, örgüt daha genel ifadeyle kesim, şu süreçte Kürt ulusal sorununa ilişkin yaklaşımını, politikasını göstermektedir. Berak olan, ne oldu da bugün grilleştiriliyor? 85 yıllık faşist karakter ne oldu da bugün ‘demokratikleşme’ söylemiyle Kürtlerin sorununu çözüyor? Ne oldu da 25 yıldır Kürt inkar ve

Kürt ulusal sorunu ne oldu da bugün kültürel-dil sorunu haline geldi? Her iki güç arasındaki mücadele ne zaman Kürt emekçi halklarının mücadelesi ve ‘çözüm’ü oldu? Bu sorunu ne zaman Kürt ile Türk halkı arasındaki sorun haline geldi? Emperyalistlerin ve uşağı Türk hakim sınıflarının estirdiği yanılsamalı hava ne yazık ki ortalığı bulutlandırmakta, bu hava üzerinden politik tutumların sergilenmesine vesile olmaktadır. Ve ne yazık ki bu saldırı ideolojik hastalıkları, siyasi kör-lüğü, ilkesizliği beslemektedir. Kürt ulusal sorunu noktasında sol cenahın göstermiş olduğu tutum bugün âdetâ ezen ya da ezilen burjuvazinin sözcülüğüne, hamiliğine kadar gidebilmekte. Bunu Kürt halkının ‘barış’ ve ‘demokrasi’ talebi kılıfıyla dillendirmek ise daha vahim bir durum arz etmekte.

Özellikle düzen cephesinin Kürt ulusal sorununa ilişkin yaklaşımında, sorunu tanımlamasında gerçeklik her zaman göz ardı edilmiştir. Neden böyle bir sorun vardır, bu sorunun sos-yo-ekonomik temelleri nelerdir, bu sorun neden bugüne kadar çözülmemiş ya da çözülmek istenmemiştir, Kürt ulusal sorununun tarihselliği nedir? gibi sorulardan bağımsız bir sorun ortaya konulmaya çalışılmış, tartışmalar da öylece sür-gelmıştır. Tarihin ironisi midir acaba; bugün Kürt ulusal sorunu karşısında bahsettığımız liberalizm, reformizm, oportünizm malulleriyle birlikte en geniş kesimlerle ortaklaşan nokta şu: “Geçmişti unutamız, Kürtler ve Türkler kanın akmasını istemiyor, Kürtler adil-demokratik barışı ya da çözüm istiyor, sorunun çözümü için herkes katkı sağlamalı” yönünde. Altını kalınca çizelim ki, ulusal sorunun özünü, tarihselliğini ve siyasal gerçekliğini görmeyenler ya da görmek istemeyenler ulusal hareketin görüntüde yakaladığı halk hareketi niteliğinin büyümesine kendilerini kapıranlardır. Bu da devrimci çizginin bulanıklaşmasına, ideolojinin sakatlanmasına, siyasetin körleşmesine, politikanın salt faydaya ve kısırlaşmasına, basit kazanımlar, politik taktikler adına ilkelerin-stratejinin içinin boşalmasına hizmet etmektedir. Kürt ulusuna dayatılan çözümün ne olduğu, ne amaçlandığı, neye hizmet ettiği ortadadır. Buna rağmen ‘aman sendecilik’ siyaseti güdülmemelidir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmanın ve Kürt ulusal hareketinin demokratik muhtevasını desteklemenin, taleplerini dillendirmeye, Kürt ulusal hareketini kayıtsız şartsız desteklemekle karıştırılmaması gerekir. Kürt ulusal sorunu meselesinde taraflar arasında bir uzlaşmanın sağlanabileceği beklenmeyecek bir durum değildir. Esas da olmayıp orta vadede böylesi bir uzlaşma mümkün olabilir. Bu olasılık dahilinde Kürt ulusuna tanınacak hakları Kürt ulusal mücadelesinin kazanımı olarak karşılık bulacak-ken, ulusal hareketin demokratik-ilerici dinamiklerinin törpülenmesinin, silahsızlandırılıp tasfiye edilmesinin hedeflendiğini de görmek gerekir. Bu gerçeklik karşısında doğru bir konum alarak proletaryanın öncülerinin, hakim sınıflara ve emperyalizme karşı savaşmaları görevleri olmalıdır.

Emperyalist çözüme karşı çözüm önerimiz ne olmalıdır?

Onurlu, karşılıklı eşit hak şartlarında ve birlikte demokratik bir yaşam normlarını taşıyan kalıcı bir anlaşmanın mümkün olmadığı her açıdan bellidir. Bölünmez bütünlük, üniter devlet, egemen Türk ulusu gibi argümanlara sabitlenmiş şoven, ırkçı, inkârçı, faşist zihniyetten demokratik yaklaşım beklenemez. Zira demokratik bir devletin kilometre taşı demokratik bir yönetimin olmasıdır. Devletin tüm organlarını demokratik bir şekilde uygulamak, uygulamaktır. Bütün ulusal topluluklar, azınlık milliyetler için tam hak eşitliği, siyasi ve ekonomik eşitlik, demokrasinin ve demokratik bir yönetimin başlıca ölçütüdür. Lenin de ifade ettiği gibi ‘demokratik bir devlet, yerli dillere tam bir özgürlük tanımak ve herhangi bir dilin bütün ayrıcalıklarını ortadan

kaldırmak zorundadır.’ Demokratik bir devlet, bir ulusun başka bir ulusu, belli bir bölgede ya da kamu işlerinin herhangi bir dalında ezmesine ya da baskı altına almasına izin vermemelidir. Ulusal sorunda temel mesele tüm uluslara tam hak eşitliği ve ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının (ayrı bir devlet kurma hakkı) tanınmasıdır. Bütün ulusların ve dillerin tam hak eşitliğinin olduğu, hiçbir resmi dilin zorunlu olarak tanınmadığı, herhangi bir milliyetin imtiyaza sahip olmadığı, azınlık haklarının anayasal güvence ile teminat altına alındığı, her ulusa kendi kaderini tayin hakkının tanındığı ve bunun gerçekleşmesi için uluslara özerklik, azınlık milliyetlere özerklik ve tamamen demokratik öz yönetiminin verildiği koşullarda ve ortamda ulus ve azınlık

milliyet sorunu ortadan kalkabilir. Bu, ayrılmayı değil aksine birleştiriciliği hedefler. Peki, bu nasıl bir mücadeleyle mümkünüdür? Elbette ki burjuva feodal iktidarı ve emperyalizmi hedef alan; anti-feodal, anti-emperyalist ve anti-faşist bir mücadeleyle. Demokratik halk devrimini ve iktidarın tesisini hedefleyen bir siyasal program ve iktidar stratejisiyle mümkündür. Bunun ötesinde bir ulusal kurtuluş mücadelesi ayrı bir devlet kurulsu dahi gerçek anlamda bir kurtuluş sağlamayacaktır. Bundan hareketle, Kürt ulusal sorununun çözümü ne emperyalistlere ne ezen ulusun burjuvazisine ne de ezilen ulusun burjuvazisine havale edilebilir. Özü pazar sorunu olan Kürt ulusal sorununun devrimci çözümü, Demokratik Halk Devrimiyle mümkün olacaktır.

ki yukarıda bahsetmeye çalıştığımız reel durum gereği bunu yapmak zorundalar ve bunun hiçbir demokratlığı, eşitliği, adaleti, barışı da asla yoktur.

Devletin ‘Kürt açılımı’ yeni değil, çözüm de getirmiyor

AKP taşeronluğunda devletin, ‘demokratikleşme’ yalanıyla getirdiği açılımlara son olarak kısa bir süre önce ‘MGK üyesi’ bakanlarla Kürt sorununa ilişkin başlattığı çalışmaya paralel olarak yapılan ve İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın öve öve bitirmediği ‘Kürt açılımı’ oldu. Çalışmayı ‘devlet çalışması’ olarak nitelendiren Atalay, ‘demokratik açılım’ olarak tanımladığı çalışma ile ilgili muhalefet partileri ve bütün kurum kuruluş

şekilde her daim karşıımızda durmakta, niyetlerden bağımsız kendisini dayatmaktadır. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki baskı ve eşitsizlik ülkemizdeki mevcut burjuva feodal sistemden kaynaklanmaktadır. Mevcut burjuva feodal sistem var olduğu müddetçe Kürt ulusal sorunu ve azınlık milliyetler sorunu devam edecektir. Zira gerek emperyalistlerin gerekse de Türk devletin Kürt ulusal sorununu çözme gibi bir sorunu olamaz. Türk devletin bu sorunu çözmesine ne sosyo-ekonomik yapısı olanak verir ne de demokratik bir yapısı söz konusu. Dolayısıyla devletin ‘Kürt açılımı’ çözüm noktasında bir öze sahip değildir. Konjonktür, ihtiyaçlar ve siyasal yönelimler farklı olsa da öz olarak geçmiş açılımlardan bir farkı yoktur.

imhasına karşı ırkçılığı, faşizmi, savaşçı her an yazıp çizen burjuva feodal medya bugün ‘barış’ ve ‘çözüm’ sevdasına tutuldu. Adeta ordunun muhabirliğini, sözcülüğünü yapan o köhnemiş köşelerinde salya akıtan kalemler ne oldu da bugün ‘barış güvercinine’ döndüler? Ne oldu da Bugüne kadar söylenenlerden farklıymış gibi, yazarlardan, edebiyatçılardan kısacası ‘akıl adamlardan’ alınan görüşler manşetlere yeniy-miş gibi servis ediliyor? Türk hakim sınıflarının, Türk ordusunun, burjuva-feodal medyanın, devlet bürokratlarının, burjuva-feodal partilerin olduğu, Kürt adına hiç kimsenin olmadığı bir platformun çözüm tartışmaları ne zamandan beri ‘Kürt sorununun çözümü’ oldu. Ulusal sorun olma özelliği, pazar sorunu, ezilen ulus ve ezen ulus burjuvazisinin çelişkisi olan

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Devrimci ve komünistler sınıf mücadelesinin zorluklarla dolu görevlerini yerine getirirken burjuvaziden köklü olarak ayrılarak belli ilkeler bütününde ele alınmış araç ve metodlar üzerinden görevlerini icra etmeye çalışılır. Ki bu görevler her bir devrimci ve komünist örgütün, parti-nin kendi programından özünü alır ve nihai amaç olan komünizm hedefiyle, esasta aynı programı savunun aynı ayrı örgütsel oluşumları birleştirmeyi, düşmanı kesin kes ayırtmayı ve halkın, devrimin dostlarıyla her bir sürecin özgünlükleri esasına uygun ortaklaşmayı, birlikte hareket etmeyi gerekli, zorunlu kılar. Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketinin tarihine baktığımızda bunun birçok olumlu ve olumsuz örneklerini göre biliriz. Zira olumlulukları esasta yukarıda değin-dığımız görev ve sorumlu yaklaşımlar olumsuzluklar ise yine ortak müca-deleyi zayıflatan olumsuzluklar olarak aynı şekilde tarihe kaydedilmiştir. ‘Konjektürel durum’, ‘özel görevler’, ‘özel tasarruflar’ vb hiçbir gerçek komünist ve devrimcilerin ilkeleri bir tarafa bırakarak sınıfa, devrime zarar veren, halka hizmet etmeyen teorik savunuyu ve pratik yönelim içeri-sine girmelerinin gerekçesi olarak ele alınamaz. Geçmiş tarihsel tecrübeleri incelediğimizde ne zaman çeşitli ‘gerekçe-lerle’ bu ilkesel yaklaşımlardan uzaklaşmış ise bunun paralelinde de bölünmeler, ayrılmalar ve sıradan bir eylem, etkinlik için dahi bir araya gelmeyen bir devrimci ve komünist hareket toplamının ortaya çıktığını görürüz. Hatta dönem dönem bu ‘gerekçeler’ farklı farklı faali-yet alanlarında uçlaşımlararak ilkeler, sınıfa, devrime ve halka karşı so-rumluluk bir anda dostları, yoldaşları yıpratma, güçsüzleştirme ‘arzu-su’na dönmüştür. Geride bıraktığımız yerel seçimler sürecini ve bu sürecin bizce öne çıkan ayacı olan Dersim’i yakından takip edenler yazımıza konu yaptığımız hareket tarzlarının bu alanda belli boyutlarıyla yaşandığını bilmektedirler. (Konumuz ‘yeniden’ bu süreci tartışmak olmadığı için yaşananlara

tekrar değinmeyeceğiz onun için süreci takip etmeyenler bizi mazur görsünler) Her bir süreçte olduğu gibi yerel seçimler ve Dersim özgü-lünde de yapılması gereken sürecin değerlendirilmesi, olumlulukları ve olumsuzlukların kendimizden ve dostlardan kaynaklı yanlarının muha-sebeye tabi tutularak sonuçlar çıkartılması gerekli eleştiri ve özleştiril-eri devrimci tarzda yaparak yoldaşlara, siper yoldaşlarıyla, dostlarla mücadelenin omuzlanımıza yüklediği ortak görevleri yerine getirme ça-bası içerisinde buna uygun hareket edilmesi gerektirir; ne yazık ki bu süreçte bu devrimci görev yerine getirilememiştir. Bunun bizden kay-naklı yanları da olmakla birlikte biz kendi cephemizden bu sorumluluk-la hareket etmeye çalıştığımızı ve değerlendirmelerimizi kitlelerle pay-laştığımızı düşünmekteyiz. Ancak dostlarımız ve yoldaşlarımız açısından aynı şeyi söyleyemeyiz. Dostlarımız süreci ilişkin eleştirilerini dostça paylaşıp seçim sürecinde haklı veya haksız nedenlerden yıpranan ilişki-leri onarma yerine ısrarla ayrınsa, ayırtırma ve ‘hesaplaşma’ refleksiy-le yeni demokrasi güçlerine karşı yaklaşmaktadırlar. Örneğin seçim dö-neminde daha çok DTP’li dostlarımızla yanlış tutumlarından kaynaklı uç-laşan tartışmalar seçimden sonra daha olgun bir zeminde ele alınıp or-tak platformlarda yanyana gelme sorumluluğu gösterilirken, bu süreç-te DTP ile hareket eden ESP ve İşçi-köylü çevresi ‘uçlaşılan’ tartışmaları dostlar arasında bir ‘hüsumete’ dönüştürmemek için daha sorumluluk sa-hibi ve birleştirici olmaları gerekenler seçimler dönemindeki tavırları-nı halen sürdürmektedirler. Üstelik bu tavırlarını ‘selam vermeme’ gibi gülünç aşamalara taşımakta, bizim olduğumuz platformlarda yer al-mayarak diğer demokratik çevreleri de zor durumda bırakan, tercihe zorlayan ‘ya onlar olur ya biz’ şeklinde derinleştirmekte, dostlar arası ilişkilere sormusuzca zarar vermektedirler.

Dostlarımızın merkezi mi yoksa bölgesel ‘kararları’ mı olduğunu bileme-diğimiz bu tavırları pratikte yıpratıcı ve karalayıcı bir boyutta sürdürül-mektedir. Örneğin ESP’li dostlarımız hiçbir belge, delil ve dayanağa ihti-

yaç duymadan, faşist olduğu tartışılmayacak kadar net olan, seçim sü-re-cinde de aktif biçimde teşhir edilen ve hiçbir tarihsel kesitte yarı yana ol-mayacağımız CHP ile seçim sürecinde ‘ittifak yaptığımızı’ büyük bir so-rumsuzluk ve rahatlıkla dile getirmektedirler. Tarihin dıvesi olsa gerek ki özü faşist diktatörlük olan Kemalizme belirli bir dönem için bile olsa an-ti-emperyalistlik, ilerililik payesi biçenler bizleri Kemalistlerle ittifak yap-makla karalamaktalar. Dostlarımız gerçekleri yok sayarak ve ‘ne şekilde olursa olsun hesaplaşacağız’ hırsıyla hareket ederek ellerine aldıkları bal-tayı kendi ayaklarına vurma pahasına politika yürütmektedirler. İşçi-köylü’lü yoldaşlarımız da ESP’li dostlarımızdan geri kalmayan yakla-şımrlara sahiptir. Seçimler sürecinde politikalarının ana eksenini Dersim özgü-lünde anti-propagandamıza ve ‘bunlar partizançı değil, partizan bi-ziz’ söylemine dayandıran dostlarımız, sürdürdükleri çalışmalarını şimdi de ‘selam vermeme’ kararıyla devam ettirmektedirler. Devrimcilerin, komünistlerin birbirleriyle halka ve halkın dostlarıyla ilişkilerinin zemininin ne olduğunu dostlarımızın bilmediğini zannetmiyoruz. Dolayısıyla dost-ları, dostlukları, yoldaşları, yoldaşlık ilişkilerini, siper yoldaşlığını zede-le-yici bu tavırlar her şeyden önce tavrı sahiplerine, sınıfa, devrime ve hal-ka zarar verir. Devrimci ve komünistler dostlarını, yoldaşlarını dönemesel gelişmeler veya farklılıklar üzerinden değil esas olarak genel çizgileri ve çizgilerinin kumandasındaki pratiklerinden yola çıkarak değerlendirir. Bu ilkesel bir yaklaşımdır. Dostlarımızın ve yoldaşlarımızın bölge özgü-lündeki bize yönelik tavırları kendi ilkelerine de tezat olup oportünist ve eklektiktir.

Çok doğaldır ki sınıf mücadelesi içerisinde farklı programlara sahip olan siyasal gruplar, partiler güncel politik gelişmeler karşısında kendi doğru-ları etrafında politika yürütürler. Bunun ayrılmasını beklemek ve ay-nılaşmayınca da kılıçları çekip gerileme vesile olmak anlayışı karşılaya-cağımız ve başlık olacağımız bir durum değildir. Örgütülüklerin kendi aralarındaki fikir farklılıkları, bağımsız programatik

görüşlerden, o programatik görüşlere denk düşen stratejiden ve en ni-hayetinde o strateji etrafında şekillenen, güne uygun düştüğüne inanı-lan taktik politikadan ileri gelir. Dolayısıyla farklı örgütsel kimlikleri ifade eden kesimlerin çeşitli süreçlerde beraber hareket etmeleri gibi bazı sü-reçlerde de ayrı hareket etmeleri anlayışla karşılanmalıdır. İlkesel mese-lelerin söz konusu edildiği bir durumda birlikte hareket etmek ile ayrı hareket etmek arasında önemli bir fark vardır. Benzer programatik gö-rüşleri savundukları halde çeşitli gerekçelerle ayrı duran örgütülükler açısından da durum aynıdır. ‘Herkes benim çizgimde olacak’ şeklindeki bir anlayışla olaya yaklaşanların farklılıkları tahammül edemeyeceği açıktır. Dolayısıyla böylesi bir çizgi sahibi olanlar kendilerini yeniden sor-gulamalıdır. Bu politik ayrılık noktalarını kabullenememek şeklindeki bir ayrımın aşıktan savunulamayacağı görülmektedir. Böylesi bir anlayış kendisini ancak hareketlerinde, tavırlarında göstermektedir. Söylenmemiş şeyleri söylenmiş gibi propaganda etmek, arkasından atıp tutmak, hatta ve hatta ‘selam vermeyeceğiz’ şeklinde gayri ciddi yaklaşımlara sarılmak devrimcilerin tavrı olmaz. Bu en başta halka karşı sorumsuzluktur. Çığ bir politik bilincin ve sığ bir siyasi çizginin göstergesidir. Evet, kesinlikle politik bir tavrı değildir. Karşındakini politik bir değerlendirmeye değil, bir çocukluk hastalığının gelgitleriyle muhasebe eden güçsüzlüğün gös-tergesidir. Bahsettiklerimiz her ne kadar yerel seçimler sonrasında ve bugüne değin Dersim’de gündeme gelmiş olsa da esasında birçok faaliyeti ala-nında da meydana gelebilmektedir. Genel bir problemdir. Omuz omu-za mücadele eden devrimcilerin, siyasal kültürü de içselleştirmek ve bunu her alanda gevşetmeden uygulamak ve uygulamaktan kaçınan-ları da uyarmak gibi bir görevi vardır. Olgunlukla hareket etmek ciddi-ye alınacak bir örgüt profili çizer, tersi ise dostlara güveni zedelediği gibi halka da güvensizlik yayar.

Yeniden doğdular ölümlerden

1996 yılının 1 Mayıs'ında yüz binlerin sokağa dökülmesi, egemen güçlerin kendi egemenliklerinin zedeleneceği korkusunu yaratmıştı. Devrimci dinamiklerin daha belirgin bir şekilde açığa çıkması ve mücadele ivmesinin yükselmesi, egemen sınıfları kaygılandırmış ve devlet, devlet olmanın olanaklarını kullanarak bu dinamiği ezmek için yoğun bir saldırın politikasını devreye sokmuştu. Bunun sonucunda '1996 yılı 1 Mayıs'ı, '1977 1 Mayıs'ı gibi kana bulanmış, devlet 3 kişiyi öldürerek, yüzlerce kişiyi de yaralayarak katliamlarına yenisini eklemişti.

Şehirlerde, kırlarda hızlanan savaşı, geniş halk kitlelerinden uzak tutmak, halk kitlele-

rinin bu savaşla bütünleşmesini engellemek için devletin bu kapsamlı saldırısı, devrimci ve komünistlerin önemli direniş alanlarından hapishanelere de yönelecekti. 1995 yılı Eylül ayında Buca Hapishanesi'nde 3 devrimci tutsağı katleden, onlarcasını yaralayan devlet, tüm hapishanelerde devrimci-komünist tut-sakları teslim alacak politikaları dayatıyordu. Bu saldırılara karşı koymak ve hak kazanabil-mek için devrimci tutsaklar, 'Süresiz Açlık Grevi' temelinde 'genel direniş' başlattılar. Devlet saldırılarını yoğunlaştırdınca açlık grevi 'Ölüm Orucuna' evrildi. 1996'da onlarca hapishanede 159 komünist-devrimci tutsak eş-zamanlı olarak ölüm orucuna yattı.

1996 yılında, yayınlanan 6-8 Mayıs genelge-leri ve Eskişehir tabutluğu ile devletin devrimci ve komünist tutsakları teslim alma ve yok etme politikalarına karşı başlatılan eylem, dışardan da kitlesel destek almıştı. İçeride ve dışarıda yaratılan bu direnişle, devlet siyasi tutsakların öne sürdüğü talepleri kabullenmiş ve Eskişehir tabutluğunu kapatmak zorunda kalmıştı. Tarihin gösterdiği ve öğrettiği gibi kuşkusuz hiçbir kazanım bedelsiz olamazdı. Komünist-devrimci tutsakların bu savaşında açlığa yatan 12 beden, takvimler Temmuz sıcaklığını gösterdiğinde ölüm-süzleşmişti. Aygün Uğur, Altan Berdan Ke-rimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğ-

lu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Ulaş Hicabi Küçük, Osman Akgün, Yemliha Kaya, Hayati Can ölümlerinden yeniden doğdular.

12 kızıl karanfil birçok yerde anıldı

1996 yılında komünist ve devrimci tutsakların, devletin yok etme saldırılarına karşı yürüttük-leri süresiz açlık grevi ve ölüm orucu mücadelesinde ölümsüzleşen 12'lerin yaşamlarının ve devrimci pratiklerinin yanına ışık tuttuğu belirtildi. Birçok yerde yapılan anma etkinlik-lerde 12 kızıl karanfilin anılarına sahip çıkılacağı, onların bedenlerini ölümsüzleştirerek bıraktıkları mirasın devrimci kitlelerin yolunu aydınlatacakları vurgusuna öne çıktı.

DHF: Güler Zere Serbest Bırakılsın

Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), 14 yıllık tutsaklığının sonucunda kanser hastalığına yakalanan Güler Zere'nin gittikçe ağırlaşan sağlık durumuna dikkat çekerek, Zere'nin ve tüm hasta tutsakların serbest bırakılmasını istedi. Devletin hapishanelerdeki hak ihlallerinin baskı ve tecrit politikalarının teşhir edildiği açıklamada, kamuoyuna, devrimci tutsaklara sahip çıkma ve daha etkili kampanyalar düzenleyerek Güler Zere'leri yavaşatma çağrısı yapıldı. Hâkim sınıfların yaşamın her alanında uyguladıkları baskı ve şiddetin, hapishanelerde de sistematik bir şekilde hayata geçirildiğinin ifade edildiği açıklamada, "Halkın örgütlü güçlerini etkisiz hale getirmek, teslim almak ve buralardan halka umutsuzluk ve karamsarlık yaymak hâkim sınıfların bilinen bir politikası olarak on yıllardan bu yana devam ediyor. Hâkim sınıflar bu politikalarının gereği olarak hapishanelerdeki devrimci tutsakları öldürerek, sakat bırakarak, işkence yaparak, tedavilerini engelleyerek, mektup ve ziyaretçi yasağı uygulayarak ve daha bir dizi keyfi saldırının odağı haline getirerek 'teslim al-maya' çalışıyor" denildi. Güler Zere'nin de devletin bu saldırılarına maruz kalan devrimci tutsaklardan birisi olduğuna dikkat çekilerek, "Güler Zere'nin yaşadığı sağlık sorunları görmezden gelin-mekte, tedavisi engellenerek ölüme terk edilmektedir. Adli tıp raporlarına rağmen, onun tedavisini engelleyenler, devrimcilerden duydukları korkuyu yansıtıyorlar" denildi.

'Devrimci tutsakları sahiplenmeye ve yaşatmaya çağırıyoruz'

"Hâkim sınıflar, hapishanelerdeki devrimci tutsakları ölüme terk ederken; çeteleri ödüllendirmektedir. Bu durum tam da hâkim sınıfların ağızlarından düşürmedikleri 'demokrasinin' gerçek anlamını bulduğu yerdir. Onların 'demokrasi' anlayışı halka kan ve gözyaşı demektir" denilen açıklama şöyle sonlandırıldı: "Ölüm oruçlarından, 19 Aralık katliamlarından ve F tipi işkencelerden başı dik çıkan devrimci tutsakları sahiplenmek ve onların 'hak elde etme' mücadelelerinin doğrudan katılımcısı olmak zorunluluk haline gelmiştir. Federasyonumuz, devrimci tutsakların taleplerini, demokratik haklar mücadelesinin önemli talepleri arasında kabul eder. Federasyonumuz bu sorumlulukla, devrimci tutsaklar üzerinde yoğunlaşan baskılara karşı daha etkin mücadele yürüteceğini ilan eder. Bu bilinçle, başta üyelerimiz olmak üzere bütün duyarlı kamuoyunu Güler Zere şahsında devrimci tutsaklara sahip çıkmaya ve daha etkili kampanyalar düzenleyerek Güler Zere'leri yaşatmaya çağırıyoruz."

Tecride karşı ortak mücadele

Devletin siyasi tutsaklara uyguladığı her türlü hak ihlali, baskı ve sindirme politikalarına ve hapishanelerde sürdürülen tecrit işkencesine karşı devrimci tutsaklar, Cezaevleri Merkezi Platformu (CMP)'nu kurdu. Devrimci tutsakların bu sesine 'dışarıda' demokratik kurumların sesi eklendi. Hapishanelerdeki hak ihlallerine, baskı ve tecride karşı bir araya gelen çeşitli devrimci ve demokratik kurumlar Tecride Karşı Mücadele Platformu'nu kurduklarını deklare ettiler. Bir basın toplantısı gerçekleştirerek kuruluşunu ilan eden Tecride Karşı Mücadele Platformu, amacının devletin hapishanelerdeki yaptırım ve uygulamalarına karşı ortak bir mücadele yürütmek olduğunu kaydetti. Cezaevleri Merkezi Platformu'nu oluşturan devrimci tutsaklar ise yaptıkları yazılı açıklamada, "hastatutsakların katledilmesine ve adaletsizliğe karşı daha yüksek sesle haykırılım" çağrısında bulundu.

İşkencenin en ağır biçimi: Tecrit!

Tecride Karşı Mücadele Platformu adına açıklamayı yapan Eyüp Baş, 12 Eylül faşist cuntasından bu güne gelişen sürecin devletin hapishanelere nasıl baktığını gösterdiğini ve hapishaneleri, ülkedeki insanların özgürlüklerinin, haklarının ne kadar olduğunun aynası olarak düşündülebileceğini söyledi. 19 Aralık'tan bu yana F tipi hapishanelerde sürdürülen tecrit işkencesinde sağlığını yitiren, intihar eden, sakat kalan yüzlerce insan olduğunu hatırlatan Baş, konuşmasını şöyle devam ettirdi: "Bu ülkede demokrasi yoktur. Hak ve özgürlüklerimiz üzerinde kalın bir faşizm bulutu vardır. Ve hemen her kurumuyla tutsaklara, onların yakınlarına, dışarıda ise hakkını arayan herke-se düşmanca davranılmaktadır."

Hastanelerin mahkûm koşulları hapishanelerden farksız

Adli Tıp Kurumu'nun da bilimsel bir kuruluş olmadığını ve politik kararlar verdiğini vurgulayan Baş, ölümlü pençeleşen devrimci tutsakların tahliye edilmediklerine, diğer yandan işkenceciler, katliamcılar ve halka karşı suç işlemiş generallerin sağlık problemleri gerekçeyle tahliye edildiklerine dikkat çekti. Hastanelerin mahkûm koşullarının güneş almayan, en izbe yerler olduğunu, hasta tutsakların yatağa kelepçeli bir şekilde tedavi edildiklerini dile getiren Baş, ayrıca, "Güler Zere hakkında hapishane koşullarında tedavisinin mümkün olmadığına dair üç rapor olmasına rağmen tahliye edilmiyor. Tedavisi ancak, hapishane duvarlarının dışında mümkün olan birçok tutsak ölümlü burun burunadır. Bu koşullarda böyle bir tedavi yöntemi olamaz" dedi.

Hapishanelerdeki hak ihlali, baskı ve tecride karşı ortak mücadelenin yükseltilmesini isteyen Merkezi Cezaevleri Platformu'nun yayımladığı bildiriye olduğu gibi aktarıyoruz

Basına ve kamuoyuna;

Türkiye'de idam cezası kaldırılmıştır, ancak idam cezasını aratmayacak uygulama ve yaptırımlarla yüzlerce tutsak hapishanelerde ölüme mahkum edilmiştir. Son olarak Erzurum Hapishanesi'nde bulunan yurtsever tutsak İsmet Ablak'ın ölü bedenini ailesine teslim edilmiştir. Devlet adeta fiili idam cezası uygulamakta, bu amaçla ölümcül hastalıkları bulunan ve tedavi olabilmeleri için mutlaka tahliye edilmesi gereken tutsakları tahliye etmeyerek, tedavilerini geciktirerek ve engelleyerek ölüme mahkum etmektedir. Son 6 ay içerisinde 7 tutsak bu şekilde öldürülmüştür, onlarca tutsak aynı şekilde ölüme mahkum edilmişlerdir, gün gün ölüme yaklaşmaktadırlar.

5275 sayılı Ceza İnfaz Kanunu'nun 16. Maddesi, hapishanelerde tedavisi mümkün olmayan tutsakların tedavileri amaçlı infazlarına ara verilmesini öngörmektedir. Hukuk devleti, demokrasidilik demagojilerine malzeme yapılmak amacıyla yasalarna böylesi maddeler koymaktadırlar. Fakat uygulamada bu maddeler siyasi devrimci tutsaklar için asla uygulanmamaktadır. Halka karşı haksız savaşta kullandıkları ve teşhir olmuşlukları nedeniyle göstermelik olarak yargılamak zorunda kaldıkları kontrgerilla artıklarını bir bir tahliye ederlerken siyasi devrimci tutsakların ancak ölüsü çıkabilmektedir hapishanelerden.

19 Aralık 2000'de "Hayata Dönüş" adı altındaki katliam operasyonu ile açılan F tipleriyle hücre tipi tecrit hapishaneleri faaliyete sokuldu. Tecrit-tretman uygulamalarıyla tutsakların fiziksel ve ruhsal sağlıkları üzerinde ciddi olumsuz etkiler ortaya çıkmaya başladı. Tedavi hakkını tretmana tabi tutan tecrit politikası nedeniyle tutsaklar çoğu kez ölümcül sağlık sorunlarıyla karşı karşıya kalmakta ve bu yolla ölümlerine neden olunmaktadır.

Bu amaçla hapishane idareleri, Cumhuriyet

Savcılıkları ve Adli Tıp Kurumu (teşhis ve tedavi merkezleri) anlayış birliği içinde hareket etmektedirler. Güler Zere örneğindeki işbirliği tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermiştir. 4. evre kanser hastası olan Güler Zere'nin tedavisinin tutukluluğu koşullarında mümkün olmadığı, ciddi yaşam riski bulunduğu nedeniyle derhal tahliye olması gerektiği yönünde 4 ayrı rapor bulunmasına rağmen Elbistan Cumhuriyet Savcısı Orhan İrmak tarafından Güler Zere İstanbul Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Dairesi'ne sevk edilmiş ve buradan "tutukluluk şartlarının devam etmesi" yönünde rapor hazırlamıştır. Dr. Nur Birgen'in başında olduğu 3. İhtisas Dairesi, susurluk hükümlüsü İbrahim Şahin gibi kontra şefinin tahliye edilmesini sağlayan rapor hazırlamıştı. Ölüm orucu eylemi gerçekleştirdiği nedeniyle Wernicke-Korsakoff hastası olan ve hapis yatamayacak durumda olan hastalar hakkında "hapis yatabilir" raporları veren yine kişinin başında olduğu 3. İhtisas Dairesi'dir. Kontrgerilla artıkları bu şekilde bir bir tahliye edilirken devrimci tutsaklar ölüme gönderilmektedir. Konu yer ayrıntılarıyla basın yayın organlarında yer almıştır. Hukuksuzluğun, keyfiyetin nasıl hayata geçirildiği, devrimci tutsakların yaşam hakkının nasıl ellerinden alındığı tüm ayrıntılarıyla bilinmektedir. Bu hukuksuzluğun ve cinayetlerin sorumluları da bilinmektedir. Sorumlular emekçi halkın vicdanında mahkum edilmişlerdir.

Ölümcül hastalıkları bulunan, hapislik koşullarında tedavisi mümkün olmayan tüm tutsaklar derhal bırakılmalı, tedavileri önündeki engeller ortadan kaldırılmalıdır.

Tedavileri engellenerek yaşam hakları ellerinden alınan tutsakların ölümlünden sorumlu olan hapishane idareleri, cumhuriyet ve infaz savcılıkları ve tedavi merkezleri hakkında etkin soruşturmalar yürütülmeli, suçlular tespit edilerek hak ettikleri cezalara çaptırılmalıdır.

Tutsakların ruh ve beden sağlıklarını bozan, tedavi edilmesini tretman şartına bağlayan tecrit politikasından derhal vazgeçilmeli, insan yaşamını ve onurunu korumayı mümkün kılan infaz koşulları sağlanmalıdır. Tutsakların etkin teşhis ve tedavileri sağlanmalı, tüm yasal, idari ve keyfi engeller kaldırılmalıdır. Hapishanelerden ölüsü çıkan tutuklu-hükümlü sayısı yüzlerle ifade edilecek boyutlara ulaşmıştır. Bu sorun hiç kimsenin görmezden gelemeyeceği boyutlara ulaşmıştır. Tüm devrimci, ilerici, insan haklarından ve demokrasiden yana olan güçler, tutsakların yaşam haklarını korumak, tedavilerinin önündeki engelleri kaldırmak ve tecrit uygulamalarına son verilmesi için seslerini yükseltmelidirler. Sistem, tutsakları katletmek üzerine kuruludur ve ancak buna karşı mücadele edilerek tutsakların yaşam hakkı savunulabilir.

Bu bilinçle hasta tutsakların katledilmesine ve adaletsizliğe karşı daha yüksek sesle haykırılım.

Başta Güler Zere, Samet Çelik, Erol Zavar, Gazi Dağ, Aynur Epli, Gülezar Akin, Halil Güneş, Halil Yıldız, İsmet Ayaz, Memduh Kılıç, Nizamettin Akar olmak üzere yaşam tehlikesi bulunan tutsaklara özgürlük talebini daha yüksek sesle haykırılım.

Sesimiz yeterince güçlü çıkarsa mutlaka başarırız.

Güler Zere'ye özgürlük. Hasta tutsaklara özgürlük

Cezaevleri Merkezi Platformu (CMP)

DHKP/C davası tutsakları adına Fikret Akar, DİRENİŞ HAREKETİ davası tutsakları adına Murat Karayel, MKP davası tutsakları adına Ayhan Güngör, MLKP davası tutsakları adına Hasan Polat, TİKB davası tutsakları adına Erkan Altun, TKM/ML davası tutsakları adına Ulvi Yalçın

İki parmak arasındaki fark

Doğan; milyonlarca yoksuldan biri...

Sultangazi’de, evlerinin çatısından merdiven boşluğuna düşen 12 yaşındaki Doğan Ay’ın serçe parmağı koptu fakat 5 hastane dolaştırılmasına rağmen Doğan’nın parmağı dikilmedi. Çocuğunun kopuk parmağı elinde onca hastane dolaşan ve eve çocuğu sakat dönen baba Nurettin Ay: “Hersek biliyor, para olsaydı ne hastane tadilatla olurdu, ne de malzeme eksik olurdu!”

Terim; kaymak tabakasından biri...

Fatih Terim tatil yaptığı villasının özel iskelesinde teknesinin halatını çözerken parmağını halata kaptırdı ve halatla teknenin tonozu arasına sıkışan parmak koptu. Bodrumda yapılan ilk müdahalenin ardından hazırlanan özel uçakla Ay’ın aksine İstanbul’da özel bir hastaneye getirilen Terim’e burada tıbbi müdahale yapılarak parmağı dikildi

5 hastane gezdi, kapı dışarı edildi, sakat kaldı

Sultangazi’de, evlerinin çatısından merdiven boşluğuna düşen 12 yaşındaki Doğan Ay’ın serçe parmağı koptu fakat 5 hastane dolaştırılmasına rağmen Doğan’nın parmağı dikilmedi. Çocuğunun kopuk parmağı elinde onca hastane dolaşan ve eve çocuğu sakat dönen baba Nurettin Ay’la evlerinde görüştük Ay ailesi üzgün ve tepkili.

BABA NURETTİN AY

Sultangazi’de, evlerinin çatısından merdiven boşluğuna düşen 12 yaşındaki Doğan Ay’ın serçe parmağı koptu fakat 5 hastane dolaştırılmasına rağmen Doğan’nın parmağı dikilmedi. Doğan’ın başına gelenler ve yaşanan trajedi ülke gerçekliğinin adeta aynası. Parmağı bedeninden kopartılan Doğan’ın yaşadıkları bize, insana ne kadar değer verildiğini, daha doğrusu yoksul emekçi halka nelerin reva görüldüğünü bir kez daha gösterdi. Ve Elbette ki ezen ezilen çelişkisi ve bu çelişkinin gerçekliğini. Doğan’ın babası Nurettin Ay, çocuğu ve onun kopuk parmağını önce İstanbul Tıp Fakültesi Hastanesi’ne götürüyor fakat hastane ameliyathane tadilatla diyerek ameliyatı yapmıyor, kopan parmakla Vakıf Gureba Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne gidiyor. Hastane parmağı diyecek donanımlarının olmadığını söylüyor ve hastayı Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’ne sevk ediyor. Kopan parmak bir bez içinde Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi’ne götürülüyor fakat Doğan, kopan parmağı burada da dikilemeden sadece pansuman yapılarak gönderiliyor. Devlet hastanelerinin hiçbirinin Doğan’la ilgilenmemesinin ardından Nurettin Ay çocuğunu Fatih’te bir özel hastaneye götürüyor fakat burası parmağı dikmek için 8 bin TL istiyor. Son olarak Gaziosmanpaşa’da özel bir hastaneye giden baba Ay burada artık çocuğun parmağı için bir şey yapılamayacağını öğreniyor.

DOĞAN AY

İki parmak arasındaki farkı bulun!

Ve bir başka kopan parmak haberi; Milli Takım teknik direktörü Fatih Terim tatil yaptığı villasının özel iskelesinde teknesinin halatını çözerken parmağını halata kaptırdı ve halatla teknenin tonozu arasına sıkışan parmak koptu. Terim’in, Ay’ın parmağının aksine özel uçakla hemen özel bir hastaneye kaldırılarak parmağı dikildi. Bu ülkede her gün karşılaşacağımız en küçük vakalar bile, devletçe halka eşitlik diye çığırıklık yapanların tam aksi amaçlar taşıdığının kanıtı olabiliyor. Aynı ülkede farklı zamanlarda iki parmak kopabiliyor ve biri dikilirken diğeri bir türlü dikilemiyor. Nedenleri ne dersiniz? Özel teknenin tonozuna sıkışarak kopan parmağın sahibi Terim yılda tam 3 milyon 120 TL maaş alıyor. Onca hastane gezdirildikten sonra bir türlü dikilemeyen parmağın sahibi 12 yaşındaki Doğan’ın babası ise 600 TL maaş alan bir emekli. Doğan yaşamını neredeyse hayaller üzerine kurmuşken Terim’in hayal kurmasını dahi gerektirecek bir durum yok, çünkü bir ayda eline yüzbinlerce TL geçiyor. Terim hastaneye özel uçakla gider. Doğan’lar bir evde 10 kişi yaşar. Terim’inse yazlık, kıskık, baharlık diye villaları var. Fark-

ANNE NAYİME AY

ları çoğaltmak mümkün. Çocuğunun kopuk parmağı elinde onca hastane dolaşan ve eve çocuğu sakat dönen baba Nurettin Ay’la evlerinde görüştük Ay ailesi üzgün ve tepkili.

‘Bizi oradan oraya gönderdiler’

Çocuğunun parmağı koptuğu sırada dışarda olduğunu söyleyen baba Nurettin Ay, kendisine, komşuların haber verdiğini ve hemen kopuk parmağı alarak hastaneye koştuklarını aktarıyor. Baba Ay hastanelerin kendilerini ha bire dolaştırdığını belirterek şunları dile getiriyor: “Hastane hastene dolaştık. Bir hastane tadilatla dedi, diğeri yeterli gerek yok dedi, diğeri başka bir şey. Biz o kadar gezdirdiler ki zamanımızda güvenimizde tükendi. Çocuğun parmağı çöpe gitti. Ömür boyu bu çocuk sakat kaldı gitti işte. Başka bir insan benim yerimde olsaydı ya kendisini öldürürdü ya da doktorları.”

‘Hastanede yalvardım’

Bir hastaneden diğerine elinde çocuğunun kopuk parmağı ile dolaşmak zorunda bırakılan baba Ay şunları dile getirdi: “Hastanede yalvardım. Ayağınızı elinizi öpeyim dedim. Benim durumum acil, bizi böyle göndermeyin dedim. Orada artık sinirden şok geçirdim.”

‘Para olsaydı işimiz hallolurdu’

Devlet hastaneleri Doğan’ın kopuk parmağı ve babanın yalvarmaları ile ilgilenmez. Bir hastanenin ameliyathanesinin tatilde olması, başka bir ameliyathanenin daha olmaması ‘halka ölün umrumuzda değil’ demekten başka ne anlam taşıyor? Baba Ay doğru bir ifadeyle bu durumu şöyle açıklıyor: “Herkes biliyor, para olsaydı hastane ne tadilatla olurdu, ne de malzeme eksik olurdu.” Ay ailesinin yaşadığı bu olayın ardından Sağlık Bakanı Recep Akdağ aileyi aramış ve yaşadıkları olayın üzücü olduğunu, hastanelerin çocuğu ameliyat etmek zorunda olduğu ve ailenin haklı olduğunu dile getirmiş. Sağlık bakanının hastanelerdeki malzeme eksikliğinden tutalım da birçok aksaklıklara kadar hastanelerden bihaber olması da ayrıca ilginç!

‘Uğraşsalardı parmağımı dikebilirlerdi’

Parmağı koptuktan sonra bir türlü ameliyat edilmeyen Doğan şimdi bir parmağı eksik eli alçada evinde iyileşmeye çalışıyor. Fakat çocuk olmasının avantajı da denebilir, parmağının olmasının ona yaşatabileceği sorunlardan habersiz. Ve tüm bunların içinde Doğan’ın ileride yapmak istediği tek şey basketbolcu olmak. Yaşadığı kazayı anlatan Doğan daha sonra konuşmasını şöyle bitiriyor: “Parmağımı koptuğu için çok üzül-düm. Uğraşsalardı yaparlardı, hiç uğraşmadılar. O kadar da okul okumuşlar ama yine de yapmadılar.”

‘İnsanın zoruna gidiyor’

Doğan’ın annesi Naime Ay’la da durumla ilgili konuşmak istiyoruz fakat hiç Türkçe bilmiyor ve konuşmak da istemiyor. Komşuları Feride Yılmaz ise 6 yıllık komşularının başına gelen bu olaya üzülerken ve oda bir anne olarak bu duruma çok kızmış ve şunları dile getiriyor: “Benim başıma gelseydi şikâyet ederdim. Çocuk acile gidiyor almıyorlar, bilmem neyimiz yok diye öyle öyle her hastane başlarından atmış. O parmağı dikmek zorundaydılar. Paraları olmadığı için bunları yaşadılar, para olsaydı böyle olmazdı. İnsanın zoruna gidiyor.”

‘Güler Zere ve hasta tutsaklar serbest bırakılsın’

İSTANBUL/ANKARA- Devrimci-demokratik kitle örgütleri, sendikalar, meslek örgütleri, siyasi partiler ve aydın-sanatçıların yer aldığı yüzlerce kişi Elbistan Kapalı Hapishanesi’nde kansere yakalanan Güler Zere ve tüm hasta tutukuların serbest bırakılması talebiyle İstiklal Caddesi’nde yürüyüş düzenledi. İleri düzeyde kanser hastası Güler Zere’nin sağlık durumunu görmezden gelen devlet, Zere’nin tahliye taleplerini reddederken; demokratik kitle örgütleri Zere serbest bırakılana kadar eylemlerini sürdüreceklarını belirtiyor. Zere ve hasta tutsaklar için ülkenin birçok ilinde eş zamanlı eylemler düzenlenirken, İstanbul Taksim’de de yüzlerce kişinin katılımıyla yürüyüş gerçekleştirildi. Taksim Tramvay durağında toplanan yaklaşık 2 bin kişi, buradan, Galataray Lisesi’ne kadar yürüdü. İstanbul Bağımsız Milletvekili Ufuk Uras, DiSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, şair-yazar Sennur Sezer, yazar Adnan Özyalçın, Eğitim Sen’li Dursun Yıldız’ın “Kanser hastası Güler Zere’ye özgürlük. Hasta tutuklular serbest bırakılsın” yazılı pankartı en önde taşıdığı yürüyüşte, “Yargı + tecrit + adli tip: ölüm”, “Hapishaneler paranoya, hasta olan devlettir”, “Hapishaneler toplumsal suç ve fiyaskodur”, “Adaletsizlik devletin temelidir” yazan reçete biçimindeki dövizler açıldı. Yürüyüş boyunca, “Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun”, “İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Katil devlet

hesap verecek”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük”, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganlarını atan kitleye İstiklal Caddesi’nde bulunan insanlar da alkışlarla destek verdi.

‘Zere için herhangi bir girişimde bulunulmadı’

Galatasaray Lisesi önünde ilk açıklamayı DiSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün yaptı. Görgün, “Nerede olursa olsun özgürlükleri kısıtlamaya kalkışanlara karşı mücadele edilmeli” dedi. Konuşmasında sözün bittiği yere geldiklerini, bu ülkedeki demokrat ve devrimcilerin Necmettin Erbakan kadar değerinin olmadığını dile getiren Milletvekili Ufuk Uras da Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’e Güler Zere hakkında dosyaları göndermelerine rağmen şimdiye kadar herhangi bir girişimde bulunulmadığını söyledi.

Tanay: Bu politika bir an önce terk edilmeli

Güler Zere’nin avukatlarından, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay da, F Tipi hapishanelerdeki tecridin, tutuklu ve hükümlülerin bedeni ve ruhi yapılan üzerinde onarılmaz yaralar açtığını söyledi. Kanser hastalığı nedeniyle durumu günden güne kötüleşen Güler Zere’nin sağlık durumuna da dikkat çeken Tanay, Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı’nın iyileşinceye kadar serbest bırakılması yönünde rapor sunmasına rağmen, Adli

Tıp 3. İhtisas Kurulu’nun olumsuz karar verdiğini hatırlattı. Hükümete uyarıda da bulunan Tanay, “Hasta tutuklu ve hükümlülere ilişkin bugüne kadar sürdürülen politika sadece hapishanelerden yeni tabutların çıkmasına neden olmuştur. Bu politika biran önce terk edilmeli” dedi. Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu raporlarının değil, üniversite hastanelerinden alınan bağımsız ve objektif raporların dikkate alınmasını gerektiğini söyleyen Tanay, aksi bir tutumun yeni ölümlere yol açacağı ve bunun sorumlusunun da siyasal iktidar olduğunu duyurdu.

Akara’da da demokratik kitle örgütleri, Adalet Bakanlığı tarafından bilinçli olarak serbest bırakılmayan kanser hastası Güler Zere’nin durumuna dikkat çekmek için Adalet Bakanlığı önünde kara tabut bırakarak tepkilerini dile getirdiler. Adalet Bakanlığı önünde yapılan açıklamayı şair Mehmet Özer okudu. Adli Tıp Kurumu’nun verdiği yanlış raporları teşhir eden Özer, Adli Tıp’taki uygulamaların son bulmasının Adalet Bakanlığı’nın emri ile mümkün olduğuna dikkat çekti. Özer, “Bu nedenle Adalet Bakanı derhal bir tebliğ yayınlayıp ciddi sağlık sorunları olan tutuklu ve hükümlülerin Adli Tıp Kurumu’na sevkini durdurmalı, üniversite hastaneleri tarafından verilmiş raporları esas almalıdır” dedi.

Sincan F Tipi'nde yine gardiyan saldırısı

ANKARA- Devrimci tutsaklara yönelik baskı ve saldırılar devam ediyor. Bu saldırılara bir yenisi Sincan F Tipi Hapishanesi’nde eklendi. Sincan 1 No’lu F Tipi Kapalı Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Savaş Bolat, Cebrail Doğan ve Sercan Üstüntaş gardiyanların saldırısına uğradı. Saldırıya uğrayan tutukluların durumlarını tespit ettirmek için Adli Tıp’a gitmek istedikleri, ancak idare tarafından başvurularının reddedildiği öğrenildi. 14 Mart 2009 tarihinde ‘MLKP üyesi’ oldukları gerekçesiyle tutuklanan Savaş Polat, Cebrail Doğan ve Sercan Üstüntaş’ın görüşüne giden ve yaşanan saldırıyı İHD Ankara Şubesi’ne bildiren Ali Kurt, yaşanan olayı şöyle anlattı: “Gardiyanlar, hücre odasının mazgal deliğinden mektupları yere atıyor. Tutuklular ‘neden yere atıldığını’ sorunca gardiyanlar da, ‘sizlere mi soracağız’ cevabını veriyor. Sonra yaklaşık 6-7 gardiyan içeriye girip odada bulunan çek-pas sopalarıyla tutuklulara saldırıyor. Tutukluların vücutlarında darp izlerini gördüm. Gömleklere yırtılmıştı.” Tutukluların suç duyurusunda bulunmak için Adli Tıp’a çıkmak istediklerini belirten Kurt, idarenin taleplerini reddettiğini ve hapishane idaresinin olayda kendilerinin sorumlu olmadığını aktardı.

Dev Sağlık-İş: Sendikal baskıya son

Dev Sağlık İş'e üye olan Ankara Kızılay işçileri baskı ve yıldırma politikalarına rağmen Kızılay'a sahip çıkıyorlar. Kızılay yöneticilerinin baskılarına ve yasal haklarını gasp etmelerine sessiz kalmayan Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, 9 Temmuz'da Genel Merkez önünde bir basın açıklaması gerçekleştirmişlerdi. Yaptıkları eylem sonrası

yönetimin baskılarının artmasıyla işçiler, 25 Temmuz günü Karanfil Sokak'ta bulunan Kan Merkezi önünde de açıklama yaptı. "Kızılay bizimdir, bizim kalacak", "Kızılay yönetimi şaşırma, sabrımızı taşıma", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Kızılay'da baskıya son" sloganlarının atıldığı eylemde açıklamayı Dev Sağlık-İş Örgüt-

lenme Uzmanı Sevinç Hocaoğulları yaptı.

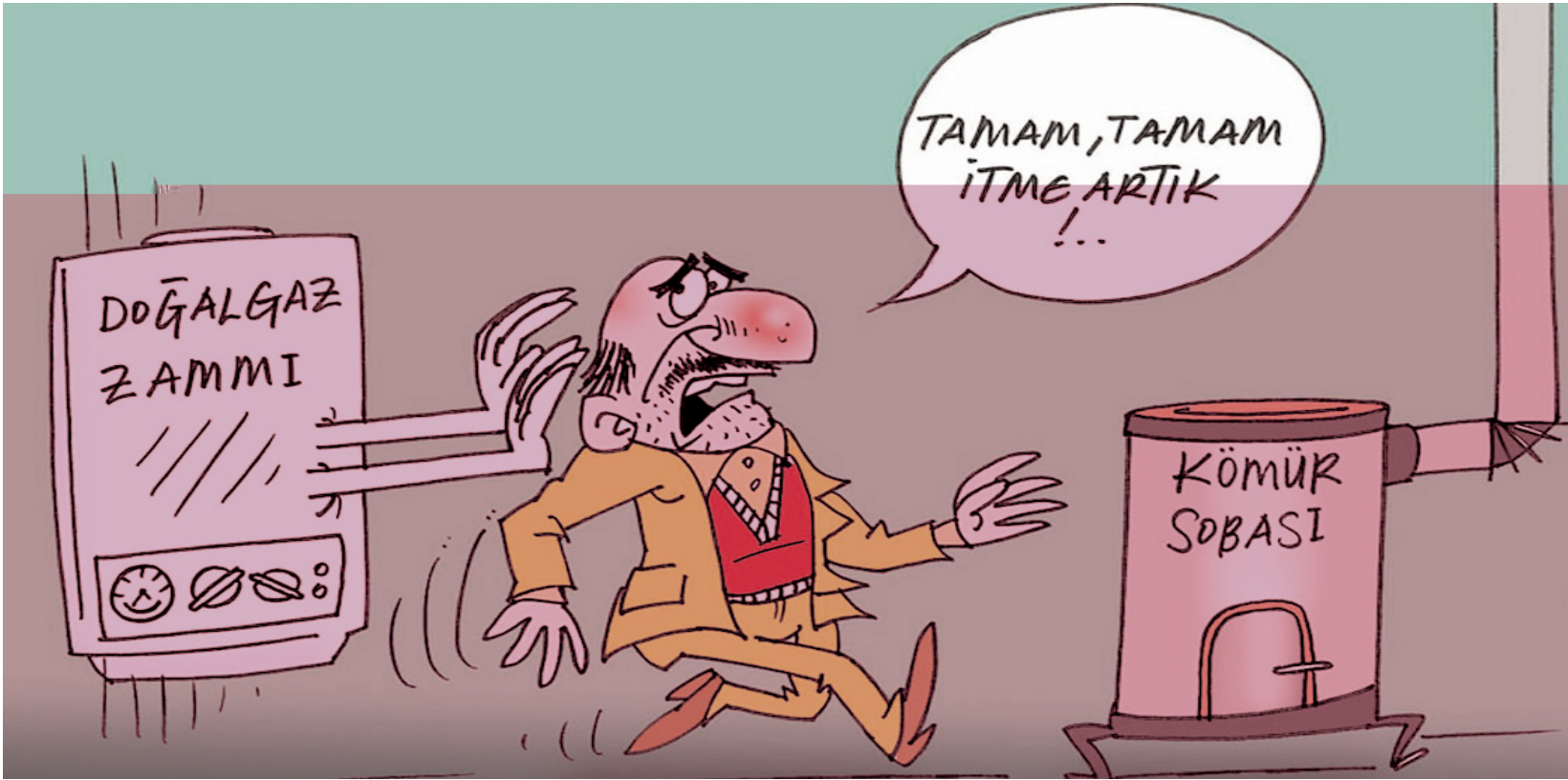
'Kızılay'da sendika vardı, var olacak'

Kızılay yönetiminin her türlü sendikal baskıyı işçiler üzerinde denediğini belirten Hocaoğulları, "Kızılay'da sendikanın var olduğunu ve var olacağını göstermek için buradayız" dedi. Yönetimin anayasal

hak ve güvence altına alınmış sendikalaşmaya dönük tutumlarını protesto ettiklerini belirten Hocaoğulları, yönetimi bir kez daha Kızılay'ın gerçek misyonunu gerçekleştiren işçilerin sendikal haklarını tanımaya çağırıldıklarını söyledi.

Herşeye zam geldi, bir namaz kaldı

"TMF'ye boyun eğip yarınlarımızı karartmayız, ümüğümüzü sıkırtmayız" diyenler, halkın ümüğünü sıkırtmaya devam ediyorlar

Bir yandan özelleştirmelerle bu ülkenin halklarının alınterleriyle, ödedikleri vergilerle yaratılan Tüpraş, Petkim, Seka, Tekel, Telekom gibi büyük kuruluşları uluslararası sermayeye peşkeş çeken devlet, öte yandan krizin yükünü halkın sırtına yükleyerek, yaşamı bir ızdıraba dönüştürüyor. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, iğneden ipliğe herşeye birbiri ardı sıra zam yapan devlet, halkın ağzında sıkacak diş bırakmıyor.

lokmayı çalarak, geleceğini karartmayı sürdürüyorlar...

HALKA YAĞMURLU GÜNDE SU YOK: "Kusura bakmayın arkadaşlar, halkta para var" diyen anlayış, halkın en temel ihtiyaç maddelerine fahiş zamlar yapmakta tereddüt etmiyor. Yaşamın olmaz ise olmazı su, bu fahiş zamlardan en çok nasibini alan kalemlerin başında geliyor. İstanbul, İzmir, Ankara başta olmak üzere birçok ilde su fiyatlarına büyük oranlarda zam yapıldı. İstan-

davranarak su ücretlerini yüzde 75 oranında artırdı. Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, büyük bir aymazlıkla zam yapmadıklarını iddia ederek, "Su fiyatında indirim yaptık" diyor.

ULAŞIM ZAMLARI TAVAN YAPTI, YOKSUL HALK TABAN YAKTI: Halkın boğazını bir mengene gibi sıkın bir diğer zam ise ulaşım ücretlerine yapıldı. Ankara'da bir yıl için de ulaşım fiyatlarına yüzde 41.6 oranında zam yapılırken bu oran İstanbul'da 20 oranında, İzmir'de ise yüzde 50'ye varan oranlarda oldu. Zamlar sonrasında, işi olan 'şanslı' yoksullar maaşlarının yol parasına yetip yetmeyeceğini kara kara düşünmeye başlarken, işsiz olanlar ise tüm ömürlerini evlerinde ve yürüme mesafesinde geçirmeye 'mahkum edildi'.

DOĞALGAZ DEĞİL DOĞAL ZAM ŞAMPİYONU: Enerjide tamamen dışa bağımlı bırakılan ülkemizde, doğalgaz fiyatlarına 2008 başından bu yana yüzde 110 dolayında zam yapıldı. Yaz aylarında doğalgazın evlerde çok az kullanılmasını fırsat bilerek göstermelik oranlarda indirim yapan devlet, -ki böylece yazın da doğalgaz enerjisi ile çalışan fabrikaların patronlarına 'kıyak' yapıyor- doğalgazın yoğun kullanıldığı kış aylarında fiyat indirimi bir yana bırakıp, büyük fiyat bindirimleri yaptı. Soğuk havada fahiş fiyatla doğalgaz yakamayanlar,

İşçiye günde bir simitlik zam, memura yüzde 3.5'lik zam, halka açlık-yoksulluk-ışsızlık ve sefalet geldi. Ama artık bıçak da kemiğe geldi. Sustukça zam, sustukça zulüm, sustukça eziyet geldi. O halde artık bu ülkede bizleri soyanları ve onların icraatlarını sorgulama zamanı geldi. Sorgulamak yetmez, konuşmak zamanı geldi. Ama konuşmak da yetmez, kavgayla, dişe diş mücadeleyle bu gidişe bir dur demenin, hepimizin yönettiği bir iktidarı kurmanın zamanı geldi. Kolları sıvayalım, gücümüzü birleştirelim, mücadele edelim, yaratalım ve kazanalım. Kazanmanın zamanı geldi...

İşçiye, köylüye, yoksul halka ne geldi

Fakir fukara, garip guraba edebiyatı yapan, isminde "adalet" ve "kalkınma" kelimeleri olanlar ile multi zengin elit ise keselerini doldurmaya devam ediyorlar... Kalkınma, gelişme, "muassır medeniyetler seviyesi"ne ulaşma diye diye halkımızın cebindeki üç beş kuruşu, kursağındaki

bul'da, geçen yıl kuraklık gerekçesiyle suya zam yapan İSKİ, bu sene barajların yüzde 90 oranında dolu olmasına rağmen suya yüzde 8.5 zam daha yaptı. İzmir Büyükşehir Belediyesi ise yüzde 20 dolayında zam yaparken, Ankara Büyükşehir Belediyesi daha da insafsız

AKP'nin seçim sürecinde dağıttığı kömürü yakmak üzere yeniden kömür sobasına dönerken, daha şansız olanlar ise yorgan yorgan üstüne örtmekle yetindi.

MUM DEVRİ BAŞLIYOR: Ülkemiz yeniden karanlığa gömülmeğe üzere. Şeriatıtan, darbeden, gericilikten söz etmiyoruz; elektrik fiyatlarına yapılan zamların yol açacağı bir karanlıktan söz ediyoruz. Evet, sadece 2008 yılında yüzde 56 oranında, 2008 yılı başından bu yana ise yüzde 70 dolayında zamlanan elektrik fiyatları nedeniyle halk yeniden mum ışığında ya da löküs ışığında oturma dönemine geri dönecek gibi görünüyor. Olur da, yapılan zamlardan sonra kira, su, telefon, yiyecek, giyecek, ulaşım gibi giderlerini ve çocuklarının masraflarını karşılayabilenler bu kez karşılarında yeni bir kara delik bulacaklar: Zamlar ve vergiler sonucunda ziyadesiyle kabarmış ve çarpmaya hazır bir elektrik faturası...

BENZİN BENZİN DEĞİL CUMHURİYET ALTINI: "İndirdik", "Biz indirdik, EPDK zam yaptı", "Petrol fiyatları tüm dünyada artarken biz nasıl indirelim" tartışmaları arasında sadece 2009 yılının ilk 8 ayında benzin fiyatlarına 11 kez zam yapıldı. 2009'da yapılan toplam zam oranı yüzde 20'leri geride bıraktı, araba sahipleri de arabalarını... Arabası olmayanlar da bu benzin zamlarından darbeyi aldılar. Öyle ya bu memlekette benzine zam geldi mi, yiyecekten giyeceğe varncaya dek herşeye zam gelmesi artık adettendir.

YÖK KABADAYISI ÜNİVERSİTE HAR(A)ÇLARINA YÜZDE 500 ZAM YAPTI: Binbir yoksulluk ve zorluk içinde ilk, ortaokul ve liseyi bitirip, koşu atları misali sokuldukları üniversite sınavlarında bir üniversiteyi kazanabilenleri artık çok daha zor günler bekliyor. Üniversite kapısına gelmek zor bir zanaat, ama içeri girmek ve orada kalmayı başarmak artık çok daha zor bir zanaat. Zira halkın cebinde metelik bırakmamaya yeminli devlet ve onun üniversite kapılarına diktığı kabadayısı YÖK, üniversite har(a)çlarına yüzde 500 zam yaptıklarını duyurdular ve üniversite kapılarını halk gençliğinin geçişine kapatmak için daha bir güçlendirdiler.

KÖYE KAÇMAYI DÜŞÜNMEYİN: Zamdan bunalan ve köyüne dönüp kıt kanaat da olsa kendi yağında kavrulup yaşamayı düşünenler ve toprağını ekip-biçerek geçinmeye çalışan yoksul-orta halli köylülerimiz, devlet sizleri de unutmadı. Gökten sayısız zam düştü, bunların bir kısmı da sizlerin ocağınızı düştü! Mazot fiyatları aldı yürüdü, dünyanın en pahalı mazotunu tüketir hale geldik. "Ne yapalım, Karakaçan ile tarlayı süreriz" diyorsanız fena halde yanılıyorsunuz. Çünkü tarlayı ekmek için ihtiyaç duyduğunuz tohum fiyatlarına yüzde 150, gübre fiyatlarına son bir yıl içinde yüzde 90, sulama fiyatlarına yüzde 40 oranında, tımsalsı ilaç fiyatlarına ise yüzde 100'e varan oranlarda zam geldi.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Emekçilere yönelik saldırılar derinleşiyor, 'modern kölelik' yasal hale geliyor

Sömürü sistemleri icabı emperyalistlerin ve uşağı hâkim sınıfların geniş emekçi kesimlere yönelik saldırıları gün geçtikçe artıyor. Emekçilerin çalışma alanına, tabiatıyla yaşamına yönelik son yıllarda 'istikrarlı' bir şekilde derinleşen bu saldırılar pratik yaşamda kendisini iyiden iyiye hissettirmeye başladı. Öyle ki adım adım uygulanan ve çoğu zaman kanıksadığımız, 'akıp giden' bu saldırılar neticesinde bugün işçi emekçilerin çalışma yaşamı kuralıslaştırılmış, parçalanmış, sindirilmiş, korkutulmuş, örgütlenmeleri zorlaştırılmış, geleceksizleştirilmiş ve nihayetinde 'işçi', 'emekçi' (yani sınıf) 'karakter bozukluğuna' uğratılmıştır. Evet, bugün işçi, işçi sınıfı bu yoğun saldırılar neticesinde adeta 'karaktersizleştirilmiştir.'

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu)'ın Şubat, Mart, Nisan 2009 dönemi hane halkı işgücü araştırmasına yansıyan veriler, ülkede işsizlik oranının 15.8'e ulaştığını yani 3 milyon 776 bin kişinin işsiz olduğunu gösteriyor. (bu, resmi olan rakam!) Ekonomik krizin sadece işsizlik, açlık, yoksulluk verilerindeki yansımaları üzerinden dahi etkisini iyiden iyiye hissettirdiğinin görülmesine paralel olarak, hükümet ağzından da ekonomi paketleri açıklanmaya başlandı. Her biri sermaye sahiplerinin karlarını kollayan düzenlemeler içeren paketler, emek cephesinin ise çalışma koşullarını daha da olumsuzlaştırırken, eldeki sınırlı haklarını daha da kırıyor.

Sermayenin emekçilere yönelik saldırı 'formüllerden' biri de geçtiğimiz günlerde Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'na sunulan Özel İstihdam Büroları'nın yasal hale getirilmesini sağlayacak yasa teklifi oldu ve akabinde kabul edildi. İş Kanunu, İşsiz-

lik Sigortası Kanunu ve Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunlarında da değişiklik yapılmasını öngören tasarı, tartışılmalı da beraberinde getirdi. Başta kıdem tazminatı hakkının ortadan kaldırılması olmak üzere, iş güvenliğini kırıp parçalayan ve eşitsiz çalışma koşullarına neden olacak olan düzenlemeler içeren tasarı, patronlara ise daha ucuz ve yükümlülüklerin olmadığı 'tasarruflu' koşullar getiriyor. Özel İstihdam Büroları Yönetmeliği'nin 4. maddesinin ç bendinde "Özel istihdam bürosu: İş arayanların elverişli oldukları işlere yerleştirilmeleri ve çeşitli işler için uygun işçiler bulunmasına aracılık yapmak üzere Kurumca izin verilen, bir işyerinde veya 9.6.2004 tarihli ve 5187 sayılı Basın Kanunu'nda yazılı araçlarla ya da radyo, televizyon, video, internet, kablolu yayın veya elektronik bilgi iletişim araçları ve benzer yayın araçlarından biri ile faaliyet gösteren gerçek veya tüzel kişiler" olarak tanımlanan özel istihdam büroları, işçiler ve işçi sendikaları tarafından modern kölelik sistemi değerlendirilmesiyle eleştiriliyor. Türkiye İş Kurumu'nun resmi açıklamalarına göre, kurumun izniyle kurulan ve geçici iş ilişkileri düzenleyen büroların sayısı 19 ilde toplamda 264. Zira yeni yasanın göze çarpan en önemli özelliği işçilerin geçici ve ucuz çalıştırılmasını yasal hale getiriyor olması.

Tasarıya göre, özel istihdam bürolarıyla, işçilere daha az ücret ve güvencesiz çalışma koşulları getirilirken, patronların ise zaten sınırlı olan yükümlülükleri de omuzlarından alınarak daha fazla kar elde etme olanağı sağlanıyor. AB müktesebatının örnek alınarak oluşturulduğu iddia edilen ve altın tepside sunulan tasarıda, yine aynı normlarda yer alan 'kiralık işçinin daimi

işçiyle aynı ücret, çalışma süresi ve tatillere sahip olacağına' ilişkin düzenlemelerin yer almaması ise işverenle arasında geçici iş ilişkisi kuran işçilerin korumasız ve eşitsiz koşullara maruz kalacağına göstergesi oluyor. 20 bin TL teminat yatırmak ve İş-Kur'dan izin almak koşuluyla her isteyen in açabileceği özel istihdam bürolarının mali gücünün denetimine ilişkin herhangi bir düzenleme yer almıyor. Böylelikle büroların olası bir kapanma durumunda işçiler alacaklarıyla birlikte ortada kalmaya mahkum ediliyor. Tasarıda kıdem tazminatına ilişkin bir düzenlemeye yer verilmeyerek, işçilerin işlerini kaybetmesi durumunda mağduriyetini kısmen de olsa gideren bu sınırlı hakları da ellerinden alınıyor.

Öte yandan patronlara iş yerlerinin belirli alanlarındaki işlerini, çalıştırdığı işçilerden çok daha ucuz özel istihdam bürosundan kiraladığı işçilere yaptırma olanağı sağlanarak, bazı çalışma alanlarının tasfiyesi planlanıyor. Patronlara talebin azalması ile birlikte özel istihdam bürosuyla yaptığı anlaşmayı dondurma hakkı tanındığı gibi, kıdem, ihbar tazminatı gibi yükümlülükleri olmayan patron, kiraladığı işçileri, işlerin yolunda gitmediğini düşündüğü anda işten çıkartabiliyor. Ayrıca piyasadaki ücretlere göre çok daha ucuz çalışan özel istihdam bürolarının kendi paylarına kestiği komisyon da hesaba katıldığında işçilere ödenen ücret komik meblağlara kadar düşüyor.

Tüm personelin planlaması, malzemeler, yapılacak işle ilgili eğitim, hizmet şirketleri ve özel istihdam büroları tarafından karlanıyor. Çalışanların SKS'sını danışmanlık bürosu ödüyor. Hatta işçinin işverene verdiği zararın maliyeti de özel istihdam bü-

rosunun sigortasından karşılanıyor. Yani kiralık işçi çalıştıran kuruluşlar görünen maliyetlerden de kurtuluyor. Yeni yasa ile birlikte patronlar için daha 'ucuz' ve 'kültüresiz' olarak bürolardan kiralanan işçiler, diğer işçilerin de daha olumsuz koşullara teslim olmasına dayanak yapılma riski taşıyor. Yani çok daha ucuz işçi kiralayabileceğini bilen patron, bunu diğer işçiler üzerinde işten çıkarma tehdidine dönüştürebiliyor.

Özellikle son yıllarda emekçi kesimlere yönelik hız kazanan bu gibi saldırılar, yukarıda bazı çarpıcı bölümleri üzerinden örnek-lendirdiğimiz üzere güvencesiz, eşitsiz, kölelik koşullarında çalışmayı da beraberinde getiriyor. Sözde muhalefetteki milletvekillerinin özel istihdam bürolarına ilişkin yapmış olduğu, kahvelerde işçi 'pazarlanması' sistemine gönderme yapan 'modern kahve ağalığı' benzetmesi, emperyalist kapitalist dünya düzeninin 'çağdaş', 'modern' gelişim seyrinden emek cephesine düşenin, tarihteki kölelik koşullarının çağa göre yeni kavramlarla tanımlanmasından başka bir şey olmadığını gösteriyor. Köleliği dayatan ve emekçi kesimleri her geçen gün sefilleştiren bu saldırılar görülmelidir. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri, meslek örgütleri ve tüm emek örgütleri insan yaşamını hedef alan bu saldırılara karşı mücadelelerini yükseltmek zorundadır. Sahte sendikalar gerçek bir sendikal mücadele; sahte demokrasi savunucuları gerçek anlamda bir demokrasi ve demokratik haklar mücadelesi yürütmek zorundadır. En değerli, erdemli mücadelenin ve insanı insan yapan biricik şeyin emek ve emek mücadelesi olduğu unutulmamalıdır.

Kocası katletti devlet seyretti

AlHM daha geçen ay "Nahide Opu'zu kocasından koruyamadınız" diye TC'yi tazminata mahkum etmiş, devlet de gereken önlemlerin alınacağını açıklamıştı. Ancak değişen bir şey olmadı, devlet yine seyretti. Kocası tarafından sürekli dövülen Zübeyde Yıldız, 5 yıl önce bu işkencelere dayanamayarak kocası Zeki Kahraman'dan boşandı. Ancak Zeki Kahraman, Zübeyde Yıldız'ı rahatsız etmeyi ve tehditler savurmayı sürdürdü. Araya akrabalannın da girerek Zübeyde'ye

baskı yapmaları sonucunda, şiddet mağduru kadın, bu kez imam nikahıyla Zeki Kahraman ile yaşamaya başladı. Fakat alkol ve kurmar bağımlısı kocasının dayak ve işkenceleri sürünce, Yıldız polise giderek durumunu anlattı ve polis ile savclardan kendisini korumalarını istedi. Başvurusu dikkate alınmayan Yıldız, defalarca girişimde bulunmasına karşılık bir sonuç elde edemeyince çareyi kaçmakta buldu. Ne var ki Zübeyde Yıldız'ın bu kaçışı onu özgürlüğe götürmeye

yetmedi. Uzun süre işkenceci Kahraman'dan gizli bir şekilde yaşayan ve bir tekstil atölyesinde çalışarak çocuklarına bakan Yıldız, 1 Ağustos günü, çalıştığı konfeksiyonda tüm iş arkadaşlarının gözleri önünde katledildi. Diğer işçilerin gözleri önünde elindeki bıçağı defalarca eski eşine saplayan Zeki Kahraman, sonunda da Zübeyde'nin boğazını kesip kaçtı. **Korumayıp katliamı seyderenler, katili yakaladılar!** Zeki Kahraman cinayetin ardından hiçbir şey olma-

mış gibi, eski eşinin 2 sokak ötesinde bulunan evine giderek çocuklarını kaçırmaya çalıştı. Ancak çocuklar evde yoktu. Kapıyı canı babaya açan Zübeyde Yıldız'ın bir akrabası şüphelenince, katil ordan kaçtı. Kısa süre sonra Şişli'de yakalandı. Ancak Yıldız'ın başvurusunu dikkate almayıp onun ölümünde birinci derecede rol oynayanlar halen aramızda geziyor, devleti yönetmeye devam ediyor.

Çalışan kadınlar, görünmeyen emeklerini gün yüzüne çıkartıyor

Herhangi bir standardı olmayan, sömürünün daha kolay olduğu ev içi hizmetlerinde çalışan kadınlar, sendikalaşmak için mücadele vermeye başladılar. Göçmen kadınların da bulunduğu ev içi hizmetlerinde çalışan kadınlar, kendi hak ve taleplerini örgütlenerek ifade etmek için, yasal mevzuatların mümkün kıldığı 'sendikalı olma' haklarını her türlü mücadeleyi verecek elde etmek için ilk adımlarını attılar. 15 yıldır ev hizmetlerinde çalışan Gülhan Benli hak ve talepleri için sendikalı olma yönünde ilk adımı atanlardan. Ev hizmetlerinde çalışan kadınların hakları için mücadele yolunu aralayan Benli ile ev hizmetinde çalışanların çalışma koşulları, sorunları, onları sendikal örgütlenmeye götüren süreci ve amaçlarını konuştuk

Sadece beni değil, birçok arkadaşımı etkileyen şeyler söz konusu. Yıllarca bir yere emek veriyorsunuz, dönüp geriye baktığınızda elinizde hiçbir şey yok. Bu can yakıcı bir şeydi. Bir de gittiğiniz yerde siz o kişinin işçisi değilsiniz, kölesi durumundasınız, onlar sahip konumunda, en büyük etki buydu. Onlar sahip, biz köle; bu koşullarda çalışıyoruz

Kendinizden biraz bahsedebilir misiniz?

Gülhan Benli: Ben 15 sene dir ev işlerinde çalışıyorum. Gülhan Benli, adım. Çocuk bakıcılığı yapıyorum.

'Gittiğiniz yerin işçisi değil, kölesi durumundasınız'

15 yıldır çalıştığınızı söylediniz, bu zamana kadar iş alanınızda sizi etkileyen nelerdi?

Sadece beni değil, birçok arkadaşımı etkileyen şeyler söz konusu. Yıllarca bir yere emek veriyorsunuz, dönüp geriye baktığınızda elinizde hiçbir şey yok. Bu can yakıcı bir şeydi. Bir de gittiğiniz yerde siz o kişinin işçisi değilsiniz, kölesi durumundasınız, onlar sahip konumunda, en büyük etki buydu. Onlar sahip, biz köle; bu koşullarda çalışıyoruz.

'Şiddete, tacize, tecavüze maruz kalabiliyorsunuz'

İş sahiplerinin sizlere karşı yaklaşımın nasıl?

Bir defa hakarete maruz kalabiliyorsunuz. Şiddete, tacize, tecavüzlere maruz kalabiliyorsunuz. Herkes bunu yaşamıştır demiyorum, ama bunlara maruz kalan birçok arkadaşımız var. Ben dahi bunları yaşadım. Evinde çalıştığım kişilerin bebeği rahatsızlandığı için doktora götürdüm, antibiyotik verdikleri için antibiyotik alerji yapmış, bütün vücudu harita şeklinde kızanklarla doldu, başı hariç. Fakat bir tek gözünün küçük bir yerinde bir kızanklık vardı dışarıdan görünen. Sürekli ben bakıyordum çocuğa. Geceden yorgun olduğum için, akşam annesi bir gecelik için de ben bakayım dedi. Sabah ben aşağı indiğimde, bir baktım direkt kulağıma yapıştı, kulağımlı çekiyor. "Ne yapıyorsun?" dedim. "Senin bana verdiğin üç kuruş para, bunu yapma hakkını sağlıyor mu sana?" dedim. "Sen nasıl bu şekilde davranıyorsun?"

dedim. "Sen benim çocuğuma ne yaptın?" dedi. "Ben psikopat mıyım, senin çocuğuma ne yapabilirim?" dedim. "Sen çocuğuma o kadar ilgili bir anneysen aç çocuğun kıyafetini, bütün vücudu harita gibi, ilaç alerji yapmış ve kızanklıklar oluşmuş, beni sorumlu tutamazsın. Şimdi eşyalarımı topluyorum ve çıkıyorum." "Kes benim hesabımı gideceğimi" dedim. Daha sonra "yapma, etme, sen çok insancılsın, çocuğuma senin bakmanı istiyorum" dedi. Yani yemezler artık, bir saatten sonra.

Çalıştığınız iş kolunda göçmen kadınlar da çalışıyor. Bu nasıl bir durum yaratıyor? En azından ortak mücadele etme noktasında bir sıkıntı yaratıyor mu?

Evet doğuruyor. Çünkü çalışma izinleri olmayan kaçak işçiler bu kişiler. İş alanında böyle bir rekabet doğurtuluyor ama amacımız sendikalaşmayla birlikte, sendikalaşarak, taleplerimizin gerçekleşmesini sağlamak. Çalışma izinleri olmadığı için engel olarak görünebilir ama yaptıklarımız kaçak göçmen arkadaşlara karşı bir tepki değil, onları da aynı seviyeye getirip, birlikte hakkımızı savunmak.

Fırsat eşitliğini sağlamak...

Evet bunu yapmak. Onlarla karşı karşıya gelmek değil yani. Aynı olanaklardan onların da yararlanmasını sağlamak. Zaten bu çalışmalarımızın içerisine o arkadaşları da dahil ettik. Kaçak oldukları için göçmen arkadaşlarımızda bir korku var.

'Ruhsal ve bedensel olarak yıpraniyorsunuz'

Çalışma koşullarınızdan biraz bahsedebilir misiniz? Aldığınız ücret ihtiyaçlarınızı karşılıyor mu?

İhtiyaçlarımızı karşılayamamakla birlikte, sosyal güvencemiz yok. 24 saat boyunca eve kalmamak zorunda kalıyorsunuz, hiçbir şekilde

emeğinizin karşılığını almıyorsunuz. Diğer taraftan can güvenliğiniz de yok. Ruhsal olarak, bedensel olarak yıpraniyorsunuz. Haftada ancak bir gün izin kullanabiliyorsunuz.

Bu iş kolunda ayrıca tek bir işte çalışılmıyor sunuz. Gittiğiniz evde örneğin çocuk bakmakla yükümlü olmanıza rağmen bunun dışında daha başka birçok iş de yaptırılıyor...

Evet, tabii. Mesela ben sadece çocuk bakıcılığı için gidiyorum ama o evde temizlik yapıyorum, yemek yapıyorum, evin her türlü işini yapıyorum. Ama benim görevim bu değil, hayır, benim görevim sadece çocuk bakmak. Çocuk uyuduğu zaman senden iş talep ediyor. Bu da sömürünün başka bir boyutu.

Hiçbir sosyal güvenceniz olmadığı için işvereniniz bu durumu kullanıyor. Öyle mi?

Evet, kesinlikle öyle. Bunu yapmaya mecbur olduğumuzu bildikleri için işverenler her işi yaptırıyorlar.

Devlet şu anda ev hizmetinde çalışanların sayılarını biliyor, kayıt altına alıyor ama diğer taraftan hiçbir hak tanımıyor. Buna ne diyorsunuz?

Çünkü bu kazanın içinde onlar da kaynıyorlar. Bu kazanın içinde kaynadıkları için bunları sağlamak onların işine gelmiyor. Onların işine gelen tek şey, bizim üzerimizden kazanacakları para. Kayıt dışını önlemek için çaba sarf ediyor gibi görünen devlet, bütün bunları bilerek yapıyor. Bu insanların nerede çalıştığını, kaç kişi çalıştığını biliyorsun ama bunlara hiçbir sosyal güvence sağlamıyorsun. Devletin yaptıkları ve söyledikleri çelişkili. Samimi olmadıkları çok açık ve net bir şekilde görünüyor.

Ev hizmetlerinde çalışan kadınlar, genelde büyük şehirlerden göç eden ailelerde kadınların ev ekonomisine katkı sağlamak için çalışmak

zorunda kalan kadınlar, siz göç mü ettiniz?

Ben Amasya'dan geliyorum. Olanaklarımız sınırlı. Çalışmanız gerekiyor, ailenize bakmanız gerekiyor, iş bulmanız gerekiyor. Oralarda bulmam mümkün olmadığı için, nerede iş varsa oraya gitmem gerekti. Doğduğum yerde değil, doğduğum yerde olmam gerekiyordu. Benim Amasya'da olabilmem için ekonomik olarak kendimi geçindirebilmem gerekiyordu, bunu sağlayabileceğim yer burasıydı (İstanbul).

Örgütlenme fikri nasıl oluştu sizde? Nerelere başvurduunuz?

Bununla ilgili olarak ilk Süleyman Çelebi'yle görüştüm, sorunlarımızı anlattım. Sorunlarımızı çözmesi için destek çıkmasını istedim. Genel-İş ile irtibata geçtim. Yarı öbür gün çalışmaya-cak duruma geldiğinizde, kendi sorununuzla baş başa kalacaksınız, devletin hiçbir şekilde size sahip çıkmadığını görüyorsunuz. Bunun için biz şunu öğrendik; örgütlenmenin gerekli olduğunu. Şu anda örgütlenme sürecimiz devam ediyor, ete kemiğe bürünmeye başladık. Daha ileri noktaya geleceğimize inanıyorum.

'Sosyal ve can güvenliğimizin olmasını istiyoruz'

Örgütlenme amacınız nedir ev hizmetlerinde çalışan kadınlar olarak?

Can güvenliğimizin olmasını istiyoruz en başta. Dövülerek kapıya atılan arkadaşlarımız var. Mesela göçmen bir arkadaşımız dövülerek elinden pasaportu da alınarak kapı dışarı edilmişti. Taciz, tecavüz olayları yaşanıyor. Bütün bunları önlemek için öncelikli olarak bunlarla ilgili bir talebimiz olacak, yani can güvenliğini sağlamak için önümüze bir yol haritası koyacağız. Gerekirse bir arkadaşımız kötü muameleye maruz kalmışsa, bütün arkadaşlarımızla irtibata geçip, basını da çağırıp orada işvereni teşhir edip, bir daha hiçbir şekilde oraya eleman verilmemesini sağlayacağız. Bunun dışında sosyal güvencemizin olması sağlamak. Ama önümüzde şöyle bir engel var, biz sendikalaşmıyoruz, bürokratik engellerden kaynaklı.

Sendikayı kurabilmek için neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Sendikalaşma talebinde bulunacağız, kabul edilmezse dava açılacak, AlHM'e kadar gerekirse gidilecek. Hukuki anlamda her yola başvurulacak. Esas olarak sendikal mücadelemizi verirken bir taraftan sosyal güvencemizin sağlanması için avukatlarımız yasa önergesi hazırlayacaklar ve şube başkanımız bu yasayı meclise gönderecek. Kendimizi yasa kapsamına dahil etmek, güvence altına almak için bir mücadele verilecek.

Sizinle birlikte sendikalaşmak için mücadele veren birçok kadın var, eşlerinin yaklaşımı nasıl? Bu konuda kadınlar eşlerinden ne kadar destek alıyorlar?

Genellikle, kadınlar gizli olarak mektup yazıyorlar, bu iş kolunda zorluklar yaşadıklarını söylüyorlar, ama eşlerinden gizli yapıyorlar. Erkek egemen bir toplum olmamızdan kaynaklı kadın ikinci planda. Bu yüzden kadın mücadele ederken de gizli yapıyor.

Son olarak neler söylemek istiyorsunuz?

Biz kadını. Her şeyden önce emeğimize, bedenimize bir birey olarak sahip çıkmamız gerekiyor ve hep birlikte el ele verip başarılı olacağımıza inanıyorum. Kadının elini atıp da başaramadığı hiçbir şey yoktur. Bunu da başaramadığına inanıyorum. Kadın arkadaşlarıma şunu demek istiyorum; emeğimizin için bu zorlukları yenmek, haksızlıkları durdurmak için bir araya gelelim.

Serbest Bölge'de serbest sömürü

MERSİN- Serbest Bölge'de kadınlar ucuz iş gücü olarak görülüp ve sömürü cenderesinde ezilirken, diğer yandan evlerinde çocuklarına, eşlerine yetiştirmeye, onların ihtiyaçlarını gidermeye çalışıyorlar. Hastalanmalarına, yorgun düşmelerine rağmen dinlenmek gibi bir "lüksleri" olmayan kadınlarla görüşen Demokratik Kadın Hareketi üyeleri, sorunlarını dinledikleri kadınlara aynı zamanda kendilerinin sorunlarını işleyen gazetemiz Devrimci Demokrasi'yi tanıttılar. Çoğunluğu Kürt illerinden gelecek buraya yerleşen kadınların yaşamı neredeyse sırtlarına tam bir yük olmuş. Adıyaman'dan gelen ve bu bölgede Doğa Tek's'te 6 yıldır makinaç olarak çalışan Emine Karataş koşullarını şu cümlelerle aktarıyor: "Çalışma saatleri çok fazla, bu nedenle çocuklarıma ve evime zaman ayıramıyorum." Bir başka işçi Yurdağül Toros ise şunları ifade ediyor: "40 yaşındayım, evliyim. Ellerimde, ayaklarımda romatizma var. Çalışmakta zorluk çekiyorum. Bu nedenle şefimle tartışıyorum. Ayakçı olarak çalışıyorum, yani ben çiziyorum makineçiler diyor. Asgari ücret alıyorum. Eşim 1 yıldır çalışmıyor. Ben 13 yıldır çalışıyorum. Evim kira, tek maaşla geçim zor..."

'Sendikaların bölgeye girmesini engelliyorlar': Patronların keyiflerine göre kendilerini çalıştırdığını ve istediği zaman kapıya koyduğunu ifade eden Hülya Dışbudak, Serbest Bölge'de patronların yarattığı sömürüyü şu cümlelerle aktarıyor: "27 yaşındayım, bekârim. Adıyamanlıyım. Doğa Tek's'te 1 haftadır çalışıyorum. Ağır koşullarda çalışıyoruz. Gece yarılarna kadar çalıştığımız oluyor. Daha önce 8 yıl Arteks'te çalıştım. Çalışanlar arasında ayırım olduğu için işten çıktım. Hakkımızı savunduğumuzda kapının önündeyiz. İşten atılma korkumuz var. Mesaiye kalmak zorunlu. Sendikaların bölgeye girmesini engelliyorlar. Sendikalar bölgeye girdikleri zaman da tatil yapıp görüşmemizi, sendikaya üye olmamızı engelliyorlar."

'Birlik yok, buna da izin vermiyorlar': 30 yaşında 1 çocuk annesi Mardinli Yıldız Bulak, 15 yıldır makinacı olarak çalıştığı atölyede daha önce patronun sömürüsüne karşı bir mücadele başlattığını aktararak şunları dile getiriyor: "Bire bir buçuk mesai için iki sene önce eylem oldu. Ama birlik olmadığı için olumlu bir sonuç alamadık. İşçilerin bir araya gelmesini izin vermemyip, girdikleri an kapı dışarı atıldılar. Eylemden sonra bir kaç ay işsiz kaldık. Patronlar kendi aralarında anlaşarak eylem yapan işçilerin isimlerini alıp, diğer firmaların onları işe almasını engellediler. İşe girdikten sonra dört ay boyunca sigortamız sadece 15 gün yattı."

'Kreş açılmasını istiyorum': Yine aynı koşullarda çalışan Aysel Özel de şunları dile getiriyor: "Evliyim, üç yıldır paketlemeci olarak çalışıyorum. Mesai ücretleri çalışanlara göre değişiyor. Çalışma saatlerimiz çok fazla, çok yoruluyoruz, uykusuz kalıyoruz. Üç gündür mesaiye kalıyoruz. Evime, çocuğuma zaman ayıramıyorum. Sadece uyurken görebiliyorum, çocuğumu. Serbest bölgede kreş açılmasını istiyorum."

Direnışteki Kent A.Ş. işçisine polis saldırdı!

İZMİR- Yaklaşık 3 aydır süren, Kent A.Ş. işçilerinin direnişini kırmak için 3 Ağustos'ta 600 civarında çevik kuvvet polisi işçilere saldırdı. Şantiyelerini taşeron firmaya karşı savunan işçilerle polis arasında çatışma çıktı. Çatışmada yaralanan 4 işçi hastaneye kaldırıldı. Çatışmanın ardından bazı işçiler Karşıyaka Belediyesi'nin önüne gitti. İşçiler hem belediye binası önünde hem de Örnekköy Şantiyesi önünde direnişe devam ettiler. Kent A.Ş. işçileri DİSK/Genel-İş Sendi-

kası'nda yaptıkları açıklama ile yapılan saldırını protesto ettiler. Sendika binasına gelen işçilerin vücutlarının birçok yerinde darp izleri, morluklar ve kırıklar olduğu görüldü. Saldırının kapsamlı bir şekilde yapıldığını ifade eden işçiler, polislin sanki savaşa gider gibi, üzerlerine hiçbir uyanda bulunmadan saldırdığını belirtti. Belediye'ye ait olan araçları başka belediyelere hibe etmek için buradan çıkarmaya çalıştıklarını söyleyen sendikacılar ise, "Belediye ekonomik

krizden etkilendiğini söylüyor, işçileri işlerinden çıkıyor ancak kamu malı olan bu araçları başka belediyelere hibe etmek istiyor. Bu nasıl bir anlayıştır. Resmen komu malını peşkeş çekiyorlar. Biz dün orada aynı zamanda kamu malını, yani halkın malını savunduk" dedi.

Direnışı sürdüreceğiz
Konuşmanın devamında ise yapılan saldırının teşhirini yapacaklarını bildiren sendika temsilcileri, diğer sendi-

ka ve demokratik kitle örgütlerinden de destek beklediklerini, direnişi sonu- ç alınincaya kadar süreçlerini vurguladılar.

Daha önce de saldırmışlardı

Çevik kuvvet polisi 22 Haziran'da da kamyon çıkartma gerekçesiyle işçilere saldırmıştı. Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak, 28 Haziran'da bir açıklama yaparak, "İşçiler üzerlerine boya sürüyor, burunları bile kanamadı" diyerek bundan sonra şiddet uy-

gulayacağını belirtmiş ve belediyenin çeşitli masraflarının işçilerin direnişinden dolayı olduğunu söylemişti. Direnişi kırmak için işçileri ikna etmeye çalışan ve Belediye'nin tarafından olan Belediye-İş Sendikası'nın tutumunda bir değişiklik olmadı. 15 Temmuz günü Kent A.Ş. işçileri, ziya- retlerine gelen Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası Karşıyaka Bölgesi Başkanı Cemal Küpeli'yi yumurta yağmuruna tutmuştu.

HSYK tartışması yargı 'reformu'na işaret ediyor

Din ve siyasetin birleştiği bir oluşumun üyesi imajını yansıtan özenle yetiştirilmiş bıyıkların sahibi AKP'li Adalet Bakanı'nın geçtiğimiz günlerde basın ordusu arasından geçip katıldığı Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu toplantısı, Ergenekon ile birleştirilerek tartışmaya devam ediyor. Kurulun üyelerinden Ali Suat Ertoşun üzerinden daha farklı bir mecraya (Özdemir Sabancı olayı) taşınan tartışma, esas olarak, tıpkı YÖK'te olduğu gibi, bir kadrolaşmanın sancıları imajını daha çok yansıtıyor. AKP'nin ikinci defa hükümet olması ve böylece yepyeni bir emperyalist kontrollü reorganizasyon sürecinin hayata geçirilişi, devletin yargı kurumunun sürece uydurulması çabaları ile gündem olmayı sürdürüyor. Yararlanan tartışmalar, kitlelerde kamplaşmalar yaratıyor izlenimi veriyorsa da, esasında çatışma devlet bürokrasisi içerisinde sınırlı kalıyor.

Yönetim biçimi olarak halk kitlelerinden kopuk olan Türk devletinin, bürokratik yapılanmasında, emperyalizmin istekleri doğrultusunda başlatıldığı reorganizasyon süreci, daha çok AKP hükümetinin kadrolaşma tartışmaları ile gündem oluyor. Esasın göçelendiği bu tartışmalara, bu kez de Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu ile AKP hükümeti arasında başlayan tartışma eklendi. Bir taraf 'yargıyı yargıya bırakın' derken, reorganizasyon sürecinin uygulayıcısı olan hükümet ise, 'olmaz öyle şey' diyor ve yargının mevcut yapısının daha kontrollü hale getirileceğini kararlı şekilde açıklıyor. Bu esas gündemi şimdilik bir kenara bırakalım ve aslında esası gölgelemek, hatta esasın uygulanabilme zeminini kuvvetlendirmek için yapılan tartışmalara bir bakış atalım. Hakimler ve savcılann atamasının yapılacağı HSYK toplantısından kısa bir süre önce kopartılan

yaygara, Ergenekon soruşturmasını yürüten savcılann yerlerinin değiştirileceği şeklindeydi ve yaygarayı daha da güçlendiren şöyle bir açıklama daha yapıldı; PKK'ye bağlı bir yapılanma olan KCK soruşturmasını yürüten savcılann da yerleri değiştirilecekti. Bu savcı değişikliklerinin ise, yargılamaların seyrini değiştirmek, engellemek amacıyla olduğu ifade ediliyordu. Yargı bürokrasisi içerisinde Ergenekon soruşturmasından rahatsız olanların bulunduğu ve soruşturmayı engellemeye çalıştıkları biliniyor. Bunun için Ergenekon soruşturmasını yürüten savcılar hakkında soruşturma açılması talebiyle birçok başvuru da yapılmış durumda, ancak HSYK'ya Adalet Bakanı üzerinden dahil olan AKP, bunu engelliyor, savcılann koruyor. HSYK'yı daha önce Şemdinli olayında da tartışmalara konu olur bir şekilde hatırlıyoruz. Dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı olan eski Genel Kurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın ismini Şemdinli iddianamesinde geçiren Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sarıkaya'ya, oluşan gerilimli ortam sonucunda, Adalet Bakanlığı yalnızca 'ihtar'da bulunmakla yetinirken, HSYK ise, Sarıkaya'yı meslekten ihraç etmişti.

HSYK ile AKP hükümeti arasındaki gerilimli süreç, Ergenekon ve KCK soruşturmalarına bakan savcılann yerlerinin değiştirileceği beklentisi nedeniyle oluşmuştu, ancak bir uzlaşmaya işaret edercesine, HSYK toplantısının ardından savcılar görevlerinin başında kaldılar. Geçtiğimiz yıldan bu yana, HSYK'yı kilitlemek, karar almasını engellemek amacıyla hakim ve savcılann atamalarının yapılacağı toplantılara katılmayan AKP'li Adalet Bakanı, bu kez toplantı öncesinde oluşan krizin ardından toplantıya katıldı. Sonuç ise, krizin yükselten beklentilerin tersine gelişti.

HSYK toplantısı bir uzlaşma görüntüsüyle ile sona erdi, ancak tartışmalar sırasında sarfedilen, 'yargıyı yargıya bırak' ve 'olmaz öyle şey' sözleriyle karikatürize olan esas gündem, emperyalizmin kontrolündeki reorganizasyon sürecinin uygulayıcısı AKP'nin gündemindeki yerini koruyor. Askeri yargının özerkliğinin ortadan kaldırılarak, askerlerin de sivil yargıya tabi olmasının tartışıldığı bugünlerde, aslında uzun süredir AB'ye üyelik sürecinde de ele alınan konulardan birisi olan yargı reformu daha çok gündeme geleceğe benziyor. Bundan önce AKP'ye kapatma davası açılması için Anayasa Mahkemesi'ne yapılan başvuru ve bunun doğurduğu kriz sırasında da yargı reformunun bir an önce hayata geçirilmesi düşünceleri sıkça dillendirilmişti. Bu konu, AB üyelik süreci kriterleri arasında da yer alıyor.

Har(a)ç zamlarına tepkiler sürüyor

Haber Merkezi- Üniversite harçlarına yapılan yüzde 500'lük zamma karşı öğrencilerin ve demokratik kurumların tepkileri sürüyor. "Har(a)çlara değil emekçiye zam diyen öğrenciler ülkenin birçok yerinde basın açıklamaları, imza kampanyaları gibi eylemlerle seslerini yükseltiyorlar. Harç soygununa karşı tekli olan ve hem zamların geri çekilmesini hem de harçların kaldırılmasını isteyen öğrenciler ve demokratik kurumlar, fırsat eşitliği için eğitimin parasız olması gerekirken son yapılan harç zamlarının orta ve dar gelirli ailelerin çocuklarının yüksek öğrenim haklarını ellerinden alınması anlamına geldiğini belirtiyorlar. Yapılan eylemlerde parası olmayanın eğitim gibi kamu hizmetlerinden yararlanmadığı ve üniversitelerin kar amaçlı şirketlere dönüştürülerek buraların ticarethaneye çevrildiği, ayrıca özelleştirmelerle birlikte öğrencilerin müşterilere dönüştürüldüğü vurgulandı.

YÖK başkanı Özcan paralı eğitimi savunuyor

Zamların bu kadar yüksek olmasının YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın paralı eğitimi savunmasından kaynaklı olduğunu belirten öğrenciler, kira, ulaşım, yemek ve kitap gibi eğitimin gerekli masraflarının altında öğrencilerin ezildiklerine ve bu masrafların doğrudan muhatabı olan ailelerin ise harçlara verecek paraları olmadığına dikkat çektiler. Tepkisini dile getiren öğrencilerin talepleri ise şöyle:

- Eğitimi paralılaştıran bütün uygulamalar derhal kaldırılmalı
 - Tüm öğrenciler için ücretsiz ve insana yakışan yurtlar yapılmalı
 - Yaz okulu soygunu sona erdirilmeli
 - Öğrencilere ücretsiz yemek verilmeli, özelleştirilen yemekhaneler derhal üniversitelere devredilmeli.
 - Öğrenim ve harç kredisi borçları silinmeli, ücretsiz ulaşım sağlanmalı.
- Geleceklerine dair büyük kaygılar yaşadıklarını dile getiren öğrenciler, diplomalı işsiz olmakla burun buruna kaldıklarını, teğet geçildi denilen ekonomik krizin öğrenim hayatlarını etkilediğini, devlet çalışanlarının ücretleri için % 3.5-5 zam yapılırken YÖK'ün onlar için önerdiği %500'e varan harç zamlarının kabul edilemez olduğunu belirtti.

'Bütün emekçi çocuklarının harçların ödensin'

"Harcını ödeyemeyecek olan yanıma gelsin, ben öderim" diyen YÖK başkanına da seslenen öğrenciler, ülkedeki bütün emekçi çocuklarının harçlarının ödenmesini, YÖK'ün yaptığı %8'den %500 varan fahiş zam oranlarının üstüne üniversite yönetimlerinin inisiyatiflerine bırakılan %20 artırım hakkının kabul edilemez olduğunu ve harç zamları geri alınma kadar mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

Bakandan doğanın talanı için özel izin

Uşak Eşme'deki Tüprağ'a ait Kışladağ Altın Madeni, hakkında açılan davalar nedeniyle yıllardır gündemden düşmezken, 'siyanür yığın içi' yöntemiyle altın üretimi 'bakanlık izniyle' sürüyor. Tüprağ aleyhine açılan davalarda Ege Çevre ve Kültür Platformu ile Türkiye Mimar Mühendis Odaları Birliği Çevre, Jeoloji, Metalurji ve Kimya Mühendisleri Odaları ve onlarca çevreci taraf. Bu davaların avukatlarından Arif Ali Cangı, "Kışladağ Altın Madeni ÇED izni hakkında Danıştay'ın yürütmeyi durdurma kararına karşın, verilen kanunsuz emirlerle hukuka aykırı biçimde çalışıyor. Buna dur diyecek kimse yok mu?" dedi. Tüprağ yönetimi ise kanunsuz iş yapmadıklarını savundu.

Tüprağ, Kışladağ Altın Madeni için 27 Haziran 2003'te Çevre ve Orman Bakanlığı'ndan Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporu olumlu yanıt aldı. Ancak siyanür yönteminin çevreye son derece zararlı olduğunu savunan çevreciler tarafından Kışladağ Altın Madeni'nin ÇED olumlu kararı hakkında dava açıldı. Manisa İdare Mahkemesi bu davayı reddetti. Ancak Danıştay 6. Dairesi, 9 Temmuz 2007'de Manisa İdare Mahkemesi kararını bozarak, ÇED olumlu kararının yürütmesini durdurdu. Gerekçe, "Anayasa'nın 17. maddesinde yer alan 'Sağlıklı bir çevrede yaşama hakkı'ydı.

Bu arada maden kapanırken Danıştay'ın esas kararı da 6 Şubat 2008'de açıklandı. Danıştay, "Siyanür içi yönteminin çevre ve insan sağlığı, toprak, su, hava, flora ve faunaya olan tüm etkilerinin ÇED raporu ile birlikte incelenerek açıklığa kavuşturulması gerekmektedir" dedi.

Valiliğe 'özel izin' emri

Kararın ardından yeni bir ÇED raporu için çalışma başlatılmazken, madeni altı ay boyunca kapalı kalan firmanın girişimiyle işe 'Ankara' karıştı. Çevre ve Orman Bakanlığı, Uşak Valiliği'ne gönderdiği yazıda Tüprağ'ın faaliyetlerine devam edebilmesi için özel emir verdi. Uşak Valiliği, bu talimata uyarak madeni işletmeye açtı. Hukuki süreç henüz bitmedi ancak bakanlıktan alınan izne istinaden İl Özel İdaresi'nce verilen 'yeni ruhsat'la maden faaliyetine devam ediyor.

Bakanlığı yazısı 'kanunsuz emir'

"Danıştay kararıyla maden kapatıldı. Danıştay'ın bozma kararı, kendi verdiği yürütmeyi durdurma kararını kaldıran değil, aksi-

ne perçinleyen bir karardır. Bozma kararından sonra hukuka aykırı bir şekilde Bakanlık tarafından Uşak Valiliği'ne emir verilerek madenin açılması sağlandı. Şu anda hukuken madenin çalışması için gerekli olan ÇED izninin yürütmesi durdurulmuş durumda. Yani ortada geçerli bir ÇED yok. Buna rağmen Bakanlık izin verdi. Şu anda hukuki süreç tamamlanmadı ancak maden faaliyetlerine devam ediyor. Buna atak birilerinin dur demesi gerekiyor."

Avukat Cangı, Çevre ve Orman Bakanlığı'nın verdiği izin konusunda da İdare Mahkemesi'ne dava açtıklarını hatırlattı:

"İdare Mahkemesi, Bakanlığın talimatı hakkında 'kesin ve icra-i nitelikte olmadığından davanın reddine karar verdi. Mahkeme kararının anlamı; ortada uyulması gereken bir emir yok, dolayısıyla ortada dava konusu yapılacak bir işlem de yok. Bir anlamda bizim 'kanunsuz emir' nitelememize mahkeme de katıldı. Bu durumda Uşak Valiliği Bakanlığın emrini dinlememeliydi. Valilik ise 'Bakanlık emir verdiği için izin verdik' savunmasını yapıyor. Yani ortada mahkemece de kabul edilen uyulmaması gereken bir emir var, bu emire dayanılarak verilen izinle maden çalıştırılıyor. Tam bir hukuksuzluk söz konusu."

YÖK'ün katsayı kararı mahkemede

YÖK'ün katsayı uygulamasını kaldırma kararını Eğitim-İş Sendikası yargıya taşıyor. Eğitim-İş Sendikası, söz konusu yönetmelik değişikliğinin yayınlanmasının ardından Danıştay'a başvuracak. Eğitim-İş Genel Başkanı Yüksel Adıbelli yaptığı açıklamada, karar nedeniyle genel liselerin yanı sıra Anadolu Öğretmen Liseleri'nin büyük puan kaybına uğrayacağını ifade etti. Adıbelli, katsayı uygulamasının kaldırılması genel liseleri bitirecek nitelikte olduğunu ifade ederek, Anadolu Öğretmen Liselerinin de büyük zarara uğrayacaklarını belirtti. Adıbelli, bu uygulama herkesin İmam Hatip Liselerine yönlendirilmesinde aracılık edecek bir karar olduğunu söyledi. Ayrıca, yönetmelik değişikliğinin yürürlüğe girmesinin ardından Danıştay'a başvuracaklarını belirten Adıbelli, davanın sendika ya da bir veli adına açılmasını planladıklarını söyledi.

Nepal'de üçüncü halk ayaklanması

Nepal Ordusu'nun Hindistan'dan silah alacağını açıklamasına Maoistlerden sert yanıt geldi: Yeni bir çatışma sürecini başlatırsınız! Birleşik Nepal Komünist Partisi (Moist) Başkanı Prachanda, Başbakan Madhav Kumar'ın; "Hükümet Hindistan'dan silah almayı planlıyor" açıklamasına tepki gösterdi. "Böyle bir adım, barış sürecinin sonu olur" diyen Prachanda, hükümeti bu hayalden vazgeçmesi için uyardı. Haberlere göre, 22 Temmuz Çarşamba günü Başbakan Kumar'ı görüşmek üzere davet eden Prachanda, Savanma Bakanı Bidhya Bhandari'nin silah alımı

pal'e ağır silah satışı durdurduğunu açıklamıştı. Ancak daha sonraki süreçte, Maoistlere karşı kullandığı Nepal Ordusu'na ve Nepal'deki gerici kesimlere ağır silah ve askeri malzeme satışını sürdürdü. Nepal Savunma Bakanı Bhandari 21 Temmuz'da Hindistan'a giderek Hindistan Savunma Bakanı ile görüşmüş ve Nepal'e askeri yardım yapmaları talebinde bulunmuştu. Bhandari, görüşme sonrasında basına yaptığı açıklamada, Hindistan'ın bu konuya sıcak baktığını ve yakın zamanda yapılacak bir görüşme ile bu konunun netleştirileceğini beyan etmişti.

diyerek, Halk Kurtuluş Ordusu gerillanın orduya entegre edilmeden, toplum içinde "rahabilite" edilmesi gerektiğini savundu.

ABD, Nepal Ordusu'na yardım etme kararı aldı: ABD Kongresi, Nepal'e yapacağı askeri yardımın koşullarını belirledi. Kongre, onayladığı söz konusu tasarı ile Nepal Ordusu'na verilecek silahların sivillere, insan haklarına karşı kullanılmaması için çeşitli kuruluslar tarafından denetleneceğini öne sürdü. Kongre sözcüsü, ABD Dışişleri Bakanı ve Devlet Başkanı tarafından, ancak Nepal Ordusu'nun uluslararası insan hakları kuruluşları tarafından denetlenmeyi kabul etmesi durumunda onaylanacağını söyledi. Tasarıda ayrıca Maoist gerilla güçlerinin rehabilitasyonunun sağlanmasının istenmesi son derece dikkat çekici. Çünkü bu talep, ABD'nin bu tasarı ile Nepal Ordusu'nu güçlendirmeyi ve Halk Kurtuluş Ordusu'nu "rehabilitasyon" adı altında eriterek etkisiz hale getirmeyi amaçladığını ortaya koyuyor.

Üçüncü halk ayaklanması: Nepal'in tek seçeneği: Haftalarca süren müzakerelerden sonra Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi, parti başkanı Pushpa Kamal Dahal (Prachanda) tarafından yaklaşık iki hafta önce sunulan politik belgeyi belli değişiklikler yaparak onayladı.

Alınan kararlara göre "Halk Cumhuriyeti" anayasasının yazımı için ulusal konsensüs hükümetinin kurulması ve barış sürecinin sonuca götürülmesi, Dahal'in sunduğu belgede olduğu haliyle onaylanarak Maoistlerin başlıca hedefleri olarak kabul edildi.

Alternatif plan: Üçüncü halk ayaklanması: Maoistler esas olarak barış sürecini sonuca ulaştırmak ve "Halk Cumhuriyeti"ni ve anayasasını ilan etmek hedefiyle çalışmalarını hızlandıracak. Maoist parti ayrıca halkın üstünlüğünü garanti altına almak ve cumhurbaşkanını 3 Mayıs 2009'daki anayasa karşıtı hareketini geri çekmeye zorlamak için sokakları ve kurucu meclisi "ısıtmaya" karar verdi. Maoist parti ayrıca belirlenmiş amaçları başarmasının, milliyetçiler, cumhuriyetçiler, ilericiler ve komünistler arasında ittifakı sağlamanın acil ve önemli olduğu sonucunu çıkardı.

29 Temmuz Çarşamba günü parti merkez komite üyelerinin ortaya koyduğu soru işaretlerini cevaplayan Pushpa Kamal Dahal, Maoistlere "Üçüncü Halk Ayaklanması" olarak ifade ettiği yol dışında seçenek bırakmadığını söyledi.

Dahal, "milliyetçiler, cumhuriyetçiler, ilericiler ve komünistler üçüncü ayaklanmayı başlatmak için birleşmeler, tüm hareketi partimizin önderlik edecektir." dedi. Maoistler, halk ayaklanmasını hemen başlatmayacaklarını ancak hedeflerine yürümelerinin engellenmesi durumunda halk ayaklanmasının tetikleneceğini, bu durumda atacakları adımları belirlediklerini söylüyorlar. "Devam eden barış sürecini terk etmektense şehit olmayı" tercih edeceklerini söyleyen Dahal, "Önümüze çıkanları tüm Himalaya zorluklarına karşı mücadele etmeye devam edeceğiz" dedi. "Bize baskı yapmak için ithal silahları var, ama biz tam burada, Katmandu'da kalacağız ve savaşacağız." diye ekledi.

Nabucco'yu kim koruyacak?

Geçtiğimiz haftalarda şatafatlı bir törenle imzalanan ve içinden geçecek doğalgazı olmayan doğalgaz boru hattı olma özelliğine sahip Nabucco boru hattına ilişkin çarpıcı ayrıntılar ortaya çıkıyor. Nabucco boru hattının geçeceği ülke hükümetlerinin imzaladıkları anlaşma metninde, boru hattının güvenliğinin, AB bünyesinde oluşturulacak özel bir kuvvet tarafından sağlanmasını öngören bir maddenin yer aldığı açığa çıktı. 3 bin 300 kilometrelik Nabucco boru hattının 2 bin kilometresinin ülkemiz topraklarından geçeceği göz önünde bulundurulduğunda, söz konusu AB özel kuvvetlerinin ezici çoğunluğunun ülkemizde üslenecğini söylemek mümkün. ABD'nin de, içinde yer almasına ve bu hattan gaz almayacak olmasına rağmen, tüm gücüyle desteklediği bu proje, ülkemizdeki emperyalist askeri kuvvetlerin sayısının artırılması için bir bahane yaratacak gibi görünüyor. Bilindiği gibi ABD, uzun süredir Kafkasya (Hazar) enerjisi nakil hatlarının güvenliğini bahane ederek bu bölgeye askeri olarak yerleşme çabası veriyor. Bu doğrultuda Karadeniz'in "güvenliğinin" NATO'ya bağlı güçlerce sağlanması yönündeki ABD çabası, Rusya'nın sert çıkışı sonrasında gündemden düşürülmüştü. Ancak Nabucco'nun korunması adı altında ülkemize yerleştirilmesi öngörülen özel kuvvetlerin, ABD'nin, bu istemini başarması için önemli bir fırsat yaratacağı muhakkak. Zira bu tür özel kuvvetler özellikle ABD kaynaklı şirketler olarak öne çıkıyor. Hali hazırda ABD'nin benzeri bir gücü Azerbaycan'da konumlanmış bulunuyor. Ki Azerbaycan'daki bu güç, Irak'ta adını tecavüz ve katliamlarla duyuran US BlackWater şirketinden başkası değil... Dolayısıyla AB'nin, bu kuvvet içinde ABD'li güçlerin de yer almasına yönelik ışık yakması gözardı edilemeyecek bir olasılık olarak önümüzde duruyor. Elbette AB içindeki kimi emperyalist devletler de, bu madde ile yıllardır ülkemize askerini konumlandırma arayışına bir kapı aralamış olacak. Daha önce Bakü-Tiflis-Ceyhan boru hattının inşası sırasında ABD'nin benzeri bir talebi olmuş, ancak daha sona sonra bu talep geri çekilmişti.

Putin Ankara'ya geliyor, enerji çatışması alevlenecek

Rusya Başbakanı Vladimir Putin, 6 Ağustos'ta Ankara'ya geliyor. Vladimir Putin'le Tayyip Erdoğan arasındaki telefon konuşmasından sonra, bir kez erlenen "ziyaret"in önümüzdeki hafta perşembe günü yapılacak resmen duyuruldu. "Ziyaret"e ilişkin açıklama, Rusya hükümetince yapıldıktan sonra Novosti haber ajansı, haberi "Ziyaret, Putin ve Türk mevkidaşı Recep Tayyip Erdoğan arasında yapılan bir telefon görüşmesi sırasında kararlaştırıldı" diyerek duyurdu.

Putin, Güney Akım Hattı'nı ısıtacak: Putin'in ziyaretinde doğalgaz, petrol, nükleer enerji ve boru hatları gibi kritik konular masaya yatırılacak. Güney Akım'ın da ülkemizden geçme ihtimali de, Putin tarafından, Nabucco'nun boşa düşürülmesi için masaya sürülecek gibi görünüyor. TC ile Rusya arasında geçtiğimiz haftayı yapılan enerji görüşmelerinde kritik projeler masaya geldi. Rusya, 'Güney Akım Doğalgaz Boru Hattı' için Türk devletinden talepte bulundu. Karadeniz'in altından geçecek bu hat için Ukrayna'nın kara sularını kullanmak istemeyen Rusya, Karadeniz'in altına dönecek boru hattı için Türk devletinin kara sularında

'teknik çalışma' yapmak istiyor. Türk devleti, talebe sıcak bakıyor.

İki tarafın da imzalarla ihtiyacı var: Putin'in 'sağ kol'u' Başbakan Yardımcısı İlgör Seçgin'in ziyaretiyle başlayan görüşmelerde işbirliği ve stratejik projeler için adım atıldı. Petrol, doğalgaz ve nükleer konularında üç protokol imzalanması gündemde. Türk devletini, Rusya'nın Batı Hattı'ndan aldığı 6 milyar metreküplük doğalgazın sözleşmesi, 2011'de doluyor ve Türk devleti, sözleşmenin yenilenmesine muhtaç. Çünkü Nabucco projesinde boru hattının geçeceği ülkelerin imza atmasına karşın gaz verecek ülkelerin imza atmaması ve Türk devletinin bu hattan gaz alamayacak olması, onu, enerjide Rusya ile yola devam etmeye zorluyor. Rusya, nükleer konusunda da masaya yeni teklifler getirebileceği sinyali verdi. Mersin-Akkuyu'da kurulacak nükleer santral ihalesini kazanan Rusya devlet firması, 15 yıl süreyle devlete, 21.16 centten elektrik satma teklifinde bulunmuştu. Daha sonra fiyat, 15.16 cente çekildi. Türk devleti, Rusya'dan üretilcek elektriğin, satış fiyatını düşürmesini istediğini açıklamıştı.

Kolektif yönetim sistemine geçildi, Prachanda'ya veto hakkı verildi

Maoist Merkez Komite üyesi Devendra Poudel'e göre toplantıda tüzük değişiklik önerileri de kabul edildi. Toplantıda aynı zamanda, partinin şimdiye kadar takip ettiği güçlü başkanlık sisteminin kolektif yönetim sistemi şeklinde adapte edilmesi de kararlaştırıldı. Buna göre; üst düzey yöneticilerden Mohan Baidya, eski Finans Bakanı Baburam Bhattarai, parti parlamento vekili Narayan Kaji Shrestha başkan yardımcılarını görevlendirilirken, Başkan Dahal yerini korudu. Eski savunma bakanı Ram Bahadur Thapa parti genel sekreteri olacak. Benzer şekilde Bahadur Bogati ve üst düzey lider C. P. Gajurel parti sekreterleri olarak görev yapacak. Ancak kolektif yönetim sisteminin işlememesi, olumsuz deneyimlerin ortaya çıkması halinde partiyi dağılmaktan korumak amacıyla parti başkanı Prachanda'ya veto hakkı verilmesinin kararlaştırıldığı öğrenildi. Maoist parti ayrıca 2010 başında, Ocak-Şubat aylarında, kurultayını toplamaya karar verdi.

için Hindistan'a talepte bulunmasına ilişkin BNKPM'nin tepkisini kendisine ilettiler. Silah alımının, halen yürürlükte olan Kapsamlı Barış Anlaşması'nı riske sokacağını ileten Prachanda, ülkede yeni bir çatışma sürecinin başlayabileceğini ve bunun sorumlusunun Nepal hükümeti ve onu kışkırtan Hindistan olacağını ifade etti. Hindistan, kraliyetin devrildiği 2005 Şubat'ında Ne-

Nepal Kongre Partisi lideri: Entegrasyon olmalı: Kralliyet yanlısı Nepal Kongre Partisi Başkanı Giriya Prasad Koirala, Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist'e bağlı Halk Kurtuluş Ordusu gerillalarının, Nepal Ordusu içinde islah edilmesine karşı olduğunu yineledi. Koirala, "Kapsamlı Barış Antlaşması metninin hiçbir yerinde, Maoist savaşçıların Nepal Ordusu'na entegre edilmesi gerektiği yer almiyor."

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Türk devletinin ezilen ulus ve azınlıkları inkar, ırçı-şöven, imha-asimilasyon ve soykırımla yürütülmüş geleneksel stratejik politikası derin bir çıkmaz içindedir. Egemenlerin şimdiki "Kürt sorunu ve açılım" söylemleri, sürdürülmesinde zorlandıkları ve 29 Kürt isyanını kanla bastırma vahşetinde yine de "rahat yüzü" göremedikleri, göremeyecekleri bir gerçeklik ortamında, dünyanın koşullarının ve uygulanan emperyalist politikaların da yönlendirmesi ile egemenler açısından da mecburi bir çıkış arama durumudur.

Şüphesiz, Kürt ulusunun meşru-kahramanca direnişi karşısında zorlanan Türk devletinin emperyalizm inisiyatifinde, karşı-devrimci egemenlik sisteminin bazı sivilliklerini "yeni"den dizayn etme durumu söz konusudur. Yani söylendiği gibi bir "demokratik olgunluk" değil, çıkmaza, devletin özüne helal getirilmeden, esasta egemenler lehine bir açılım sağlama çabasıdır. Bu noktada, ordu-hükümet-muhalefet buluşmasını, "anayasal ve muhafazakar demokratik bir çıkış" olarak gören ciddi temelde yanlısı yönelim vardır.

Öcalan, kendilerini de "radikal demokratlar" olarak adlandırdığı değerlendirmesiyle, bu yönelimle birleşme arzusunu teyid etmiştir. Burada konuşan Kürt emekçilerinin değil, ulusal eşitsizlikleri aşma iradesi değil, sermaye dünyasının sınırlarını köklü aşması imkansız, pragmatist bir çizginin, burjuvazinin pratik çıkarlarını temelde zedelemeyecek uzlaşma çağrısıdır. Cumhurbaşkanı'nı, "Tarihi fırsat var" diye konuşturan nedir? Bilindiği gibi, ABD'nin askeri işgalle Irak ve Afganistan'da egemenlik için (dünya egemenliğinin bir parçası olarak) sürdürdüğü savaş, çözüm olamamıştır. Dünya ve bölge egemenliği stratejisi değişmemiş, mevcut koşullarda, politik bazı değişimler zorunlu hale gelmiştir. Elbette tümünden değil, ama önemli bir askeri gücün Irak'tan çekilmesi planlanmaktadır. Bunun neticesinde, Irak'ta Amerika ve müttefiklerinin stratejik egemenlik ihtiyacında ortaya çıkacak boşlukların doldurulması ihtiyacı, TC'nin zaptiye olarak "öne-mi"ni artırmaktadır. Ve yine bu durum, Barzani-Talabani önderliğini, TC ile birlikteliğe daha çok mecbur bırakmaktadır. Bu ve diğer faktör-

ler realitesi, realist-pozitivist yönelimleri, otomatikmen çekmektedir. İdeolojik olarak ortak, pratik pragmatik zekalar böyle bir iklimde, artık herşey "eski'de kaldı" diyerek, buluşabilmektedirler. Hayret edilecek bir yan da yok. Sistem dışına çıkmayan, baştan pazarlıklar amaçlı, konjonktürel silahlı çatışmaların, buna evrildiklerine çokça tanık olduk, olacağız.

Bugün, hükümetin "Kürt açılımı" dediği paket, hiç de "yeni" değildir. Şimdi, devreye sokulmaya çalışılması, "Kürtlere şevkat, çözüm" amaçlı değil, düzeni kurtarma ihtiyacıdır. Egemenlerin bazı tavizler vermeye mecbur kalmaları, bu gerçeği değiştirmez.

Diğer 28 Kürt isyanı gibi, PKK de, Kürt ulusal sorununun ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Ne önceki Kürt isyanları ve ne de PKK, Kürt ulusal sorununun yaratıcısı ve nedeni değildirler. Aksine onlar, bu sorunun ortaya çıkardığı sonuçlardır. Kürt sorunu doğru tanımlanmadan, doğru-köklü bir çözüm de ortaya konulamaz. Kuzey Kürdistan açısından bu sorunun neyin ürünüdür? Kuzey Kürdistan, Türk egemen güçleri tarafından siyasi-askeri olarak ilhak edilmiş, kendi kaderini tayin hakkı işgalle ellerinden alınmış bir ulusun ülkesi, boyundurluk altında tutulan bir coğrafyadır. "Vatanın ve milletin bölünmezliği" adına, TC devleti sınırları içerisinde zoraki tutulan, millet olarak varlığı-dili-kültürü reddedilen, bir ezilen ulus sorunudur. Asimilasyon, katliam, soykırım düzeyinde uygulanmış, Türk egemen güçlerinin milli baskısının hedefidir. Böyle bir gerçeklikte, önderlik edenlerin imtiyazları ve emekçilerin sınıf çıkarlarına karşı gelen nitelikleri ile bütünleşmeden, devrimci çözüm bayrağı ve önderlik sorumluluğunu bırakmadan, ezilen ulus hareketinin, ezen ulus egemenliğine yönelen isyanlarının meşru-ilerici ve demokratik bir yön taşıdığını ve bunun desteklenmesi gerektiğini belirtiyoruz. Dolayısıyla suçlu olan ne daha önceki Kürt isyanları, ne de şimdi PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketidir. Suçlu, TC devletidir. Ve görev, bu düzenin tamiri değil, devrimle parçalanıp emekçiler iktidarının tesis edilmesidir. Kimlik, dil, kültür gibi ezilen ulusun demokratik taleplerine ve çeşitli motifler, önerilerle ortaya

çıkması-çıkarılması iradesine kayıtsız kalamayız. Ancak bunun gerçek çözüme götürmeyeceğini de anlatmak, deşifre etmek, Kürt emekçilerinin sınıf çıkarlarını göstermek, mücadele sorumluluğunu üstlenmek ve yürütmek durumundayız.

Çözüm yolu, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı, tüm uluslar için tam hak eşitliği, emekçilerin birliğidir. Hiçbir kimlik, dil ve kültürün özel bir imtiyaza sahip olmamasıdır. "Kürt açılım"cular cephesinin yaptığı ise, baldırı çöplükleri yatıştırma amaçlı bir vaatler güzellemesidir! Düşük yoğunluklu haksız savaşta bitap düşmüş, kontrgerilla ve önceki açığa çıkmış Susurluk-Ergenekon-JTEM gibi biçimleriyle yıpranmış TC, ABD stratejisine göre "yeni"den mevzilenmiştir. Başka çareleri, bağımsız siyasi iradeleri yoktur. Egemenlerin, "sorunun çözümü" diye lanse ettikleri, atıkları bazı zorunlu geri adımlara rağmen, bir komedyadır. Demirel, Özal, Erbakan, Erdoğan'lar, sorunu sözde kabul etmiş, çözüm vaadinde bulunmuşlardır. Buna jest olsun diye dağdan inen, yurtdışından giderek teslim olan Barış Heyet'leriyle cevap verenler, daha kanlı bir haksız savaş gerçekliğiyle karşılaşmadılar mı? Şiddeti sadece bir devlet tekeli olarak egemenlere teslim etme, silahlı kuvvetlerini tasfiye etmeyle bir karşılık verme girişimi, devletin insafı ve merhametine sığınma yoludur. Nelere yol açtığı da ezilenlerin boyununu vuran tecrübelerle sabittir. "Muhatap alınmak, federasyon-konfederalizm derdimiz yok", "Türk eksenli üniter devlet, resmi dil kabulümüzdür" yönelimiyle hareket edenler, devlete geri adım atmış stratejik avantajlarını bile kendi elleriyle yitirme durumunda olamazlardır.

TC devlet stratejisini değişik araçlarla sürdürmekte ve Türk devletinin egemenlik tekeli hiçbir şekilde tartışma konusu yapmamaktadır. ABD-TC-Irak "üçlü mekanizma"sı çalışmalarıyla, havuç siyasetiyle entegre olmayanlara, silahın gücünü gösterilmektedir.

Beklenen hükümet açıklaması da geldi. Bir "iyi niyet" tiyatrosu oynanmaktadır. Hükümetin, "liderlik cesareti", "çözüm iradesi, azmi"

gösterisi, bazılarını mest ediyor. Nazik diplomatik üsluplarla Osmanlı ve devamcısı TC barbarlık tarihinin aklanması çalışması adeta istihla seyrediliyor. Bırakalım Kürt ulusal sorununu, "kolektif kültürel haklar"dan bile feragat edenler, meseleyi kişisel hak ve özgürlükler rotası ile sınırlamışlardır. Görülmelidir ki, bugüne kadar egemenler hiçbir şeyi ezilenlere gönül nızasıyla bahşetmemişlerdir. Mücadelenin onlara attığı zorunlu geri adımlar ve bu anlamdaki kazanımların bilincinde olanlar, onların icazetine sığınmazlar.

Egemenlerin ihtiyaç duydukları şöven üniter devlet emellerinin başanya ulaşması için bir "toplumsal mutabakat" aracı olunmamalıdır. Kemalist, "çıkarları uyumlu kaynaşmış yekpare kitle" ya da şimdiki adıyla bir TC "üst kimliği" markalı, ezilen ulus-azınlıklar ve inanç gruplarının reddi ve baskıların meşrulaştırılması amaçlı "yol haritaları"nın mahiyeti şimdiden bellidir.

Dün olduğu gibi bugün de, Maoist komünistler, TC'nin biçimi ne olursa olsun, tek milletçi-tek dilci resmi ideolojisini göğüsleme azminde-dirler. Devrim için sahnededirler. Onlar, Kızılelma "ulusal" denilen, aslında nasyonal sözde "solcu" Türk şövenistlerinin, Kürdün-azınlıkların meşru taleplerini "emperyalistlerin oyunu" tesbiti üzerinden "anti-emperyalist" mücadelenin gereğiymiş misali, gerici bir hezeyanla damgalayan karşı-devrimci siyasetlerine karşı mücadeleyi de önemli bir görev olarak bilirler.

Devrime asla tövbe etmeyecek, vazgeçmeyeceğiz. Kürt emekçilerinin çığlığı budur. Görev, gereğini yapmaktır. Emek seferberliği çağrısı yapan Devrimci Demokrasi güçlendirilmeli, sesi yükseltilmelidir. Bu basit bir dayanışma değil, kaderimizi ellerimize alma eyleminin bir parçasıdır. Sadece bir lojistik destek sunmakla yetinmeyelim, Devrimci Demokrasi'yi güçlendirelim, kuşanalım!

Gazetemiz, Türk devletinin korunmasını, anayasasının, devleti "yeniden" tesis etme "demokratlanın" değil, emekçilerin Devrimci Demokrasi iktidarının hizmetindedir. Güvendiği, dayandığı güç halktır.

Nijeryalı bir çocuğun hayatı kaç dolar eder?

Uluslararası ilaç tekelleri, yoksul halkları, yeni ilaçlarında denek olarak kullanmaktan vazgeçmezken, iktidarlar da bu deneylerin durdurulması için kayda değer bir adım atmaktan kaçınıyorlar. Kişi başına yıllık gelirin 930 doların altında olduğu yoksul Nijerya da, ilaç tekellerinin denemelerine çokça tanık olan ülkelerden birisi. Bu ülkede, yıllardır gizli yürütülen insanlar üzerindeki ilaç denemeleri, kimi zaman yerel iktidarların bilgisi dahilinde, kimi zaman ise ilaç tekellerinin "gizli" ve "kendi başına buyruk" yapılageliyor.

Bu denemelerden birisi de 1996 yılında ABD'li bir ilaç tekeli tarafından gerçekleştirilmiş ve denemeler sonucunda 11 çocuk hayatını kaybetmiş, 189 çocuğun her biri ise ya sağır, ya kör olmuş ya da felç kalmıştı. Çocukların ailelerinin de bilgisi dışında gelişen bu olayın ortaya çıkması üzerine çocukları denek olarak kullanan ABD'li ilaç tekeli Pfizer hakkında dava açılmış ve 2.75 milyar dolar tazminata karar verilmişti. Ancak şirket, Nijerya mahkemesinin bu kararını tanımamış ve söz konusu tazminat miktarını vermeye-

ceğini açıklamıştı. Aylarca süren müzakerelerin ardından, Amerikan ilaç devi Pfizer, 1996 yılında Nijerya'da, yasadışı bir şekilde çocuklar üzerinde yaptığı ilaç denemesine ilişkin tazminat ödeyeceğini duyurdu. Pfizer şimdi, on milyonu Nijerya devletine, 5 milyonu ise denemelerden zarar gören çocukların rahibilatasyonu için harcanmak üzere 35 milyon dolar ödeyeceğini söylüyor. Böylece Pfizer, bir Nijeryalı çocuğun hayatına 100 bin dolar değer biçmiş oluyor! Pfizer, 2007 yılında yaptığı açıklama-

da, "Tamamen Nijerya hükümetinin bilgisi dahilinde olduğunu" ileri sürdüğü söz konusu ilaç denemelerinin güvenli olduğunu ve yasalara uygun yapıldığını öne sürdü. Ancak bir devlet memuru ise, Pfizer firmasının, bu ilaç denemesi için Nijerya hükümetine herhangi bir başvuruda bulunmadığını savundu ve Pfizer tekelinin, Nijerya hükümetinden alınmış herhangi resmi bir izin belgesini kanıt göstermesini istedi.

Çin, Rusya'nın arka bahçesinde

Asya'da kimse kimseyi sırtını dönemiyor. Emperyal dalaşın önemli merkezlerinden olan bu coğrafyada, bir emperyal gücün en küçük bir boşluğu diğer emperyalist güçlerin karşı hamleleri ile fırsata dönüştürülüyor. Bu karşılıklı çatışmadan ve birbirini hançerleme hamlelerinden öldürücü yarayı bölgenin yoksul halkının aldığı ise su götürmez bir gerçek.

Bölgede iki müttefik görüntüsü çizmeye çalışan ve Şangay İşbirliği Örgütü içinde, batılı emperyalist güçlere karşı birlikte hareket eden Çin ve

dolara çıkacağı bir sürece denk gelmesi son derece manidar. Şubat ayından bu yana süren pazarlıklar sonrasında gelen bu kredi, Moldova Devlet Başkanı Vladimir Voron'un, Haziran ayında IMF ile anlaşmayı reddetmesinin nedenini de belli oranda açıklıyor.

Çin'in, Moldova'nın kredi ihtiyacının 1 milyar dolarla sınırlı olmadığını ve "Çin'in Moldova tarafından gerekli görülen ve onay verilen projeler için finansman sağlayabileceğini" açıklaması, emperyal dalaştaki gözü dönmüşlüğünü ortaya

leşmelere imza atmıştı. Her ne kadar bugün ABD ve Avrupa'da talep düşmüş olsa da, bu durum sözleşmelerin Çin üzerindeki bağlayıcılığını değiştirmiyor. Şehirlerde aralıksız her ay sayısı artan işsiz yığınlarına istihdam sağlanması Pekin'in önemli sorunlarından birisini oluşturuyor. Nitekim Tonghua'da çelik işçileri ve polis arasında patlak veren çatışmalar Çin'in fabrika bacalarını tıttırememesi halinde neler olabileceğinin son süreçte karşımıza çıkan bir örneği.

Çin, emperyal amaçlarının yanı sıra, sürekli artan

Çin, bütün dünyayı arka bahçesi olarak görüyor

Şüphesiz yok ki, Moldova da Rusya'nın arka bahçesi olarak gördüğü ülkelerden biri. Ne var ki Rusya, arka bahçesi olarak gördüğü ülkelerde Amerika'nın nüfuzunu kırmak isterken yeni bir rakiple de karşı karşıya gelmiş bulunuyor. Rusya'nın Moskova piyasasındaki milyarlarca dolarlık Çin malına el koyması, Tibet ve Uygur meselelerinde Çin'e destek vermemesi ve diğer bazı gelişmeler sebebiyle Moskova-Pekin arasındaki gerilim son süreçte tırmanma eğilimindeydi. Bütün bunların neticesinde Çin'in Moldova'da ortaya koyduğu emperyal hamle bir kez daha gösteriyor ki Çin artık bütün dünyayı "arka bahçesi" olarak görüyor.

Rusya emperyalistleri, diğer yandan kedi aralarında da çatışmayı sürdürüyorlar. Çarşamba günü Moldova'da yeniden yapılması beklenen genel seçimlerden daha bir hafta önce Çin'in, bu ülkeye 1 milyar dolar tutarında kredi verilmesini öngören anlaşmayı onaylaması da bunun bir sonucudur. Söz konusu anlaşma ile Moldova üzerinde ekonomik ve siyasî nüfuz elde etmeye çalışan ABD ve Rusya'nın karşısına yeni bir rakip çıkmış oldu.

Çin'in kredi verme kararının, Rusya'nın Moldova'ya 500 milyon dolar kredi vermeyi prensipte kabul ettiği ve ABD'nin, Milenyum Meydan Okuma Hesabı'ndan yapılacak ödemeleri 25 milyon

koydu. Moldova'nın gayri safi yurtiçi hasılasının 8 milyar dolar, bütçesinin ise 1.5 milyar dolar olduğunu ve ülkenin borçlar sayesinde ancak ayakta kalabildiğini göz önüne aldığımızda Çin'den yapılan açıklamanın ne derece önemli olduğu görülecektir.

Görünen o ki, bu kredilerin nasıl geri ödeneceği konusu Çin'in pek umurunda değil. Çünkü aslında olayın özü Moldova'nın mali durumundan çok Çin'in sürekli büyüyen ekonomisiyle alakalı. Ekonomik kriz patlak vermeden önce Çin, ihracat merkezli ekonomisini besleyecek hammaddelerin sağlanmasıyla alakalı olarak Latin Amerika, Afrika ve Avustralya ülkeleriyle uzun vadeli söz-

devasa orandaki dolar rezervlerinden ötürü endişeli. Bu risk oranını azaltmak için de çeşitli ülkelere bu şekilde sermaye yatırımı yapıyor. Moldova'ya uygulanan düşük faiz oranları -yıllık yüzde 3- da Pekin'in kredi ödemelerinden gelecek kardan çok risklerini azaltmak ve jeopolitik bir konum elde etmekle ilgili olduğunun bir göstergesi. Moldova'ya verdiği kredi ile Çin, bu ülke üzerinden ABD ve Rusya'ya inceden meydan okumuş durumda. Moskova ve Washington nükleer silahsızlanma konularını tartışıp "nüfuz alanları" hususunda dalaşırken, emperyalist Çin'in "beklenmedik" bir sahada her iki emperyalist gücü de saf dışı bıraktığına şahit oluyoruz.

Grev, Güney Afrika'da yaşamı felç ediyor

Güney Afrika Cumhuriyeti'nde, belediye işçilerinin grevi, hizmetleri durma noktasına getirdi. Maaşlarının artırılması ve yaşam koşullarının düzeltilmesi talebiyle Johannesburg ve diğer büyük şehirlerde başlatılan greve 150 binin üzerinde belediye çalışanı katılıyor.

Güney Afrika Belediye İşçileri Sendikası ile Bağımsız Belediye İşçileri Sendikası tarafından düzenlenen grev, ülkedeki yoksul halkın da desteğini alarak büyüyor.

Grevdeki işçilere destek veren işsiz Mutasa, Cumhurbaşkanı Jacob Zuma'nın, seçim sürecinde 2009 yılı sonuna kadar 500 bin kişiye iş bulma sözü verdiğini hatırlatarak, "Ülke bir ekonomik durgunluk içinde, halk gittikçe yoksullaşıyor. İnsanlar, artık bu sözün tutulmasını ve iş sahibi olmayı istiyor." dedi.

Grevi örgütleyen sendikalarından birisi olan Bağımsız Belediye İşçileri Sendikası sözcüsü ise, belediye işçilerinin ücretlerine yüzde 15 zam istediklerini belirterek, "Biz, hükümetin bizimle masaya oturmasını, taleplerimizi dikkate almasını istiyoruz. Şu ana kadar böyle bir adım atılmadı. Eğer bu tutumlarını sürdürürlerse, biz de grevimizi büyüterek sürdürüreceğiz." şeklinde konuştu.

Talepler yanıtlanmayanlar, işçilere saldırıyor

Mpumalanga eyaletine bağlı Balfour kasabasında yapılan gösterilerde yolları kapatan grevdeki işçilere ve destek veren halka polis plastik mermi, gaz bombası ve tazyikli suyla saldırdı. Ülkenin kuzeydoğusunda yer alan Limpopo eyaletine bağlı Polokwane'de ise polislin mermilerine hedef olan birçok gösterici yaralandı.

210 bin Tamilli, kampta ölüme terk edildi

Sri Lanka iktidarı, 210 bin Tamilli mülteciyi, dünyanın en büyük mülteci kamplarından birinde hapsedti. Manik Çiftliği ve buna benzer yerlerdeki mülteciler, öldürücü şartlar altında yaşam savaşı veriyorlar. Vahşi ormanlarda oluşturulan kalabalık kamplarda, sadece beş insanın kalabileceği çadırlarda 15 kişi yaşıyor. Su ve yemek temin etmek oldukça zor. Suçiçeği hastalığı kampı kasıp kavuruyor. Buna ek olarak, Birleşmiş Milletler'in raporu verilerine bakılınca, tifo, tüberküloz, cilt ve solunum yolu enfeksiyonları, hepatit A ortaya çıktıği görülüyor. 5 yaşın altındaki çocukların %35'inden fazlasının durumu, aşırı zayıflama ve ciddi beslenme bozukluğundan dolayı kaygı veriyor. Ayrıca, yakında gelecek olan yağmur mevsimi, kötü durumu daha da kötüleştirecektir. Diğer yandan, Tamilli kadınların Sri Lanka askerleri tarafından kaçırılıp tecavüz edildiği ile ilgili açıklamalar var.

Kamp mahkumları protestolarını sürdürüyorlar. Bırakılmak ve kamp alanlarından tellerle ayrılan başka yerlerde yaşayan aile üyeleriyle yeniden bir arada olmak istiyorlar.

Sri Lanka hükümeti, gözaltındaki Tamillerin kendi menfaatleri için kamplarda tutulduklarını, kendi topraklarına dönmelerinin çok tehlikeli olduğunu iddia ediyorlar. Geçmişin karanlık bir yüzü olarak belleklere kazınan Nazi kamplarının çağımızdaki hali olan bu kamplar, Sri Lanka devleti tarafından kalıcı hale getirilmeye çalışılıyor.

‘isyan’ çatırtısı!

Rock’n Coke’ta

Coca Cola gibi, sermaye tekellerinin sponsorluğunda gerçekleştirilen Rock’n Coke Festivali geçen yıl verdiği aranın ardından bu sene 18-19 Temmuz tarihleri arasında yeniden gerçekleştirildi. İstanbul Park’ta gerçekleştirilen festival’in bilânçosu bunun bir sanat etkinliğinden ziyade tüketim etkinliği olduğunu gösterdi.

Kendilerini rock müzikle ifade edenler bu müziği dinlemelerinin nedenini içerisinde isyanı barındırıyor olmasıyla açıklamakta.

Peki, rock müziğinin içerisinde bir isyan var mı?

Topraklarından kopartılarak, köle olarak alınıp satılan ve zor koşullara katlanmak zorunda olan Afrikalı siyah insanlar, tüm bu acılarını notalarla birleştirerek caz müziğini var ettiler. Cazla acılarını yakanşa çeviren siyahların bu müziğinden zamanla blues müzik türedi. Blues’la hâkim-sömürücü beyazlardan gördükleri baskıların sitemini yapan siyahlar, zamanla bunu isyan sözlerine dönüştürdüler. Blues’un bu aşamalarında ise doğrudan ondan etkilenecek yeni bir tür ortaya çıktı; rock’n roll... Rock müzik yapılrken kullanılan elektrogitarın kullanılma nedeni de distortion adı verilen ses efektinin kulakları tırmalayıcı tınısının isyanı ve acıyı en iyi şekilde yansıttığının düşünülmesidir. 1950’lerde ortaya çıkan bu tarz bugün bile isimleri anılan grupların ortaya çıkmasıyla hayli yaygınlaştı. Siyahi blues ve rock sanatçısı Chuck Berry ve Elvis Presley’nin bu alanda duayen olarak değerlendirildiği rock müzik, 1960’lara gelindiğinde yeni isimleri de açığa çıkartır. "60 gençliğinin lideri ve ekolü" olarak değerlendirilen Bob Dylan çıkar. Dylan’ın şarkılarının konularını; siyah düşmanlığı eleştirileri, savaş karşıtlığı ve savaşın an-

lamsızlığı, dünya güzelliklerinin hızla tüketilmesi gibi temalar oluşturur.

Dylan’ın arkasından; Beatles, Rolling Stones, Animals gibi gruplar çıkar. Bu gruplar ve onların dinleyici kitleleri, bugün 68 kuşağı diye anılan gençlik, nükleer savaş tehditlerine, Amerika’nın Vietnam’ı savaşa sürüklemesine karşı çıkmışlardır.

“İsyan”, artık sermayenin sömürü ve kar aracıdır

Karşı çıkışlarıyla, muhalif duruşlarıyla dönem kuşağı üzerinde hayli etkili olan ve onları peşlerinden sürükleyebilen gruplardan birisi olan Beatles’in solisti ve gitaristi John Lennon bu nedenle bir suikastta öldürülecekti. Bu grupların duyarlılığı ve dönemin ateşi ile müzik bir söylem, isyan, eleştiri mekanizması olarak gözlemlenir. Rock’n Roll, dönem kuşağından o kadar çok rağbet görür ki, endüstriye karşı en radikal çıkışların ‘kaynağı’ iken aynı zamanda da müzik endüstrisinin en ‘yağlı’ kaynağıdır.

1965–1970 tarihleri arasında Pink Floyd, Deep Purple, Led Zeppelin, Yes gibi gruplar da ortaya çıkmış ve bu gruplarla birlikte rock, hiç olmadığı kadar popüler olmuştur. Müzik endüstrisi devasa paralar kaldırırken, rock müzisyenleri milyonlarca dolarlık elektronik aletlere sahiptirler. 1980’ler gelindiğinde rock, dünya ölçeğinde pervasızlaşan sermaye saldırısından etkilenir ve sermayenin-karın kucağına düşer. Sermaye hareketliliği ve yarattığı alışkanlıklarla birlikte rock müzik (dayatılan ihtiyaçlar diyelim) çok çeşitli biçimlerde uygulanmaya başlar. Tüm bu süreçlerin rock müziğini nereye taşıdığı bugün görülür bir durumdur. Artık müziğin temel konusu genelde, şiddet, seks, tüketim, yalnızlaşma, yabancılaşma, apolitikleşme vb.

Coca Cola şişesi içine hapsedilen ‘asi cin’

Rock’n Coke yani kola içinde rock, Coca Cola içinde Rock’a dönersek... Rock müziğinin içerisinde bugün hala “isyan” taşıdığını söyleyenler için isyan kelimesinin anlamını da sormak gerekir. Bu festivale iki günde yaklaşık 40 bin kişi katılmış. Öncelikle buraya katılmak için bilet fiyatı 75 TL ile 130 TL arasında değişiyor. Bu para sadece alana girebilmeniz için. Girdikten sonra her şeyin paralı olduğu bu alanda, harcamalar için pratik bir yöntem düşünülmüş ve nakit paranın yanı sıra Bonus Card Rock çıkartılmış! Bu karttan 19 bin 41 adet satıldı ve bunlara 2 günde 2 milyon TL yükleme yapıldı. 2 gün için "müzikseverler" bilet, yeme-içme ve diğer ihtiyaçlar için yaklaşık olarak 6.1 milyon TL para harcadı. Festivale katılanlar 200 bin litre içecek, 80 bin ton buz, 120 kilometre uzunluğunda tuvalet kâğıdı, 75 litre tuvalet parfümü, 1 ton çöp poşeti tüketti. Alandan 600 ton katı atık tahliye edildi. Bilânço şunu rahatlıkla söyletmiyor mu: Bu festival sanat etkinliğinden çok tüketim etkinliği.

Biraz da festivalin ana sponsoru Coca Cola’nın ‘sanat destekçisi’ tarafına bakalım. Coca Cola’nın bir ABD tekel olduğunu artık çocuklar dahi biliyor. Diğer taraftan bu tekelin çok önemli misyonunun savaş bütçesi sağlamak olduğu da bilinen bir gerçek. Ve yine emperyalist karakteri ile dünya halklarını sömürmek için onların üzerinde yarattığı kültürel yıkım da bilinen bir durum.

Rock müziğinin isyan taşıyıp taşımadığıyla ilgili İstanbul Park’ta bir araya gelen on binlerce kişinin isyanı nasıl tanımlandığına hiç girmeden şunu sormak gerekiyor; bu isyan kimin isyanı?

KARDELEN YAYINCILIK’TAN İKİ YENİ KİTAP

MAOİZMİ
KAVRA KAVRAT
132 SF
FİYATI 10 TL

PARTİZAN
ŞİİRLERİ
191 SF
FİYATI 10 TL

Kardelen Yayıncılık ve Devrimci Demokrasi bürolarından alınabilir

Lazları anlatan yeni bir eser: Laz Kültürü

Korunması için kamusal bir çaba gösterilmeyen kültürlerden biri de Laz kültürü. ‘Laz Kültürü’, kamu dışından bir çaba olarak kitap dünyasına katıldı. Çok sayıda azınlık milliyetin ve bunların konuştuğu dillerin yaşam sürdürdüğü ülkemizde, asimilasyon politikalarından nasibini alan Lazları anlatan Kamil Aksoy’unun, ‘Laz Kültürü’ adlı kitabı yayımlandı. ‘Laz Kültürü’, bugüne kadar Lazlar ile ilgili yayımlanan en kapsamlı çalışma niteliği taşıyor. Alan araştırmaları ile ortaya çıkarılan kitap; dil, alfabe, tarih, edebiyat, mutfak, halk inançları, gelenekler, yer adları, bitki ve hayvan adları, çocuk oyunları, masallar ve yaşam gibi geniş yelpazesi ile Laz kültürünü tanıtıyor. Kitabın amacının, ülkemizin çok dilli ve çok kültürlü toplumsal yapısında, bilinenin aksine Lazların dil ve kültür olarak farklılığını ortaya koymak olduğu belirtiliyor. Aksoy’un çalışmasına Laz dili üzerine görüşleriyle Japon dil bilimci Göichi Kojima, arkeometrist Dr. Mustafa Kibaroglu da antik çağ Laz kültürü (Kolhi kültürü) üzerine görüşleriyle destekte bulunuyor. 38 harfli Laz alfabesi kullanılarak hazırlanan Aksoy’un çalışması, Lazca’nın lehçelerinin tamamını karşılamak ve gelecekte Lazca ile yapılacak çalışmalara kaynaklık etme iddiası ile kitap dünyasına adım attı. Laz Kültürü / Tarih, Dil, Gelenek ve Toplumsal Yapı, Kâmil Aksoy, Phoenix Yayınevi, 488 sayfa, 1. baskı

KONUK YAZAR

Hatice Eroğlu AKDOĞAN

Günümüzde ulusal ve uluslararası çeşitli etkinlik ve kurullarda (oturum, konferans, sempozyum, vb. gibi) kadının medyada gerekli biçimde ya da hak ettiği tarzda yer alıp almadığına ilişkin bir tartışma artık yapılmıyor. Herkesin ortak inancı tartışmasız bir şekilde medyanın kadın cinsini sermayenin çıkarları için fiziksel-cinsel bir nesne olarak kullanıp, her yeni yayında bunu yeniden üreterek çoğalttığı ve kadın cinsinin de bundan olumsuz olarak etkilendiği yönündedir. Reklâmlardan başlayarak haber programlarına varncaya değin, medyanın sermayesini yoğunlaştırmada kadını bir araç olarak kullanmasının, öncelikle kadınlar başta olmak üzere toplumun diğer kesimleri üzerinde ne gibi sonuçlar yarattığını, uzman çevrelerin tespitleri ve gözlemlerimize dayanarak irdelemek mümkündür. Birincisi nesneleştirilen kadın olunca iletişimin en kolay dokunduğu toplumsal kesim de haliyle kadın olmaktadır. Medyada yer alan kadın modellerine göre 7’den 70’e tüm kadınlarda kendini beğenme, kendi fiziğiyle barışık olmama durumu başta gelmektedir. Kadınlar gerek televizyon ekranlarında, gerek gazete sayfalarında gördükleri kadın kalıbına kendilerini uydurabilmek için saçından tırnağına kadar vücut parçalarıyla oynamaya, onlara renk ve biçim vermeye başlar. Zamanını olduğu kadar, elde ettiği parayı da “bakım” adı altında gösterişe, kozmetiğe harcar. Hande Bolak Boratav’ın dediği gibi “güncel cinsiyetçilik miti artık ‘evlilik miti’ değil, ‘güzellik miti’dir.” Boş zamanlarında evde ya kendine biçim vermekle uğraşır ya da kuaföre randevu alır. Dolayısıyla kadın/kadınlara bu türden genel bir uğraş içine girmekle toplumda kendilerini fiziki görünümleriyle tartıştıran /konuşturan bireyler durumuna indirgemisi olur. Yani kadın açısından bir tür nesneleşme, toplumsal ilerleme ve üretim sürecinin dışına kayarak dolaylı olarak erkek egemen kuralların da-

ha çok etkisine kayma şeklinde bir ilişki ortaya çıkar. İlkincisi medya erkeğin kadına bakış açısını da değiştirir. Erkek için kadın fiziki özellikleri yani görünüşüyle ön planda olan, bu yanıyla değerlendirilen bir cins haline gelir. Erkek için kadının toplumsal varlığı ve değerinin yerini vücut ölçütleri, medyanın istendik kadın görüşü alır ki, bu da onun -erkeğin- psikolojik durumuna baskı yaparak seçici davranmasına neden olur. Ekranlarda terk edildiğini, aldatıldığını söyleyen kadınlara ‘kendine bak ki kocanın gözü dışarı alışmasın’, ‘canım adam gelince sen de biraz süslen, dudağına bir ruj filan sür’ gibi söylemlerle, erkeğin kadına bakış açısı bir bakıma haklaşıtılmış olur. Burjuva medyanın güzellik kalıplarına yakın olmamak kadına erkek tarafından yapılan hakaret ve aşağılamayı dolaylı yoldan da meşru ve mazur görülmesini beraberinde getirmiş olur. Medyanın kadın tiplerine ilişkin sürekli gerçek hayattan kopuk, kalemle çizilmiş, fırça ile boyanmış gibi kadın modeller sunması erkeğin de gerçek hayat içerisinde bu modellere uygun sevgili, eş kadın arayışını yani medyanın güzel tiplerini “güzel iyi kadın” şeklinde algılamasını doğurur. Bir bakıma medya izlediği yayın politikasıyla kadını erkeğe daha bir bağımlı kılar. “Güzel olmak” kadın için amaçlanan toplumcu bir etkinlik olarak sunulunca, söz konusu etkinliğin erkeğe yarınacak, onun hoşuna gidecek tarzda sonuçlanması amacın gerçekleşmesi açısından önemlidir. Başka bir deyişle kadın erkek için güzel olmak durumundadır. Erkek için ise iyi kadın “güzel” olan; elde edilmesi, sonrasında ise himaye edilmesi gereken bir nesne gibidir. Toplum yaşamında iletişim teknolojisinin erişmiş bulunduğu yüksek seviyenin etkisiyle medya çok etkili bir güçtür. Evvelinden “dördüncü kuvvet” diye addedilen medyanın, geniş toplum kesim-

lerini etkileme ve yönlendirmede birincil güç haline geldiği dönemler bile olmaktadır. Bütünüyle yayın politikası içinde kadını ele alış tarzı da toplumda bu açıdan belli bir yaklaşım tarzının oluşmasına neden olabiliyor. Evde, işyerinde, düğün, nişan, eğlence gibi ortak toplum etkinlikleri alanında kadın, güzelliği ya da şıklığı ile değerlendirilir. Medyanın kadına biçtiği rol uzun yılların yayın anlayışı yoluyla bir bakıma kanıksatılmış bulunduğundan, sıradan kadının da kendisi hakkında böylesi bir değerlendirilmeye bir itirazı olmamakta, aksine mutluluğu böylesi yaklaşımlara has sözcüklerde bulmaktadır. Çalışma koşulları içerisinde kadının iyi bir statü edinmesi için fiziksel görünümüne önem vermesi açıkça dayatılır. Çay servisi ve temizlik hizmeti gibi kol emeğinin etken olduğu iş alanlarına kabul edilmek için kadınların görünüşü/güzelliği de kistas alınmaya başlanmıştır. “Prezantabl” olmadığı için işe kabul edilmediğini, işyerinde cinsel tacize uğradığını söyleyen kadınların sayısı her geçen gün daha da artmaktadır. Medyada “mutlu kadın”, “güzel kadın”, “erkeği baştan çıkaran kadın” sunumu çerçevesinde odaklanan kodlamaların bir sonucu olarak güzelliğin, cinsel tacizi haklaştıran meşrulaştırması gibi toplumsal bir davranış tarzını ortaya çıkarmaktadır. Artık işyeri, sokak, toplu taşıma araçları gibi toplumsal yaşam alanlarında kadınlara yönelik gözle, elle yapılan cinsel tacizin altında çoğunlukla “güzele bakmak sevpaptır” ya da “böyle açık giyinirsen olacağı bu” gibi söylemlerde olduğu gibi doğallık görüntüsü verilen söylemlerle dışı vurulmaktadır. Medyanın kadın politikası yetişkin olduğu kadar, geleceği kadınları olan kız çocuklarının ruh ve beden sağlığının gelişimi üzerinde de

Medyadan yansıyan kadınlık

olumsuz etkiler yaratmaktadır. İncelmek veya ince kalmak için bü-yüme çağındaki kız çocukları diyet pozisyonunda beslenmeye yeltenmektedir. Buna bağlı olarak da tip dilinde anoraksiya diye adlandırılan kilo almamak durumu kızlarda alt yaş seviyesine doğru artış göstermektedir. Aynı şekilde yine kız çocukları saç şeklini değiştirme ve boyama, kaş ve kirpikleriyle uğraşma, cinsel dikkati üstüne çekecek kıyafet giyme gibi rollerini düne göre bugün daha erken yaşlarda üstlenmeye başlamışlardır. Kız ve erkek çocukların mankenlik için yarıştıkları etkinliklerde 5 yaşındaki kız çocukları bile yetişkin mankenlerin biçim ve davranışları taklit ettirilerek podyuma çıkarılmaktadır. Kız çocukları medyanın kadın modelini küçük yaşlarda benimsemeye başlarsa elbette ki erkek çocuklar aynı duygusal etkileşimin dışında kalmaz. Tıpkı onlar da yetişkin erkeklerin bu konudaki anlayış ve yaklaşımını özümsyeceklerdir. Aynı sırada eğitim gördüğü sıra arkadaşları bir kız çocuk arkadaş olarak görmek yerine fiziğini inceleyeceği, dokunacağı, beğeneceği; kendisini bir erkek olarak gördüğü gibi kız da yetişkin bir kadın gibi algılayabilmektedir. Tüm bunların çocukların ruhsal ve bedensel gelişimine ilişkin çarpıklık yaratmadığını kimse iddia edemez. Tabi, çocukların saflık içeren samimi hoşlanma duyguları bir yana bırakılmak koşuluyla. Çok kanallı renkli televizyonların bundan 15-20 yıl öncesinde ilk yola çıktıkları dönemde, kadın cins açısından ortalıkta böylesi görünür sonuçlara çarpmamız henüz olanaklı değildi. Medya sermayesini var eden rekabet hızlandıkça kadın cinsî o denli etkili bir malzeme olarak işlendi. Bugünden yarına, yukarıda belirttiğimiz bu genel tabloya ek olarak söyleyecek şeylerimiz mutlaka olacaktır.

Devlet, ölüm tohumlarının üretilmesine izin veriyor

Genetiğiyle oynanmış ve insan sağlığını, doğanın dengesini, bitki ve tohum çeşitliliğini tehdit eden bu yasa, Ulusal Biyogüvenlik Yasası olarak önümüze konuluyor ve GDO gerçekliğini görmemiz engellenmek isteniyor

Cemil Çiçek'in, bir süre önce Bakanlar Kurulu toplantısı sonrasında konuşmasının satır arasına serpiştirdiği beyanlar sonrasında yaklaşan yeni bir tehlikeden haberdar olduk: Birçok ülkede yasaklanmış olan, genetiğiyle oynanmış organizmaların (GDO) ülkemizde üretimine izin verilmesi için AKP eliyle son hazırlıklar yapıldığından... Genetiğiyle oynanmış ve insan sağlığını, doğanın dengesini, bitki ve tohum çeşitliliğini tehdit eden bu yasa, Ulusal Biyogüvenlik Yasası olarak önümüze konuluyor ve GDO gerçekliğini görmemiz engellenmek isteniyor.

GDO nedir?

Genetiği değiştirilmiş organizmalar (GDO); "kendi türünden ya da kendi türü dışındaki bir canlıdan gen aktararak bazı özellikleri değiştirilen bitki, hayvan ya da mikro-organizmalar"a verilen genel bir ad. Genler; canlıların kuşaktan kuşağa geçen, hastalıklara dayanıklılık ve verim gibi özelliklerini saklayan birimlerdir. Örneğin pamuğa erikten, hatta mikropplardan veya hayvanlardan özelliklik-

izin verileceğini belirterek şunları söyledi: "Genetiği değiştirilmiş bitkilerin izinsiz kullanımı, biyolojik çeşitlilik merkezleri ve organik tarım yapılan alanlara yakın üretim alanlarında kullanılması, bebek mamaları ve küçük çocuk besinlerinde özel amaçla geliştirilenler hariç kullanımı yasaklanmıştır."

Açıklamadan da anlaşıyor ki GDO'lu bitkiler çevresindeki ekolojik (doğal) tohum ve bitkilere zarar veriyor, bu çeşitliliği öldürüyor. Dünyada tarımın ilk başladığı kabul edilen ve "verimli hilal" denilen bölgede yer alan ülkemizin; buğday, arpa, bezelye, mercimek gibi bitkiler ve daha nicesi bakımından zengin bir biyolojik çeşitliliğe sahip olduğu dikkate alındığında, GDO'ların ülkemiz biyolojik zenginliğine vereceği zarar daha rahat görülecektir. Dahası yine Çiçek'in açıklamasından anlaşılabacağı gibi GDO'lar bebeklere, küçük çocuklara zararlıdır. Bebeklere ve küçük çocuklara zarar veren GDO'ların yetişkinler için üretilen ürünlerde neden yasak olmadığını öğrenemiyoruz Cemil Çiçek'ten. Bebeklere ve küçük çocuklara zarar-

(herbisite) dayanıklı, %15'i böceklerle dayanıklı, %8'i her ikisine dayanıklı, %1'den aze ise virüslere dayanıklı olarak tespit edildi. Toplarsak %85'i ot öldürücü ilaçlara dayanıklılık gösteriyor. Ot öldürücü ilaçlar genelde ekim yapılan alandaki yabancı otları öldürmek ve mahsulü korumak için kullanılmakla birlikte, bu ilaçlar mahsule de az çok zarar verir. GDO'lu tohumu üreten firma aynı zamanda herbisiti de üretmektedir. Tohumunu sattığı çeşit herbisitten az zarar görmektedir. Çiftçi de rahatlıkla korkmadan herbisiti kullanabileceğini düşünüyor. Böyle olunca yakındaki diğer organik bitkiler bu ilaçtan büyük zarar görüyor. ABD tarım bakanlığının verileri, GDO'lu tohumların ekiminin artması ile birlikte herbisit (ot öldürücü ilaçlar) kullanımının roket gibi yükseldiğini gösteriyor. GDO efsanesinin ne kadar yanlış olduğu ve ilaç kullanımını azaltmak şöyle dursun artırdığı açıktır. GDO'yu savunan uluslararası tekeller, örneğin pamuğa, toprakta bulunan bir mikroba ait bazı genleri pamuğa aktardıklarını ve bu pamuğun tırtılları öldürme özelliği

uluslararası tekellerin, tarımsal ilaca ihtiyaç bırakmayacak bir tohum üretmeleri, kendi ayaklarına kurşun sıkmaları anlamına gelir ki, böyle bir şey yapmayacakları hepimizin malumu.

GDO güldürmüyor, öldürüyor

Uluslararası tohum tekellerinin sahiplerine kar getirmenin dışında, doğaya yıkıcı-öldürücü bir işlev oynayan GDO'ları, bilimsel ilerleme olarak görüp alkışlamak, atom bombasının üretimini alkışlamaktan farkısızdır. Zira her ikisi de canlıları, doğayı büyük oranda öldürüyor. İskoçya Rowett Enstitüsü'nde eğitim veren Dr. Arpad Pusztai, genetiği değiştirilmiş patates ile beslediği farelerin tümünün iç organlarında küçülme, sindirim sistemlerinde bozukluk, bağışık sistemlerinde çökme görmüş ve GDO üreticisi tekellerin baskılarına karşın gerçeği açıklamış, bu doğru-haklı tutumu nedeniyle işinden atılmıştı.

Yine Rusya Bilimler Akademisi'nden Dr. Irina Ermakova'nın fareler üzerinde yaptığı deneyler, genetiği değiştirilmiş soya ile beslenen farelerin yavrularının yüzde 55.6'sının, doğumdan 3 hafta sonra öldüğünü gözler önüne serdi.

TMO: Yıllardır bunları yiyorsunuz, haberiniz yok!

Tüketici Hakları Derneği, her gün bolca tükettiğimiz market raflarındaki ürünlerden aldığı numuneleri yurtiçi ve yurtdışı laboratuvarlara analiz ettirmiş ve birçoğunda GDO bulunduğunu açıklamıştı. Ayrıca Ekoloji Kolektifi de 2006'da Arjantin'den Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) tarafından ithal edilen mısırlara yaptırdığı analizde bunların GDO'lu olduklarını kanıtladı. Ne TMO, ne de Tarım Bakanlığı bunların GDO'lu olmadıklarına dair bir açıklamada bulunmadı. Hatta TMO Genel Müdürü basına yaptığı açıklamada bunların yıllarca ithal edildiğini, zira GDO'lu ürünlerin ithalini yasaklayıcı bir mevzuatın bulunmadığını söyledi! Ancak ülkemizde, ürünlerin etiketlerinde içlerinde GDO olduğunu belirtme zorunluluğu olmadığı için tüketicilerin ruhu bile duymuyor. Yani devlet yıllardır bizlere GDO'lu ürünleri yediyor aslında...

Mühim olan insanlık değil, tekellerin karları

Halkın sağlığını ve doğal çeşitliliği-dengeyi bu denli yakından ilgilendiren bu tasarının gizli bir şekilde görüşülmesi, konu hakkında hiçbir bilgi verilmemesi dahi devletin, bizlerin sağlığını ne kadar dikkate aldığını gösteriyor. Söz konusu tekellerin çıkarları olunca, insan hayatı onlar için önemsizleşiyor.

Bizim sırtımıza basarak yükselenler ve onları temsilen mediste hükümte bulunanlar, dünyanın en büyük tarımsal biyoteknoloji ve tarım ilacı şirketi olan Monsanto'nun misafiri olarak ABD'de GDO ile ilgili seminerlere, gezilere katılırken, emin olun bizlerin sağlığını hiç mi hiç düşünmediler. Tabi bunu düşünmemelerinde tüm masraflarını bu şirket tarafından karşılanmasının ve elbette ceplerine dolar ve euroların tıklılmasının da etkisi var. Evet, bizlerin sağlığını, doğamızı ve geleceğimizi tehdit eden GDO'lara ve bunları bizlere dayatan çökuluslu şirketlere, onların ülkemizdeki yardımlarına dur demek tek seçeneğimiz. Üstelik yasanın çıkarılması için harektli bir çalışmanın yapıldığı hatırlanırsa, elimizi çabuk tutmamız gerektiği açık. Yarın çok geç, hemen şimdi!

ler aktararak, yani genlerini değiştirerek güya daha verimli ve gene güya hastalıklara dayanıklı, böylece daha az mücadele ilacı kullanılacak bitkiler elde edileceği ileri sürülüyor. Benzer şekilde hayvanlarda da GDO uygulamaları yapılabilir.

Cemil Çiçek: GDO'lu ürünleri bebeklere ve çocuklara yedirmeyin

Bakanlar Kurulu'nda ele alınan tasarısı açıklayan Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, kanunun yürürlüğe girmesiyle birlikte genetiği değiştirilmiş bitkilerin üretimine

lı olan GDO'ların yetişkinlere zarar vermediğini de söylemiyor Çiçek. Zira bu ürünlerin yetişkinlere de zarar verdiği biliniyor ve Çiçek bu gerçekliği söylemeyererek, çocuklar ve bebekler için yasaklanacağını belirterek bizlere, bu ürünlerin yetişkinlere de zarar verdiği gerçekliğini görmekten alıkoymaya çalışıyor.

Efsaneler ve gerçekler

GDO'lu tohumların tarım ilaçlarının kullanımını azalttığı yönünde propagandalar yapılıyor. 2001 yılında dünyada GDO'lu bitkilerin alan olarak %77'si ot öldürücü ilaçlara

kazandığını ileri sürüyorlar. Böylelikle böcek öldürücü kullanmadan bitki yetiştirilebileceğini savunuyorlar. Ancak çiftçilerin deneyimleri gerçeğin hiç de öyle olmadığına işaret ediyor. Örneğin Hindistan'da iki araştırmacı normal pamuk ekenlerin, genetiğiyle oynanmış pamuk ekenlere göre %60 daha fazla gelir elde ettiklerini ortaya koymuştur. Grain adlı biyoçeşitlilik kuruluşunun yayınladığı Seedling adlı dergide başka pek çok ülkede yapılan araştırma ve gözlemlerin benzer yolda bulgular içerdiği ortaya konmuştur. Kaldı ki bir yandan GDO'lu tohum üreten ama aynı zamanda tarımsal ilaç üreten

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Bizler en kötü tepki ve haksız ithamlara karşın, söyleyenlere değil üzerinde bulundukları program zeminine bakarak birliği savunuyoruz. Evet, bizler birliği inanıyoruz, birlik için çaba sarf ediyoruz. Yanlış yaklaşımlar doğrularımızı hüküme alamaz, irademize yasak koyamaz ve doğrular için çabamızı ortadan kaldıramaz. Bizler ısrarlı birlikçileriz. Sizler neden ısrar ediyorsunuz? İsrarlarımızı doğru yerde birleştirip çürük olan her şeye ve yanlışlara karşı mücadeleyi benimseyelim. Birlik mücadelenin vazgeçilmez zeminidir. Birliği inkâr etmek mücadelenin geliştirilmesine köstek olmak ve mücadeleden kaçmak demektir. Hatalı anlayışlar düzeltilerek doğru çizgide birliğe gidilmelidir. Taşlı da olsa birliğin zemini vardır. Emek vermek, samimi olmak ve devrimci yolda Maoist Kaypakka çizgisiyle geleceği hedeflemek yeterlidir.

Bize de ait olsa, sorumsuzca söylenen şeylerin hepsini hatalı olduğu için mahkûm etmeliyiz. Hele siyasi-ideolojik-örgütsel gibi önemli konularda; sorumlu değil sorumsuz, seçici değil savruk, ölümlü değil hoyrat, dikkatli değil de dağınık-dikkatsiz, hassas-ince değil de kaba ve düzeyleyici değil de düzeysiz yaklaşıyorsa; orada asla ciddiyyetten bahsedilemez. Ciddi olmayan ya da olamayanların ise, ciddi işler ve başarılar altına imza atması beklemez. Bunların yanı sıra, gerçeğin abartılı sunulması ve kibiri ile böbürlenme de eklenirse; mütevazılık ve olgunluktan da bahsedilemez. Dahası, gerçekçi olmaktan da uzaklaşmış ve gerçeğin gizlenmesi gibi faydasız bir şeyin peşinde koşulmuş olunur. Tüm bunlar durumun vahametini gösterir. "Şıpa geçiğinde her şey yolundadır" dercesine, her şeyi toz pembe sunup, yükselerde seyretme hevesi lafazanlık havasından ileri gitmez. Gerçeğin ne kadar yaratıcı olduğunu en iyi bilenler, en çok gerçeğe karşı koyanlar olmalı oysa... Sorumsuz sloganların büyük zararlara yol açabileceğini tekrardan hatırlatalım. Baş ağrıları eksik olmayan yoldaşlarımız bizlere "darbeciler" deyip durmaktalar. "Darbecilik" dedikleri şeyin aslı-astarı ortadadır ve kendilerinden bağımsız bir şey olmadığı da... Buna rağmen eğer

bizlere "darbeciler" demelerinin kendi sorunlarını gidereceğini bilsek, buna inansak yardımcı olmayı yeğleriz. Ne var ki, bunu bir tür duygu tatmini, iç sancılarının dışı vuran tepkisi ve Sisif emeği mi-güçlü değil hoyrat, dikkatli değil de dağınık-dikkatsiz, hassas-ince değil de kaba ve düzeyleyici değil de düzeysiz yaklaşıyorsa; orada asla ciddiyyetten bahsedilemez. Ciddi olmayan ya da olamayanların ise, ciddi işler ve başarılar altına imza atması beklemez. Bunların yanı sıra, gerçeğin abartılı sunulması ve kibiri ile böbürlenme de eklenirse; mütevazılık ve olgunluktan da bahsedilemez. Dahası, gerçekçi olmaktan da uzaklaşmış ve gerçeğin gizlenmesi gibi faydasız bir şeyin peşinde koşulmuş olunur. Tüm bunlar durumun vahametini gösterir. "Şıpa geçiğinde her şey yolundadır" dercesine, her şeyi toz pembe sunup, yükselerde seyretme hevesi lafazanlık havasından ileri gitmez. Gerçeğin ne kadar yaratıcı olduğunu en iyi bilenler, en çok gerçeğe karşı koyanlar olmalı oysa... Sorumsuz sloganların büyük zararlara yol açabileceğini tekrardan hatırlatalım. Baş ağrıları eksik olmayan yoldaşlarımız bizlere "darbeciler" deyip durmaktalar. "Darbecilik" dedikleri şeyin aslı-astarı ortadadır ve kendilerinden bağımsız bir şey olmadığı da... Buna rağmen eğer

bizlere "darbeciler" demelerinin kendi sorunlarını gidereceğini bilsek, buna inansak yardımcı olmayı yeğleriz. Ne var ki, bunu bir tür duygu tatmini, iç sancılarının dışı vuran tepkisi ve Sisif emeği mi-güçlü değil hoyrat, dikkatli değil de dağınık-dikkatsiz, hassas-ince değil de kaba ve düzeyleyici değil de düzeysiz yaklaşıyorsa; orada asla ciddiyyetten bahsedilemez. Ciddi olmayan ya da olamayanların ise, ciddi işler ve başarılar altına imza atması beklemez. Bunların yanı sıra, gerçeğin abartılı sunulması ve kibiri ile böbürlenme de eklenirse; mütevazılık ve olgunluktan da bahsedilemez. Dahası, gerçekçi olmaktan da uzaklaşmış ve gerçeğin gizlenmesi gibi faydasız bir şeyin peşinde koşulmuş olunur. Tüm bunlar durumun vahametini gösterir. "Şıpa geçiğinde her şey yolundadır" dercesine, her şeyi toz pembe sunup, yükselerde seyretme hevesi lafazanlık havasından ileri gitmez. Gerçeğin ne kadar yaratıcı olduğunu en iyi bilenler, en çok gerçeğe karşı koyanlar olmalı oysa... Sorumsuz sloganların büyük zararlara yol açabileceğini tekrardan hatırlatalım. Baş ağrıları eksik olmayan yoldaşlarımız bizlere "darbeciler" deyip durmaktalar. "Darbecilik" dedikleri şeyin aslı-astarı ortadadır ve kendilerinden bağımsız bir şey olmadığı da... Buna rağmen eğer

Bugün dünyada nasıl ki hemen her şey emperyalizm denen illetle açıklanıyorsa (ve gerçekten de dünya halkları ve ezilen uluslarının azılı düşmanıdır), bu yoldaşlar da kendi sorunlarında mutlaka "darbeciler" kozunu kullanarak, bu atıfla birlikte söze başlar duruma gelmişlerdir. (Yapılan tekrarlar karşısında bunu söylemenin abartı olmayacağını düşünüyoruz.) İyi de, ders çıkarma-öğrenme denen bir olay var, bunun sizlere neden işlemediğini anlayamıyoruz? Yıllardır "darbeciler" dediniz, elinize ne geçti-ne kazandınız, sorunlarınızı düze çıkarabildiniz mi? Görülen o ki olumlu yönde bir gelişme sağlamamışsınız. O halde, bu joker sözcükle işlerin hal edilemediğini çıkarmanız gerekirdi. Lakin sizler aynı kufayetsiz ısrarınızı inatılmaz bir kararlılıkla sürdürmektesiniz. Bunun sebebinin ne olduğu bir araştırma konusudur artık.

Söyleyin yoldaşlar bizler için "sakıncası yok", yeter ki sizler rahatlayın. Rahatlayın ama bu yetmez. Maruz görün ama düzelmeniz gerekir. Bunu denemelisiniz. Bizler, korkmadan-gocunmadan bunu deniyoruz, hatalarımızı gidermenin gerçek yolunu arıyoruz-yapay yollar yaratma peşinde koşmuyoruz. Öfkemiz anlamsız olduğu ka-

dar, kesinlikle sizleri hatalara sürüklemektedir. Hatalarınızın ne kadar kaba olduğunu görmek isterseniz düşünmelisiniz; ister bizlere "darbeciler" yaftası yapıştırmaya çalıştığınız ve isterse alakalı olduğumuz dünden bugüne kadarki süreçte, hiçbir hatanızı kabul ettiniz mi-gördünüz mü bir hatanızı? Yalnız bizi hatalı gördünüz, yalnız bizleri suçladınız. Peki, bu mümkün müdür? Sorun ve çelişkinin tek taraflı olduğu iddia edilebilir mi? Böyle bir şey tüm yaşama aykırı olmaz mı?

Akıl terazisiyle demokrasi terazisinin bir biryle ilişkili olduğu doğrudur. Objektif olmak geçerli ölçüdür bilimsellikte. Fakat sizler, bir süreci muhasebe ederken ya da değerlendirirken (bir olayı demiyoruz), hataları bizim kefeye, doğruların tamamını da kendi kefenize koymaktasınız. Bu objektif gerçeğe ters olduğu gibi, demokratik tutumdan da yoksundur. Nalıncı keseri gibi davranmak hakkaniyet değildir. Hemen söyleyelim ki, "demek demokrasiye uysun diye doğruları hakkınız olmadığı halde paylaşalım istiyorsunuz" demeyin. Zira dediğimiz bu değil. Demek istediğimiz, akıl muhasebesinin ortaya çıkarması gereken sonucu demokratik kültüre uygun olarak "paylaşmadığınız"-almadığınız ya da vermediğinizdir. Akılla demokrasinin ve objektifliğin kesinlikle alakalı olduğunu düşünüyoruz.

"Bana ait olan her şey iyi ama sana ait olan her şey kötü" tarzındaki anlaşılmaz yaklaşım, bilinçli insan yaşamının tanımadığı bir olgudur. Yazık ki, yoldaşlarımız bizlerle arasındaki hukuku neredeyse böyle işletmektedirler. Her şeyin ve her sınıfın bir hukuku vardır. Ama bu kadar kaba olana rastlanılmamıştır. Tüm çarpıklıklara vesile olan tek şey (ideolojik temeli tartışmazsak tabii ki), akıl almaz bir şekilde birliğe karşı çıkma tutumudur. Birliğin gerçekleştirilmemesi için (kimin çıkana geliyorsa...) ya da önüne geçmek için, bir tek olumlu eğilim göstermeden hep kötülemek yolu benimsenmektedir. Korku nedir anlamakta güçlük çekiyoruz doğrusu. Ki, yorumlayabildiğimiz kaygıların ise, birlik bilinci ve kül-

türümüzde yer almaması gereken şeyler olduğu ise açıktır. Dahası, her şeyi dar örgüt sorunları ufkıyla ele almak yetersizdir, daha geniş düşünmek-büyük hedeflere sahip olmak gereklidir. Mücadele dünyası bizlerin küçük "dükkânıyla" sınırlı değildir. Sorunları birlikte aşmayı benimseyin. Yeni sorunlar altına girmekten ya da sorunlarınızı paylaşmaktan sakınmayın. Acıdır ama gerçektir: Gün be gün eriyorsunuz. Ağır sorunların göbeğindediniz ve maalesef bugüne kadar çıkmayı başarmış değilsiniz. İlerleme-düzelme yok, gerileme-zayıflama var. Gelin konuşalım: Nerede anlaşamadığımızı açıklığa kavuşturup birlikte kamuoyuna deklare edelim. Birlik zemini yok der ve birliği gereksiz görürseniz, bunu yüz yüze görüşmelerimizde söyleyerek bizleri de ikna edin.

Hataları büyüme yolu terk edilmek durumundadır. Hataların büyümesi, zeminin bozulmasından başka bir amaca hizmet etmez. Ne kır küçük burjuva ideolojisi değerlendirmeniz ve ne de Maoizm'in liberalleştirilmesi iddianızı nesnel temellere oturtulmuş olarak görmüyoruz. Altını doldurmanız tutarlılığınız açısından gereklidir. Bu sizleri bekleyen görevdir. Ne var ki, diğer değerlendirmeleriniz gibi, bu belirlemelerinize rağmen birlik görüşümüzü zayıflatmadan koruyoruz. Çünkü mevcut çizgi temsiliinin baki olduğunu ve dahası değişmez olduğunu düşünüyoruz. Maoist Kaypakka çizgisini referans alan ve bu zeminde ifade bulan partimizin ana doğrultusu-genel siyasi çizgisi (program, ideoloji, bunlara bağlı ilkeler ve temel taktikleri...), önderliklerin çizgisine rağmen birliğimizi gerekli ve olanaklı kulan temel olarak mevcuttur. Bu zemin korunduğu müddetçe, diğer değerlendirmeleriniz ve sorunları, iki çizgi mücadelesine uygun olağan farklılıklar olarak görmekteyiz. Bizler, keskin mücadeleler içinde farklılıkları giderilmesini hazır olup cesaret etmekteyiz. Bu mücadeleler içinde olmak kaydıyla ve mevcut farklılıklar düzeyiyle; farklı görüşlere yer verme konusunda açık bir kararlılığa sahibiz. Siz ne diyorsunuz?

Bizler Birliği Savunuyoruz! Ya Siz?

XIRAN ÇATIŞMASI

Xiran Çatışması (12 Ağustos 1995, Dersim/Mazgirt)- Cemgil Budak, Nuray Ras, Soner Tokat, Şehriban Karakuş, Baykal Şahin, Kenan Çelik, Tarkan Köse, Servet Atalay, A. Kemal Altun, Ali Asker Şengezer, Erol Güngör, İmam Eceroğlu, Suna Bozkaya

Mazgirt'in Xiran bölgesi Şişik ormanlarında Doğu Dersim Alt Bölge Komutanlığı'na bağlı, Cemgil Budak (Mete) komutasındaki gerilla birliği ile devlet güçleri arasında çıkan çatış-

mada 13 gerilla katledildi. Sabah saat 06.30'da başlayan çatışma, gece 20.00 sularına kadar devam eder. Son kurşunlarına kadar çatışan, çoğu gerillaya yeni katılmış olan grup,

çemberin iyice daralması sonucu, ellerindeki silahların yanı sıra, diğer malzemeleri de kullanılmaz hale getirerek düşmanın eline geçmemesini sağlarlar.

Halk Savaşı'nda yitirdiklerimiz

Topuzlu Çatışması (1 Ağustos 1986, Dersim/Ovacık)- Doğan Memeçil, Ali Demir, Cumhuri İçöz, İmam Utan, Yusuf Tosun, Süleyman Kaya, İsmail Kaya, Cahit Oğuz, Yusuf Yıldırım

Doğan Memeçil komutasındaki gerilla birliği, gerillaya katılmak üzere gelen yeni yoldaşlarını aldıktan sonra, diğer birliklere katılmak için yola çıkarken, yol yorgunluğu ve havanın aydınlanmış olmasının da etkisiyle Topuzlu Köyü'nde konaklarlar. Sabahın erken saatlerinde bulundukları Topuzlu Köyü'nü kolluk güçleri yoğun bir şekilde abluka altına alır. Gerilla birliğinin çatışmaktan başka şansı kalmaz. Çatışmada birlik komutanı Doğan Memeçil ve beşi yeni katılım olan 9 gerilla ölümsüzleşir.

Tuncer Mengücek (04.08.1985)- İstanbul'da inşaat işçisi olarak çalışırken, iş kazası sonucu ölümsüzleşti.

Mazlum Mansuroğlu (15.08.1996)- Dersim'in Kocakoç nahiyesine bağlı Çerme köyünde yaşayan Mansuroğlu, işkence ile katledildi.

Mesudiye Çatışması (16 Ağustos 1993, Ordu/Mesudiye)- Halk Ordusu'na bağlı gerilla birliği, Mesudiye ilçesine bağlı Ortalin köyünde konaklarken, ihbar sonucu çatışma çıkar ve çatışmada iki gerilla ölümsüzleşir.

Nurgül Bölükbaş, Muzaffer Kahraman

Hasan Ataç (13.08.1985)- Genç yaşta mücadeleye katılan Ataç, 1981'de Amed'de gerilla faaliyeti yürüttü. İzmit'te polisle girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Hakan Karabulut (09.08.1998)- TKP/ML TIKKO savaşçısı Karabulut, Tokat'ta ölümsüzleşti.

Muharrem Horoz (03.08.2001)- 1989'da mücadeleye katılan Horoz, 99 yılında Çankırı valisi Ayhan Çevik'e karşı yapılan eylem sonrası gözaltına alınıp, yoğun işkencelerden geçirilerek tutuklandı. 2000 yılında başlayan ölüm orucuna katılarak TKP/ML saflarında ölümsüzleşti.

Maoist safları sıklaştıralım

İnsanlık tarihini yaratan sınıf mücadelesi gerçekliği içerisinde, mücadele biçimlerinden biri olan köylü gerilla savaşı, halk savaşının temel mücadele biçimidir. Sınıf savaşımının ezilenlen-sömürülenler cephesindeki anlamı, önemi, zorunluluğu tarihsel, sosyal, siyasal, ekonomik vb. üzerinden atlanamaz. Bugün açısından bakıldığında, on yılları aşan mücadele tarihimize oranla sınıf mücadelesindeki güç dengesi açısından istediğimiz noktada olmasak da, bilimsel dünya görüşümüzün yol göstericiliğinde yürüdüğümüzü bilmeliyiz. Ve, ezilenlerin, sömürülenlerin tarihin ve devrimin yapımcıları olduğunu görerek ilerliyoruz. Burdan yola çıkarak devrim ve karşı devrim arasındaki güç dengesine bakıp aldanmamalıyız. Emperyalist kapitalist sistemin yapısal krizi ve ülkemizdeki etkileri ve toplumsal hoşnutsuzluğun giderek artması, güç dengesinin, devrimin lehine değişeceğine işaretti. Toplumsal hoşnutsuzluğu-dalgalandırmayı örgütleyip önderlik edecek ve sınıf mücadelesini ileriye taşıyacak komünist-devrimci partilerin, örgütlerin ortaya çıkması sınıf savaşımının olmazsa olmazıdır. Maoist partilerin önderliğinde gelişen sınıf savaşımının Nepal'de devrime gebe olması, Hindistan'daki önemli gelişmeler, Peru'da silahlı mücadelenin ayak seslerinin yeniden yükselmesi, ülkemizde de Maoist partimi-

zin ikinci kongresiyle yönelimini yeniden tesis edip mücadeledeki ısrarını ortaya koyması gözardı edilemez. Ayrıca anti-işgalci, anti-emperyalist kıskılar ve devrimci örgütlenmelerin varlığı, mücadeleleri doğru temeller üzerine oturtulduğunda, devrimci mücadeleye hizmet edeceği açıktır. Toplumsal hoşnutsuzluğu, dalgalanmayı kendi potasında eritmeye çalışacak olan revizyonist, reformist akımlara karşı mücadelelerin yürütülmesinin bir gereklilik olduğu unutulmamalıdır. Silahlı mücadeleye olan güveni yeniden tehsis etme, halkı buna inandırma bu dönem açısından son derece önemlidir. Ülkemizde toplumsal dalgalanmaların parçalı ve örgütsüz olması bizim açımızdan en büyük olumsuzluk olsa gerek. Bu parçalı ve örgütsüz durumu birleştirecek ve birleştirmesi gereken esas güç devrimci güçlerdir. Halkı birleştirmek, var olan kazanımları korumak ve ilerletmek ve bunun yanında silahlı savaşımın gerekliliğine kitleleri inandırmak temel görevlerimizden olmalıdır. Maoist komünistler açısından tarihsel siyasal görevlerimiz tüm yakınlığıyla kendisini hissettirmektedir. Kaypakaya yoldaşın MLM ideolojik siyasal çizgisiyle devam eden halk savaşını daha ileriye taşıma bilinciyle hareket ediyoruz. On yedilerin kaybıyla "tek operasyonda bitti" denilen Maoist partinin kısa za-

manda ikinci kongresini yapıp merkezileşmesi ve görevlerine sanılması, düşmanın ideolojik, politik, psikolojik savaş yöntemine karşı kazanımımız olarak algılanmalıdır. Halkımızın Maoist gerillaları gördüklerinde sevinç ruh haline girmeleri hem düşmanın savaş yöntemine bir yanıttır, hem de silahlı mücadeleye olan isteklerinin hiç de bitmediğini göstermektedir. Bu kazanımları daha ileriye taşımalıyız. Bunun yanında örgütlü saflarımızdaki mücadeleyi halk savaşının merkezi görevi olan köylü gerilla savaşımının geliştirilmesine hizmet temelinde ele almak zorundayız. En küçüğünden en büyüğüne, her faaliyeti bu perspektifle ve köylü gerilla savaşıyla iç içe Maoist partimizin ideolojik, politik, örgütsel, askeri çizgisiyle ele alınmadığı takdirde merkezi görevi yadsımış oluruz. Ki, bu, siyasal iktidar hedefimizdeki yönelimi zayıflatacaktır. Krız bahanesi ile işçileri işten atıp haklarını gasp eden, köylünün üretim alanını dağıtıp boğmaya çalışan, emekçi halkımızı gün be gün yoksullaştırmaya sürükleyen emperyalizm ve ülkemizdeki faşist düzenin politik-ekonomik yönelimine karşı kurumlarımızın etrafında örgütlenerek Maoist safları sıklaştırmalıyız.

Maoist gerilla

Veysel Kaplan

Zaferleşen irade 96 Ölüm Orucu

Hapishaneler komünist-devrimciler için bir sinama okuludur. Egemen sınıfların zorbalıkla, zulümle dönen çarkında öğütülmeyecek kadar katı ve kristalize olmuş komünist-devrimciler yenilmezliğin en yalın sembolleri olmuşlardır. Dünya devrim tarihlerinde sayısız kez kanıtlandığı gibi, Türkiye-K Kürdistan devrim mücadelesinde, hapishanedeki direnişler de ezen ve ezilenlerin sınıf tavrının somutlaşması ve ölümüne bir çatışma alanı olduğunu yaşayarak gördük. Devrim güneşi hapishanelerde karartılmayacak kadar sıcak, parlak ve büyüktür. Burjuva feodal sınıfların komünist-devrimciler imha ve teslim alma saldırıları her dönemde değişik biçimler altında gerçekleşmektedir. Tüm saldırılar devrimci direnişin mevzilerine çarpmıştır. 1980'li yılların askeri faşist cunta dönemlerinde zulme ölüm oruçları ile yanıt verilmesi sönmeyecek ışığın tarihe düşmüş ve silinmeyecek izidir. Hapishanelerde büyük iradi çatışmalar yaşandı. 1982 ve 1984 ölüm oruçları devrimcilere yürünek yolun zorluğunu ve kahramanlığını da göstermişti. 96 Ölüm Orucu direnişi halktan kopuk ele alınmamıştır. Direnişin dışarıda halkımız tarafından sahiplenilmesi, başarının kazanılmasında belirleyici bir rol oynamıştır. Yürürlüğe konan genelgeler ve yeniden açılan Eskişehir tabutluğuna verilen yanıt olarak direnişe başlansa da tutsaklar korkutma ve sindirmenin halka dayatıldığının farkındaydı. 96 Ölüm Orucu 69 gün sürmüştü ve 12 komünist-devrimci şehit düşmüştü. Bununla birlikte çok sayıda tutsak geri dönüşü olmayan çeşitli sağlık sorunlarına yakalanmıştır. Ağır bedellerle zafer bir kez daha direnenlerin olmuştur. Siper yoldaşlığının, aynı barikatta ortak düşmana karşı tek yumruk olmanın önemi ve anlamının anlaşıldığı tarihi bir direniştir 96 Ölüm Orucu. İçeride ve dışarıda yakalanan birlikte mücadele etme pratiği ayırt edici bir niteliktedir. Ortak mücadele

mevzilerine ihtiyaç duyduğumuz bugün, 96 Ölüm Orucu'ndan öğreneceğimiz çok önemli derslerin olduğu unutulmamalıdır. Bugün şehitlerimizi anarken her yerin bir mücadele alanı olduğunu bilmeliyiz. 12'lerin zafere olan inançları ölümü küçültmeleri davalarına olan bağlılıklarında halka olan sonsuz inançlarından geliyordu. Yoldaşlık her zaman, her yerde devrimin nabız atışlarını hissedebilmektir. Maoist parti hapishanede yapılan saldırılara sesiz kalmadı. Dinar mevkisinde askeri konvoyu yapılan saldırı sonucunda iki değerli halk savaşçısını şehit verdi. 4 Temmuz 1996'da Gültekin Candan ve Elmas Demir yoldaşlar hapishanede direnenlerle bütünleşmenin adı oldular. Maoist hareket bütünlüğü ile bunu hissetti. Bu bakımdan iddialıyız; çünkü tarihimizden ve haklılığımızdan güç alıyoruz. Geleceği kazanmak için sayısız nedenlerimiz var. Dava insanı olmanın yalın ve mütevazı pratiğini sergileyip vuruşa vuruşa sonsuzlaşan halk savaşçılarının yoldaşlarıyız. İddialıyız; çünkü hapishanelerde ölümü küçültmek zaferi kazananların yoldaşlarıyız. O halde dava insanı olmak bırakılan iddiayı taşımaktır. Baskının ve zulmün olduğu yerde direniş de vardır. Bırakılan büyük değer ve direniş geleneğiyle devrimci kararlılık tarihini yazmaya devam ediyor. Köklerimizle sarılarak reformizme, yılgınlığa ve ihanete her türlü yanıt vermek için tarihimizi geleceğimizle bütünleştirme zamanıdır. Yaratılan her değer, ileri atılan her adımda izi silinmeyen her direnişte şehitlerimizin kanı vardır. 96 Ölüm Orucu da izi silinmeyecek ve unutulmayacak direniş ve zaferin adı olmuştur. Dağda, barikatta, hapishanede bu biçimle bütünleşelim. Unutmaya ve unutturmaya çalışanları şehitlerimizin teninde eriyerek yeniden büyüyen ideolojinin gücüyle yenelim...

Kandırfa F Tipi Hapishanesi

A N M A

22 Temmuz 2008 tarihinde Bingöl'de geçirdiği trafik kazası sonucu ölümsüzleşen yoldaşımız Veli Kılıç'ı birinci yıl dönümünde saygıyla anıyoruz.

Dersim'den Devrimci Demokrasi okurları

‘Sağlıkta dönüşüm’: Tek kuvvöz var, biri ölsün!

MUŞ- Erken doğum yaparak ikiz bebek sahibi olan anne, bebeklerinin yaşamları arasında tercih yapmak zorunda bırakıldı. Nedeni ise bilindik; hastane-de olması gereken teknik aletlerin olmayışı. Söz konusu kuvvöz makinesinin Muş Hastanesi ve çevre illerin hastanelerinde bulunamaması sağlıktaki tabloyu gözler önüne serdi. ‘Sağlıkta dönüşüm’ politikalarıyla övünen ve sağlığın modernleşeceğini iddia eden AKP’nin bu uygulaması, sağlıkta dönüşüm değil, ölüm getiriyor. Muş’ta yaşayan Sinem Apak, 18 Temmuz’da erken doğum tanısıyla Muş Kadın Doğum Hastanesi’ne kaldırıldı. İkiz bebek dünyaya getiren Apak’ın bebeklerinin solunum yetmezliği nedeniyle kuvvöze alınma-

sı gerekti. Fakat kuvvözü olmayan Muş Kadın Doğum Hastanesi doktorları çevre illerden boş kuvvöz aramaya başladı. Çevre illerin hastaneleri ile yapılan görüşmelerden sadece Van Özel Medikal Park Hastanesi’nde bir tane boş kuvvöz bulunabildi. Bebeklerden sadece bir tanesinin kabul edilebilmesi üzerine anne Apak çocukları arasında tercih yapmak zorunda bırakıldı. Bebeklerden Meryem’in durumunun Ebrar bebeğe göre daha ciddi olması nedeni ile Ebrar’ın kuvvöze alınmasına karar verildi. Kuvvöze alınan Ebrar bebeğin durumu düzelirken başka kuvvöz olmadığı için tedavi altına alınamayan Meryem bebek ise doğumdan 12 saat sonra oksijensizlik nedeniyle hayatını kaybetti.

‘Ben çocuğumu kuvvöz olmadığı için kaybettim’

Hastanenin yetersizliklerine isyan eden baba Sinan Apak şunları dile getirdi: “Başta Erzurum olmak üzere Diyarbakır, Elazığ, Şanlıurfa ve Bingöl’ü aradık ancak kuvvöz bulamadık. Doğum Van’da olsaydı, belki de bugün iki bebeğim de yaşıyor olacaktı.” Eşinin doğum yaptığı hastane ve çevre illerdeki hastanelerdeki eksikliklerin giderilmesi gerektiğini ifade eden Apak, “Ben çocuğumu kuvvöz olmadığı için kaybettim. Bu eksiklik giderilmeli. Başka ailelerde bu nedenle acı yaşamasin” dedi.

Selden önce de sonra da bildik devlet manzarası

Başta Karadeniz bölgesi olmak üzere yağışlar nedeniyle birçok yerde meydana gelen sel olayları öncesinde tedbir almayan devlet yetkilileri, tedbirsizlik ve ilgisizliklerini çeşitli bahaneler öne sürerek örtbas ederken sonrasında da gerekeni yaptıktan imtina ediyorlar. Giresun’da meydana gelen sel felaketinde bölgeyi önce afet bölgesi ilan eden devlet, bir gün sonra kararından vazgeçti. Bir diğer afet bölgesi Bartın’da ise işler daha da vahim.

Afet olması için ne gerekli?

Giresun’da 21 Temmuz’da sabaha karşı başlayan aşırı yağışlar nedeniyle sel meydana geldi ve bu felaket kentte büyük bir zarar oluşturdu. Şehrin doğu kesiminden denize dökülen Aksu Deresi ile batı kısmından denize dökülen Batlama derelerinin aşırı yağış sonucu taşması ile şehirde 3 bin civarında ev, bin civarında araç su altında kalırken, 150 araç denize sür-

rüklendi. Altyapı ise büyük hasar gördü. Giresun bu felaketle kurtulamadı; ‘geçti’ denildiği sırada bu sefer bir hafta sonra tekrar başlayan yoğun yağışlarla tekrar sel baskınları meydana geldi. Giresun’un iki kez uğradığı felaket ise tüm zararları karşın, bölgenin afet bölgesi olmasına yetemedi! Yaşanan ikinci felaketin ardından bir açıklama yaparak "Giresun’un afet bölgesi ilan edilmesi ile ilgili karamameyi imzaladım" diyen Bayındırlık ve İskân Bakanı Mustafa Demir, bir sonraki gün yaptığı açıklamasında geri adım atarak, yıkımlar onu tatmin etmemiş olcak ki, ‘felaket yeterli değil’ dedi. 8 gün içerisinde büyük zararın meydana geldiği, halkın mağdur olduğu Giresun’daki felaketle ilgili geri adım atan Demir, ikinci açıklamasında "Giresun afet kapsamında değil" dedi.

Bu sel genel hayatı etkilememiş, olmaz!

Yaptığı açıklamadan bir gece içerisinde çark eden

bakan Demir, "düzeltme" açıklamasında sözlerinin yanlış anlaşıldığını belirterek; "Bu farklı bir konudur. Benim ifadem, mevcut oluşan-gelişen afetin, genel hayatı etkileyen bir mahiyet arz ettiğine dair 7286 sayılı Afet Kanunu’na bakanlık yetkisine verilen, ‘Genel hayatı etkileyecek bir afet olmuştur’ ilanidir. Bu basına farklı yansımış. Afet bölgesi çok farklı bir kavramdır" diyerek gerçekliği muğlaklaştırma çabalarına girişti.

Felaket kamuya açık, proje devlet sırrı

Bartın da aşırı yağışlardan büyük oranda etkilenen illerden birisi. En çok yağış alan kentin yaşadığı felaketin nedeni ise doğal olaylardan çok, devletin "devlet sırrı" projesi! 14 Temmuz’da başlayan ve üç gün-de metrekareye 299 kilogram yağışın düştüğü Bartın’da, 11 yıl önce de bu felaketin benzeri yaşanmıştı. Bu olayın ardından Dünya Bankası kredisiyle bir çalışma başlatıldı. Yüksek kredi alımıyla başlatılan bu çalışmanın 11 yılda ne kadar yol kat edebildiği ise bugün gözler önünde.

TEFER (Turkey Emergency Flood and Earthquake Recovery- Türkiye Sel ve Deprem Felaketi Acil Yardım Projesi) adı ile Dünya Bankası destekli hazırlanan proje zaman içerisinde "sırta kadem" bastı. Projenin ne olduğu, kredilerin nerelere kullanıldığı ise tam bir muamma. Geçen yıl Bartın Kent Konseyi üyesi bir grup mühendis, projenin hangi aşamada olduğunu öğrenmek istedi; fakat verilen cevap, “Belge devlet sırrı niteliğinde olduğu için incelenemez” şeklinde oldu. ‘Halkı selden korumak’ amacı ile oluşturulan bir projenin nasıl "devlet sırrı" olabildiği merak konusu! Sahipliği ve Borçlandırma Dairesi Başkanlığı’nda görevli Hayriye Şengün’ün konuyla ilgili verdiği bilgilere göre, TEFER-1 26 Şubat 2002’de ihale edildi. İhaleyi Çakır ve Star ortak girişimi aldı. Bedeli 2 trilyon 259 milyar 802 milyon 889 bin 939 TL (eski Türk Lirası) olan ihale, 30 Ağustos 2003’te bitirilmiş ve geçici kabulü yapılmış. TEFER-2 23 Şubat 2002’de ihale edildi. 2 trilyon 677 milyar 70 milyon 474 bin TL (eski Türk Lirası) bedelli ihaleyi Kolin İnş. İml. ve Tic. AŞ. aldı. 25 Mart tarihinde ihale tamamlandı; fakat bunca parayla "sır proje" kapsamında yapılan bu işlemlerin ne kadar kamu çıkarına hizmet ettiği gözler önünde.

Sağlık örgütlerinden zamlara tepki

Sağlık meslek örgütleri, ‘hükümet tasarrufu kendisinden başlatsın’ diyerek sağlık alanında yapılan zamlara tepki gösterdi. Devletin birçok alanda yaptığı zamlardan sonra, eş değer ilaç uygulamasına yapılan zamlar ve ilaç katkı payının artırılması sağlıkta faaliyet yürüten emek örgütlerinin tepkisine neden oldu. Konuya ilişkin SES, TTB, TEB, Türk Hemşireler Derneği ve Devrimci Sağlık İş ortak yazılı bir açıklama yaparak, hükümetin uygulamalarına tepki gösterdi. Devletin birçok alanda yaptığı zamlarla krizin faturasını halka kesmeye çalıştığına ve son yapılan zamlara dikkat çekilen açıklamada, sağlık alanında da zam yapılmasına tepki gösterildi. Şimdiye kadar en ucuz ilacın yüzde 22’sinin devlet tarafından ödenmesine rağmen son düzenleme ile bunun yüzde 15’e çekildiği hatırlatılan açıklamada, eş değer ilaç uygulaması bandı içerisinde bulunan ilaç fiyatlarının 1 Ağustos tarihinden itibaren artacağı belirtildi. Açıklamada, “Hastanın cepten ödemelerini artıracak bir diğer tedbir ise ilaçta katılım paylarının emekliler için yüzde 10’dan 15’e, çalışanlar için yüzde 20’den 30’a yükseltmesidir. Bu uygulama ile hasta kendi tedavisi için daha fazla para harcayacaktır” denildi. Hükümetin tasarruf arayışlarını öncelikle kendisinden başlatması gerektiğinin belirtildiği açıklamının devamında şunlar ifade edildi: “Tasarruf tedbiri aranırken, aile hekimliği eğitimlerinin neden halen 5 yıldızlı otellerde yapılmaya devam edildiğini, neden binlerce dolar maaşlı bakan danışmanlarının halen orta yerde devam ettiklerini, ilaçta ve tıbbi malzemede neden toplu alımların yapılmadığını da merak ediyoruz? En önemlisi, daha etkin ve verimli olduğu herkesçe kabul gören sağlık ocaklarının neden yeniden faal hale getirilmediğini, tüm bu yanlışlardan dönülmek için halen neyin beklendiğini merak ediyoruz.”

Türk devletinden tarihe geçecek suçlama!

Türk devleti söz konusu devrimciler olunca insan aklının sınırlarını zorlayarak, tarihe geçecek suçlar yaratıyor! Adana, Mersin ve Hatay’da, MKLP’nin “legal alandaki faaliyetlerini yürüttükleri” iddiasıyla 22 devrimci hakkında açılan davada; 53 demokratik eylem, etkinlik ve basın açıklaması “örgütsel suç” sayılırken, evlerinde bulunan ve herkesin sinema salonlarında izlediği filmler, kuş gribi broşürü ve düdüğü gibi nesneler ise suça delil olarak gösterildi. Polis ve savcılar tarafından hazırlanan iddianamenin basına ulaşmasıyla bu saldırının arka planında neler yattığı da gün yüzüne çıktı.

Söz konusu iddianamede, DİSK gibi sendikaların yanı sıra derneklerin yaptıkları Mersin’deki 25, Adana’daki 19 ve Hatay’daki 9 demokratik eylem, etkinlik ve basın açıklaması “örgütsel suç” sayıldı. Oysa yine aynı iddianamede bu eylemlerin tamamı izinli ve demokratik(!)

olarak tanımlanıyor. Söz konusu eylemlerde herhangi bir çatışmanın olmaması ve herhangi bir suç duyurusunun yapılmamış olması da Türk devletinin hazırladığı iddianamenin traji-komikliğinin bir başka yansıması.

AKP ve zamları protesto etmek suç!

8 kişinin aylardır tutuklu kalmasına, toplam 22 kişinin mahkemede yargılanmasına ilişkin devletin öne sürdüğü suçlar şöyle:

- Başbakan Tayyip Erdoğan’ı ve krizi protesto etmek.
- AKP il binası önünde zamları protesto etmek.
- Adana Kadın Platformu’nun İsrail, ABD ve hükümeti protesto eden açıklamasına katılıp, “Filistinli kadınlar yalnız değildir” yazılı pankartın ucundan tutmak.
- DİSK ve KESK’in Ankara’da, krizi protesto yürüyüşüne katılmak.

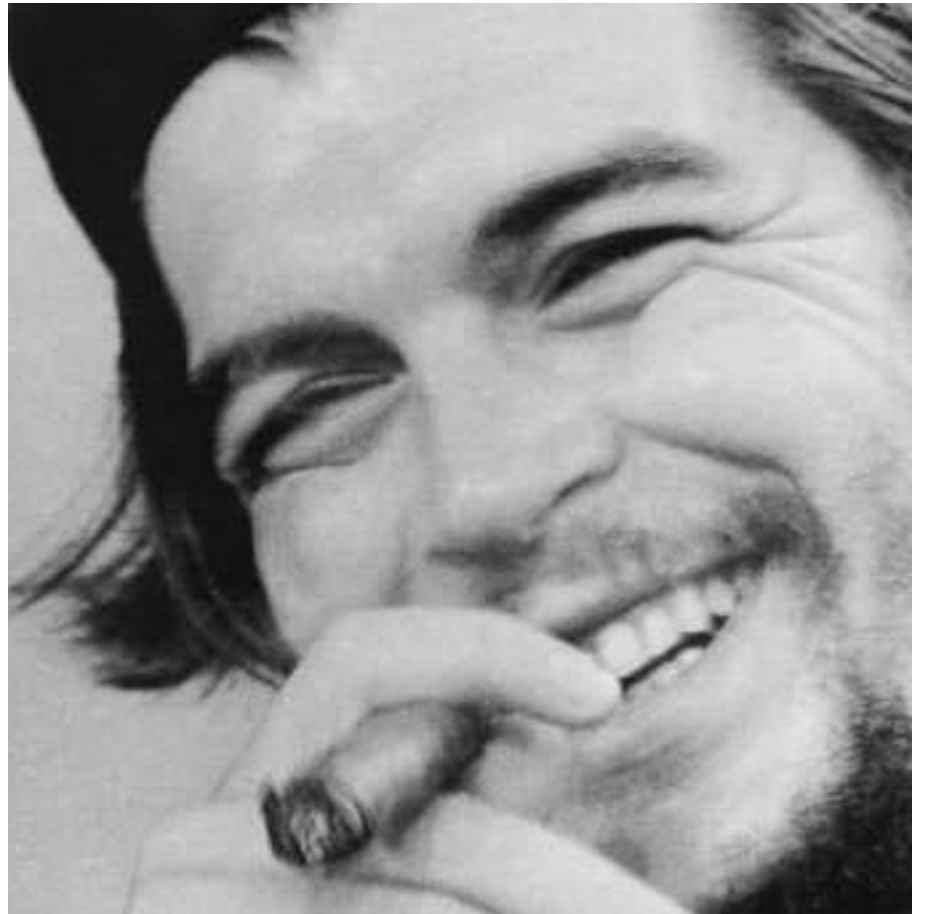
- İşçi kurultayına ve 1 Mayıs’a katılmak.
 - Yılmaz Güney’in fotoğrafı bulunan takvimleri satmak.
 - Gazze saldırısını protesto etmek.
 - Kahramanmaraş katliamını ve Hrant Dink cinayetini anmak.
 - Adana’da birçok parti ve derneğin oluşturduğu Kadın Emegi Kolektifi’nin İnönü Parkı’ndaki basın açıklamasına katılmak.
- Bu suçlara ilişkin öne sürülen deliller saldırının niteliğini gözler önüne sererken, Türk devletinin ve hukukunun konuşmuşluğunu da yeniden ortaya koyuyor.

Che Guvera isimli terörist!

Delillerde öyle şeyler var ki devletin söz konusu devrimciler olunca neler yapabileceğini ve bunun için nasıl taklalar atabileceğini gösteriyor. Özellikle delillerin içerisinde yer alan ve neredeyse

dünyadaki bütün insanların duvarlarına resimlerini astıkları Küba devriminin önderi Che Guvera, iddianamede ‘terörist’ olarak gösteriliyor. İşte o deliller:

- ‘Ezilenler Birleşin’ yazılı duvar takvimi.
- ‘Dondurmam Gaymak’, ‘Muro’, ‘Recep İvedik’ ve ‘İssiz Adam’ adlı filmlerin CD’leri.
- Altı düdüğü, beş salsa aleti, dört zilli tef.
- Lenin fotoğrafı işlenmiş duvar halısı.
- ‘Töre mağduru kadınlar’ konulu yazı ve fotoğraflar.
- Kuş gribi konulu bildiri.
- Che Guvera’nın hayatını anlatan belgesel türü filmler.
- Kürtçe ve Türkçe şarkı CD’leri, oyun havaları.
- BEKSAV Sinema Atölyesi’sinin hazırladığı, Kazım Koyuncu’nun hayatını anlatan belgesel film.
- Komünist Manifesto adlı kitap.

MUNZUR FESTİVALİ COŞKUyla GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Her yıl binlerce Dersimli'nin katıldığı, başka şehirlerden de çok sayıda katılımcının izlediği Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin dokuzuncusu, coşkuyla tamamlandı. Festivalden haftalar önce başlayan hazırlık toplantıları, yoğun tartışmalara sahne oldu. Belediye yetkililerinin yanı sıra çeşitli demokratik kitle örgütü temsilcilerinin de katıldığı tartışmalara, Demokratik Haklar Federasyonu da etkin biçimde katılım gösterdi.

DHF, festivali erken başlattı!

Demokratik Haklar Federasyonu, "Munzur'un isyan doğuran çağıldayışını festivalin coşkusuyla buluşturmak için Dersim'e akalım!" çağrısı yaparak, festival çalışmalarını haftalar öncesinden başlatmıştı. DHF'nin Munzur'un kıyısında, festival çalışmaları kapsamında kurduğu çay bahçesinde düzenlediği etkinlikler, festival öncesinde festival tadı verdi. DHF'nin festival öncesinde yaptığı etkinliklerin ve sonrasında festival coşkusunun bir güncesi sunuyoruz:

27 Temmuz

96 ölüm orucu ve süresiz açlık grevi eylemlerine katılan 12 devrimcinin ölümsüzleşmesinin yıldönümünde, DHF standında bir etkinlik düzenlendi. Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nin 19 Aralık Katliamı'na ilişkin hazırladığı sinevizyonu gösterildiği etkinlikte, 19 Aralık katliamı ve ona karşı sergilenen devrimci direniş vurgu yaparak, hapishaneler-tecrüt sorununun bugün de varlığını koruduğuna ve devletin bugün de devrimci tutsakları katletmeyi sürdürdüğüne değinilen bir de kısa konuşma yapıldı. Sinevizyonun ardından, yönetmenliğini Ken Loach'ın yaptığı "Özgürlük Rüzgan" isimli film gösterildi.

28 Temmuz

DHF standında bu kez de "kadın sorunu" sinevizyonu vardı. Sinevizyondan önce kısa bir konuşma yapan Demokratik Kadın Hareketi temsilcisi, kadın sorununun coğrafyamızda oldukça önemli bir mücadele gündemi olduğunu ifade ederek, kadınları demokratik haklar mücadelesine çağırdı. Sinevizyon gösteriminin ardından, Dersim Kültür Derneği'nin tiyatro topluluğu Tiyatro Umut, bir skeç gösterisi yaptı. Televizyon kanallarındaki evlilik programlarının konu edildiği skeç, Dersimlilerin yoğun ilgiyle karşılandı.

29 Temmuz

DHF'liler mahalle çalışmalarına bugün de devam etti. Sokak sokak gezen DHF faaliyetçileri, Dersim halkıyla buluşmasını sürdürdü

30 Temmuz

İlkinden bugüne Dersimlilerin isyanını taşıyan ve uzun süredir heyecanla beklenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin 9'uncusu başladı. Mazgirt Köprüsü'nde misafirlerin karşılanmasıyla başlayan festival, renkli görüntülere sahne olan festival yürüyüşüyle devam etti. Festival yürüyüşü sonrasında, Munzur üzerine kurulan sahnede düzenlenen etkinlikte Dersim Belediye Başkanı Edibe Şahin, milletvekili Şerafettin Halis ve ilin valisi Mustafa Taşkesen birer konuşma yaptı. Açılış etkinliği, Şavaklı Ayşe, Hasan Sağlam, Koma Afat, Selike ve Mehmet Ekici'nin sundukları müzik dinletileriyle son buldu. Festivalin ilk günündeki bir diğer etkinlik, stadyumda

yapıldı. Etkinlikte belediye başkanı Edibe Şahin, TUDEF Genel Başkanı Özkan Tacar, milletvekilleri Şerafettin Halis ve Emine Ayna, EMEP Genel Başkan Yardımcısı Ender İmrek ve ÖDP Genel Başkanı Alper Taş birer konuşma yaparken, sanatçılar Ali Asker, Sezen Aksu, Diyar ve Grup Yorum konser verdi. Etkinlikte konuşan TUDEF Genel Başkanı Özkan Tacar, sözlerine "Hepinizi Munzur'un coşkusuna, Dersim'in asiliği, Mercanların ruhuyla selamlıyorum" diyerek başladı. Yavuz Sultan Selim'in "taş üstünde taş, omuz üstünde baş bırakmayacağım" diyerek Alevileri kılıçtan geçirdiği günlerden bu yana, Dersim'in isyan kimliğini taşıdığını söyleyen Tacar, Seyit Rıza'nın idam sehpasında söylediği sözleri hatırlattı: "Ben sizin yalanlarınızla, hilelerinizle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ben de sizin önünüzde diz çökmeyeceğim, bu da size dert olsun." Etkinlikte konuşan Şerafettin Halis ise, "Munzur'a ket vuranlar, özgürlüğümüze ket vuranlardır" dedi. DTP Eş Başkanı Emine Ayna ise, Kürt sorununda çözüm sürecine girildiğini savunarak, bunu yaratanın PKK'nin eylemsizlik süreci olduğunu söyledi. Ayna, daha önce Halis'in söylediği, "muhatap PKK ve Öcalan'dır" sözlerini tekrarlattı. Etkinlik, Ali Asker, Sezen Aksu, Diyar ve Grup Yorum konseriyle devam ederken, Grup Yorum'un 00:30 dolaylarında ancak sahneye çıkabilmesi tepkiye neden oldu.

31 Temmuz

Festival kapsamında, Dersim Belediyesi Konferans Salonu'nda, 15.30'da, "Kadın ve Aile İç Şiddet" konulu bir panel düzenlendi. Panele, belediye başkanı Edibe Şahin, avukat Meral Hanbayat, Prof. Dr. Neşe Özge, GABB temsilcisi Yurdusev Özşökmenler, Emekçi Kadınlar Derneği temsilcisi A. Arzu Torun, EMEP Genel Başkan Yardımcısı Selma Gürkan ve Demokratik Kadın Hareketi temsilcisi Aslı Mutlu, konuşmacı olarak katıldı. Pande de konuşan Demokratik Kadın Hareketi temsilcisi Aslı Mutlu, şiddet-egemenlik ilişkisinde bahsederek başladığı konuşmasını şöyle sürdürdü: "Bir toplumun sosyo-ekonomik yapısı o toplumda neyin şiddet sayılıp sayılamayacağını belirleyen faktörlerdendir. Toplumsal ön kabuller nedeniyle bugün birçok şiddet türü hâlâ şiddet olarak kabul edilmektedir. Bu da bizim kadına yönelik şiddete karşı mücadelemizi önemli oranda etkiliyor." Paneldeki bir diğer konuşmacı olan Av. Meral Hanbayat, aile içi şiddetin hukuki boyutunu ele aldı. Konuşmasında, kadına yönelik şiddete dair yasalara değinen Hanbayat, "Yasalar çıkanabilir, ama önemli olan uygulanmalıdır. Bunun için de kadınların zorlayıcı olması gerekir. Karakola veya mahkemeye başvurduğunuzda, söylediklerinizin işleme alınması ve takip edilmesi için ısrar edin" dedi. Günün bir diğer paneli de, "F tipi hapishaneleri ve tecrit" konusunda yapıldı. Panele, araştırmacı Cafer Demir, ölüm orucu gazisi Nihat Göktaş, Avukat Selçuk Kozağaçlı, Avukat Behiç Aşçı, HKM dönem sözcüsü Çihan Kaplan ve Demokratik Haklar Federasyonu temsilcisi Nurten Karataş konuşmacı olarak katıldı. Pande de konuşan DHF temsilcisi Nurten Karataş, 19 Aralık katliamı sırasında yaşanan vahşete değinerek "Şunu bilmek gerekir ki, uygulamalardan dolayı onlar güçlü değil, biz sessiz kaldığımız için onlar güçlü görünüyorlar. Bu ülkede devrimciler, komünistler ne kadar güç kaybederse, onların da ikiyeüzü politikaları o

kadar yaşam bulur" diye konuştu.

Karataş'tan sonra söz alan Avukat Behiç Aşçı, okuma yazma bilmeyen kadınların bile ölüm orucuna girdiğini anlatarak, "Şunu bilmek gerekir: Bu kahramanlık, evet, büyük bir kahramanlık. Ama ulaşılmaz bir kahramanlık değil. Ölüm orucu şehitlerinden biri, belki de sizler olabilirsiniz. Bunu bu kadar çok abartmayın. Kendim bu deneyimi yaşadığım için, bunu bu kadar rahat söylüyorum." dedi.

31 Temmuz'da ayrıca Munzur üstünde şiir dinletisi, çocuk etkinlikleri, tiyatro gösterimi ve müzik dinletisi gerçekleştirildi. Munzur'un üstüne kurulan sahnede yapılan ve Bajar, Grup Mavra, Rençber gibi sanatçıların katıldığı etkinlikte, DHF'liler de yoğun biçimde faaliyet yürüttüler.

1 Ağustos

Festivalin en önemli etkinliklerinden biri olan, "Munzur Vadisi 1. derecede doğal sit alanı ilan edilsin!" şıarlı "Munzur'a beyaz eller yürüyüşü" binlerce Dersimlinin katılımıyla gerçekleştirildi. Ortak pankart arkasında yürüyen Dersimliler, yürüyüşün sonlanacağı Kemerbel Köprüsü'ne kadar, coşkuyla biçimde Munzur'a barajların yapılmaması ve doğanın katledilmemesi taleplerini haykırdılar. Haftalar öncesinden yürüyüşün hazırlıklarına başlayan ve bütün mahallelerde yürüyüşe çağrı yapan Demokratik Haklar Federasyonu, toplanma yeri olan Kışla Meydanı'na yürümek için, saat 18.00'da, Dersim Demokratik Haklar Derneği'nin bulunduğu Çağlar İşhanı önünde toplandı. Buradan, Munzur'a barajların yapılmasına karşı atılan sloganları eşliğinde Kışla Meydanı'na yürüyen DHF'liler, burada bulunan DHF stantının önünde bir süre halay çektikten sonra, ortak korteje dahil oldular.

Etkinlik, Mikail Aslan, Pınar Sağ, Grup Vardiya, Silbus u Tari ve Assemble'nin çıkmasıyla son buldu.

2 Ağustos

9. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin en çok beklenen etkinliklerinden biri olan, "Kürt sorunu, demokratikleşme ve çözüm önerileri" paneli, Dersimlilerin yoğun ilgiyle gerçekleştirildi. Pande de konuşan Demokratik Haklar Federasyonu temsilcisi Uğur Yeşiltepe, konuşmasının başında ulusal sorunun pazar sorunu olduğunu belirterek, "Bunu ikiye ayırarak, hiç lafı dolandırmadan söylemek gerekiyor." dedi. Sorunun çözümünü tartışırken dikkatli davranmak gerektiğini ifade eden Yeşiltepe, "Emperyalizmin dünyada ve coğrafyamızda oynadığı oyunların es geçerek, ulusal sorun üzerine konuşmak mümkün değildir." diye konuştu. Liberallerin bu sorun noktasında çok tehlikeli bir oyun oynadığını söyleyen Yeşiltepe, "Kimse bizden liberallerin çözümüne destek sunmamızı beklemesin" dedi.

9. Munzur Kültür ve Doğa Festivali, coşkuyla bir finale son buldu. Festivalin son etkinliği stadyumda yapıldı. Sanatçılar Grup Gölge, Zerrin Özer ve Grup Munzur izleyenleri coşturdu.

DHF'liler, Grup Munzur'un sahne almasıyla birlikte, Kaypakkaya posterleri ve flamlarıyla alanın önünde yer alırken, komünist önder İbrahim Kaypakkaya anısına meşaleler yakıldılar. DHF kortejinden, sık sık, "Munzur'da baraj istemiyoruz", "Doğanın katili patron-ğa devleti", "Munzur'a uzanan elleri kırınız", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" sloganları yükseldi.

9. Munzur Kültür ve Doğa Festivali coşkusuna, Ovacık'ta da halkla buluştu. Festival boyunca sergi, panel, söyleşi, müzik dinletisi, tiyatro, futbol turnuvası ve konser gibi etkinliklerle yaşanan coşku, kapanış etkinliğinde doruğa ulaştı. İlçedeki festival etkinliğinin açılış konuşmasını yapan Ovacık Belediye Başkanı Mustafa Sangül, Zazaca yaptığı konuşmasında, Munzur'a yapılacak barajlara değinerek, "Munzur'un, kutsal suyumuzun katledilmesini istemiyoruz" dedi. Sangül, konuşmasında, kanser hastası olmasına rağmen tahliye edilmeyen devrimci tutsak Güler Zere'ye de değinerek, yaşananın ciddi bir hukuksuzluk olduğunu ifade etti. Konuşmaların ardından, sanatçıların sahne almalarıyla coşkun doruğa ulaştığı etkinlikte, Erkan Yavuzer, Grup Silam, Gülay, İbrahim Rojhilat ve Mustafa Özarslan sahne aldı. Diğer ilçelerde olduğu gibi Ovacık'ta da festival kapsamında programladığı çalışmalarını yürüten Demokratik Haklar Federasyonu, açtığı standlar ve mahalle çalışmaları ile Ovacıklılarla buluştu. Halka Devrimci Demokrasi gazetesini ve DHF'nin festival broşürünü ulaştıran DHF'liler, ayrıca, köy boşaltmaları, mera yasakları, koruculaştırılma saldırıları, yozlaştırma politikaları ve güncel meselelere dair sohbet ederek, ajitasyon ve propaganda yaptılar. Uzun soluklu bir faaliyetin sonucunda kapanış etkinliğine katılan DHF, kiteselliğiyle dikkat çekti. Etkinlikte, "Munzur'da barajlara, siyanürlü altın aramalarına ve koruculaştırmaya karşı yeni demokrasi mücadelesini yükseltelim" pankartını taşıyan DHF'liler, flamlarıyla alandaki yerlerini aldılar. DHF kortejinden sık sık, "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Munzur'da baraj istemiyoruz", "Korucu olma, onuruna sahip çık" ve "Dersim onurdur, onuruna sahip çık" sloganları yükseldi.

Hozat

Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin Hozat ilçesindeki bölümü, Hayat Güzeldir isimli tiyatro oyunuyla başladı ve Ege Üniversitesi Uçuş topluluğunun yamaç paraşütü yaptığı gösteri ile devam etti. Gün boyu yapılan çeşitli etkinlikler sonrasında akşam programına geçildi. Akşam programında ilk konuşmayı yapan DHF temsilcisi Kazım Doğan, Dersim halkının sadece Munzur'a değil, Hasankeyf'e, Fırtına Vadisi'ne, Allion'i'ye de sahip çıkması gerektiğini belirtti. Dersim coğrafyasının yaşamış olduğu birçok soruna değinen Doğan, "İlçede yaşanan uygulamalar keyfi ve sistemli bir şekilde yapılmaktadır. Öyle ki bu keyfi ve sistemli uygulamalar yüzlerce köyümüzün yakılmasına, onbinlerce insanımızın sürgüne edilmesine ve faili meçhul cinayetlere sebebiyet verdi. Bugün de bu uygulamalar devam etmektedir" dedi. Koruyuculuk sistemine de dikkat çeken Doğan, Dersim halkının, bu kirli oyunu, bu onursuzlaştırma politikasını iyi okuyarak boşa çıkarması gerektiğini dile getirdi ve Dersim halkının onuruna sahip çıkacağını söyledi. Doğan, devletin kirli ve sistemli uygulamalarına karşı demokratik haklar mücadelesini yükseltme çağrısı yaparak konuşmasını bitirdi.

Doğan'dan sonra konuşma yapan Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak da Dersim halkının yıllarca verdiği mücadeleler sonucunda bu festivali yapabildiğine dikkat çekti. Hozat belediyesinde söz, yetki ve kararın Hozat halkına ait olduğunu vurgulayan Konak, 1980 askeri faşist darbesinden bugüne Hozat halkının demokrasi mücadelesini bugün de sürdürdüğünü ve bunun seçim döneminde de görüldüğü üzere daha da güçlendiğini ifade etti. Kanser hastası olan Güler Zere için duyarlılık çağrısı yapılan festivalde ayrıca DTP Dersim milletvekili Şerafettin Halis, ÖDP Genel Başkanı Alper Taş ve EMEP temsilcisi de birer konuşma yaptı. Etkinlik, Emre Saltık, Grup Yorum, Ahmet Aslan, Aydın Öztürk, Ke-male Amedi, Grup İsyen Ateşi, Nurettin Rençber, Töre Anadolu, Fırat Yusuf, Berbatı, Grup Hiwda, Çiğdem Çiftçi ve Mustafa Bakır'ın sahne almasının ardından son buldu.

Pertek

Festivalin Pertek ayağında spor etkinlikleri, ilçe gezisi, tiyatro ve sinevizyon gösterimleri, paneller ve müzik dinletileri gerçekleştirildi. Dersim'in Pertek ilçesinde Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) faaliyetçileri festival etkinliklerinin olduğu günlerde stant açtılar. Sabah saatlerinde gazete dağıtımı yapan DHF'liler akşam saatlerinde stant açarak festivalin konuklarıyla buluştular. "Daha nitelikli bir gazete için emek seferberliğine katıl" kampanyası çerçevesinde gazete ve broşür dağıtımı yapan DHF faaliyetçilerine polis keyfi olarak kimlik kontrolü yaptı. DHF'liler Pertek'in mahallelerinde yapılan dağıtımda halka kampanyanın amaçlarından bahsetti.

Rektör barajlara "evet" dedi

Mazgirt'te yapılan bir diğer etkinlik de, "Göç ve geriye dönüşün sağlanması" konulu panel oldu. Panele Tunceli Üniversitesi rektörü Prof. Dr. Durmuş Boztuğ panelist olarak katıldı. Boztuğ, konuşmasında Dersim'de yaşanan göçlere değinirken, köy yakmalarına neredeyse hiç vurgu yapmaması dikkat çekti. Ayrıca Boztuğ, konuşmasında, Dersimlilerin yoğun bir tepki gösterdiği barajlara karşı olmadığını söyleyerek, Munzur'un akışını engelleyerek, bölgenin dokusunu bozacak olan barajların bölge ekonomisine katkı sağlayacağını öne sürdü.

Mazgirt'te festival coşkusunu